"Veritas liberabit vos"

THE MAR IVANIOS COLLEGE MAGAZINE

VOL. I

1950–51

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

REFERENCE

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY AC. NO. THIRUVANANTHAPURAM

BETHANY HILLS
Trivandrum

"Veritas liberabit vos"

MAR IVANIOS COLLEGE

MAGAZINE

(1950—51)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

REFERENCE

MAR IVANIOS COLLEGE
LIBRARY
AC. NO.
THIRUVANANTHAPURAM

ST MARY'S PRESS PATTOM TRIVANDRUM
1951

EDITORIAL BOARD

Rev. Fr. Benedict O. I. C. *President.*

Sri T. Y. Harris M. A., L. T. (*English*)

Sri. Vaidyanatha Aiyar M. A. (*Malayalam*)

Hostel Views and College Day Celebrations,

Photos by P. V. SARMA I U. C.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

SANTHA BAKERY
TRIVANDRUM

As your service always

SOUTHLAND SPORTS WORKS

Estd. 1944

Complete Sports goods dealers

MAIN ROAD TRIVANDRUM

Exclusive

FASHION JEWELLERY

IN

GOLD & SILVER

FOR THE

CONNOISSEUR

P. M C. S. CHETTIAR

TRIVANDRUM

SPORTS GOODS
FOR GOOD SPORTS

Are always available

At

Malabros Sports Co.,

Trivandrum.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

SECOND-HAND BOOKS

Second-hand books on all subjects for the use of COLLEGES, LIBRARIES and SCHOOLS are bought and SOLD

KITABSTAN

Cantonment Trivandrum

THE

QUILON LEATHER MART

Main Road Trivandrum

Dealers in all kinds of
CHROME LEATHERS,
LEATHER GOODS
and
BOOT MATERIALS

Prop. **S. M. GEORGE & Bros.**

Consult

THE

EDUCATIONAL SUPPLIES DEPOT

Publishers and Book Sellers Trivandrum

for

All your educational requirements.

NATARAJAN & SONS

Main Road Trivandrum

for

PROMPT & RELIBLE SERVICE
SOLE DISTRIBUTORS

for

G. E. (U. S. A.) RADIOS

in

Travancore State

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

CONTENTS

			Page
1	A Letter		
2	Lead Kindly Light (*Editorial*)	...	1
3	Gandhiji—"The Father of the Nation" *John C. Kallarackal, IV U. C.*	...	3
4	My Garden *K. K. Ramachandran Nair, II U. C.*	...	4
5	Atom Power *T. S. Thomas, III U. C.*	...	5
6	Quiz *J. J. Nettar, I. U. C.*	...	7
7	The Deposed Japanese General *T. M. Joseph, II U. C.*	...	8
8	Headaches *P. A. John, M. Sc.*	...	10
9	The Ploughman on His Weary Way *M. T. J.*	...	12
10	Drainage Scheme and its Functions *V. H. Johnson, I. U. C.*	...	13
11	Stray Questions and Strange Answers ... *George K. John, III U. C.*	...	15
12	Criticism *Wilson Thomas, III U. C.*	...	16
13	A Midsummer Night's Dream *M. J. Chandy, III U. C.*	...	18
14	Just a Minute	...	19
15	Are Guides to Text Books Necessary?	...	21
16	Two Tear Drops *Wilson Thomas, III U. C.*	...	25
17	Mar Ivanios Day *M. C. Ildaphonse, I. U. C.*	...	28
18	A Murder Mystery *M. T. John, B. A.*	...	29
19	A Glympse through the Window *V. I. Ittycheria, II. U. C.*	...	32
20	Annual Report	...	33

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

വിഷയവിവരം.

പുറം

1. വിജയാശംസ — 1
വൈദ്യനാഥഅയ്യർ എം. എ.

2. അഹംബുദ്ധികൾ — 2
കെ. എം. തോമസ്സ് ബി. എ.

3. വനഗായകൻ — 5
എം. എസ്സ്. ചന്ദ്രശേഖരവാര്യർ.

4. മനുഷ്യജീവിതവും കലയും — 6
കെ. എൻ. നാരായണപ്പണിക്കർ I, U. C.

5. ആഴിയിൽ — 10
ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ I. U. C.

6. ഞങ്ങളുടെ വിനോദയാത്ര — 11
II. U. C. സ്റ്റുഡൻറ്.

7. ദീനവാത്സല്യം — 17
വിദ്വാൻ എൻ. കെ. ജോൺ.

8. വിദ്യാലയങ്ങൾ ആരുടെ? — 21
വിൻസൻറ് ലോപ്പസ്സ്.

9. നാടകസാഹിത്യം — 24
ആർ. ഗോപാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ II. U. C.

10. കണ്ണുനീരിലൂടെ — 28
ജോർജ്ജ് കെ. ജോൺ III. U. C.

11. കാൻസർ — 32
പി. ആർ. കെ. നായർ I. U. C.

12. നമ്മുടെ കലാലയം — 35
ജി. വൈദ്യനാഥഅയ്യർ എം. എ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

OUR FOUNDER & PATRON

HIS GRACE THE MOST REV. MAR IVANIOS O. I. C., M. A., D. D., LL. D.
Archbishop Metropolitan of Trivandrum

THE MOST REV.
MAR IVANIOS O. I. C., M. A., D.D., LL. D.,
ARCHBISHOP OF TRIVANDRUM.

ARCHBISHOP'S HOUSE
PATTOM P. O.
TRIVANDRUM S. INDIA

1st May, 1951.

Rev. & Dear Fr. Benedict,

I have seen the first issue of the College Magazine and am pleased to inform you that it has given me good satisfaction. The articles contributed by the teachers and students maintain a high level. I wish the Magazine good success and pray for God's blessings on your labours.

Yours in our Lord,

+ Mar Ivan

ARCHBISHOP OF TRIVANDRUM.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Lead Kindly Light

This is the age of *youth*. Perhaps every age is. But most emphatically this one. Mark how ardently the youth has captured the spirit of the age, how it has made itself one with the needs and aspirations of the times.

There is no stronger unifying force than love. Youth today is terribly in love with the world around. Its sympathy with the affairs of men is almost epic in its heroic rush. How wounderful and earnest is its enthusiasm for the betterment of the unprivileged! What rich talents, what noble and purposeful enthusiasm does it bring to bear on the urgent problems of the day! Youth today is aching for sacrifice. There was no time when there was evinced a nobler passion for devoted service.

There, however, is also the danger that all this noble and devoted love may perchance be just foolishly thrown away if not worse. Love is not synonymous with wisdom. This latter is to be acquired with much patience and with the slow passage of time. Meanwhile blind or misdirected love might lead headlong to disaster.

Here comes the role of education. Man is a mine of almost infinite goodness. Deep down lies also the possibility of infinite evil. To quarry the gold and to eliminate the dross is the work of education. This most delicate operation, while it requires reverent handling on the part of the expert, demands humility and submission on the part of youth. The young man who feels that he knows all that ought to be known, should in all honesty, not come to learn but should rather seek to illumine others out of his abundance! Of course, to be ignorant and to ignore *that* is fatally dangerous folly. Today unfortunately this is not a rare phenomenon. Rather the contrary. And for a rising democracy like ours, there is no worse pitfall.

On the other hand, the welfare of our nation requires that all possible resources, physical, intellectual and spiritual be put to the most effective use. Then only can we hold our own in the welter of nations struggling for supremacy.

Now of all sections of the nation, students are given of the best, and of them, is expected the most. For good or for bad, they are to be leaders. If ideas govern the affairs of men, it is for the intelligentia in our Universities of today, to give to the nation its right ideals and aspirations. This is the more so at such

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

My Garden.

K. K. *Ramachandran Nair* II U. C.

God made me plant a garden
With every flower I knew,
And border all the foot paths
With herbs for healing too.

He gave me garden tools
And showed me what to do
With joy and hope of eagerness
I set me to my task.

I made a shady corner
The noontide sun to mask,
Its hitherside at morn and eve
Within its rays to bask.

But one day towards the sunset hour
In the pretty colours of light
The Master of the garden came
And called me to his side.

Oh! how I hasted and my heart
Did glow with happy pride
His face was glowed in happy mood
And greeted me with joy.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Atom Power

T. S. Thomas, III U. C.

One of the most outstanding events of this century is the discovery of atomic energy. This discovery is a landmark in world history, and marks a turning point in the art and method of fighting. It is atom power that is able to decide the destiny of many nations and to suggest changes in the world maps. It seems that America is the only state which has the secret of atom power at present. The growth of the work carried on in the release of atomic energy is worth mentioning.

Many of the principles embodied in the atomic bomb were well known to the International scientific world in 1940. The earlier success of Hitler in the Second World War enforced America to carry on the necessary work on the production of the bomb and President Roosevelt concentrated his attention on the subject. In 1943, an entirely new Laboratory was established at Los Almos, New Mexico under J. R. Oppenheimer for the purpose of investigating the design and construction of the atomic bomb from the stage of receipt of the metal known as U. 235 or Plutonium to the stage of the use of the bomb. The new Laboratory improved the theoretical treatment of design and performance problems of the atomic bomb, refined and extended the measurements of the nuclear constants involved, developed methods of purifying the materials used, and finally designed and constructed operable atomic bombs.

A weapon has been developed that is potentially destructive beyond the wildest flights of imagination--a weapon so ideally suited to sudden attack that a country's major cities might be destroyed in a few minutes by an apparently friendly power. Here is a new tool for mankind—a tool of unimaginable destructive power. Future possibilities of making explosives are appalling and their effects on future wars and international affairs are of fundamental importance.

The development of the power raises many questions—not technical but political and social. They are to be answered with a vital interest in the welfare of the human race. America got only an advantage of time and industrial capacity over other countries, but such an advantage can easily be thrown 'away. The atomic bomb has been created, not by the devilish inspiration of some warped genius, but by the arduous labour of thousands of men and women working to secure the safety of their country and the defeat of the enemy. Therefore the problem of international control of atomic energy arises.

The problem of the international control of atomic energy occupies a leading place in the interests and anxieties of

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

thinking men throughout the world. It is indeed one of the chief problems that face mankind at the present time, and success or failure in this task may prove decisive for the future form of our existing civilization. Therefore a plan likely to be effective for security, and at the same time acceptable to the united nations as a whole has to be found out.

The Atom Power can be utilised for various purposes. It can possibly revolutionize the present mechanical world. Expectations of scientists are very great and attractive. Atomic energy is known to most people only through the highly destructive bomb used against Japan, but even explosive atomic energy might be used to drive a reciprocating engine. Gun powder is an explosive; yet it was used to start gasoline engines years before the electric starter was developed. A short gun shell, with the shot removed was placed in the head of an engine, and the explision pushed the piston to start the engine.

Atomic energy is a suitable substitute for fuel. It is another means of creating heat. This heat can be converted into mechanical energy by using present-day types of prime movers, such as the steam engine and steam turbine, the gas turbine and possibly even the internal combustion engine. Scientists are expecting that the steam locomotive with uranium fuel will no doubt be the first type of rail motive power to be built for using atomic power.

Of the many applications of atomic energy, one is outstanding—rocket propulsion. The day may come when rockets will take us to the moon, or even to the planets While many people believe that this is impossible we need only to look back less than 500 years, when Columbus' proposal to reach the east by sailing westward was denied because of a general lack of knowledge and absence of vision. Today, men have travelled all over the world, under water, on the surface of the oceans, and in the sky. It may soon become possible for war-loving people to fight on Mars, and adventuresome, peace loving people may choose to live on another planet.

Scientists of this country have provided us with a power capable of immense destruction or invaluable help in our industrial progress. We have the choice between construction and destruction. Sir Henry Dale said on the problem "It may be held indeed, to be the most important of all the problems which face mankind at the present time; for success is finding an effective and permanent solution for it, or ultimately, failure to do so, may well be decisive for the future of our existing civilization.

One more thought: The Archbishop of York while introducing a debate in 'Atomic Bomb' in the House of Lords on April 30, 1947, said "Man has made immense advances in scientific knowledge, but he has not made corresponding advances in moral stature". Yes, this is the problem which is to be solved ultimately.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

QUIZ

J. J. Nettar, I. U. C.

Answers on page 14

Can you find out the correct names from the definitions supplied, so that the two will correspond?

(*A fair score is 5 correct. 7 or above is excellent.*)

1. The most populated country in the world.
2. The flower that blooms at midnight.
3. The present poet laurate in English Literature.
4. America's No. I Family magazine.
5. The author of the first English Dictionary.
6. The greatest living musician of today.
7. The American painter who began painting at the age of 76.
8. The man who claims to be the tallest.
9. The best-selling book ever published.
10. The greatest living Mathematician and Scientist.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Deposed Japanese General

T. M. Joseph, II U. C.

The cessation of hostilities in the Far East on August 15th 1945 had considerably decreased the daily routine duties of the fighting forces in Malaya. But on account of demobilization my clerical works in 64 Reception Camp, Kaula Lumpur had rather increased, as was the case with all clerks working in statistical formation of Malaya.

It was a monday evening, if my memory is correct; I was busy engaged in typing a confidential letter to be despatched to War Office, London, regarding the repatriation of a British Lieutenant from Malaya on compassionate grounds, when I received a telephone call from Headquarters, Malaya Command. It was to inform the Camp Quartermaster that a Japanese War Criminal was expected to arrive in the camp the next day from Penang on his way to Singapore for trial by the War Crimes Tribunal. This was a trifling affair from the official point of view, as, hundreds of soldiers, British, Indian and Malayan were arriving and departing from the camp every day since the camp was intended to furnish meals and accommodation to those soldiers, who ever had to break their journeys in case of non-availability of railway accommodation.

The telephone call prompted me to recollect the unaccountable miseries, the Japanese Prisoners of War were undergoing in Malaya. While working at Neesoon Camp in Singapore, I had seen with my own eyes the regrettable fate of a group of approximately fifty prisoners of war, who were engaged in levelling a foot-ball ground. They were half naked with khaki shorts, almost worn out and threadbare. They were practically starving and majority of them had forgotton the day, they smoked a cigarette in full. Their intense desire to smoke persuaded them to wander about our camp so as to pick up cigarette stumps, from which they extracted the tobacco dust and filled up their pipes and smoked voraciously. I was given to understand that those ill fated men were in close alliance with Netaji's Indian National Army before their surrender to the Allies. So I felt a disposition to help them in whatever way I could. As I am a non-smoker, I used to issue them my weekly ration of cigarettes. Many a time I have also given some of them ten or twenty cents, with which they drank tea from the Canteen.

Now let me proceed with my experiences with Japanese War Criminal who arrived in the Reception Camp at Kaula Lumpur. Escorted by two Indian Sepoys, he entered the camp with a bunddle of personal belongings on his head. His dress was too shabby, but his grave face indicated a commanding personality. On enquiry from his sentries I was informed that he was a Lieutenant General of the Japanese Army and was the General Officer Commanding in Chief of a Japanese division in Malaya. Thus my own eyes witnessed a unique sight—

OUR FOOT-BALL TEAM League Winners 1950—51.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

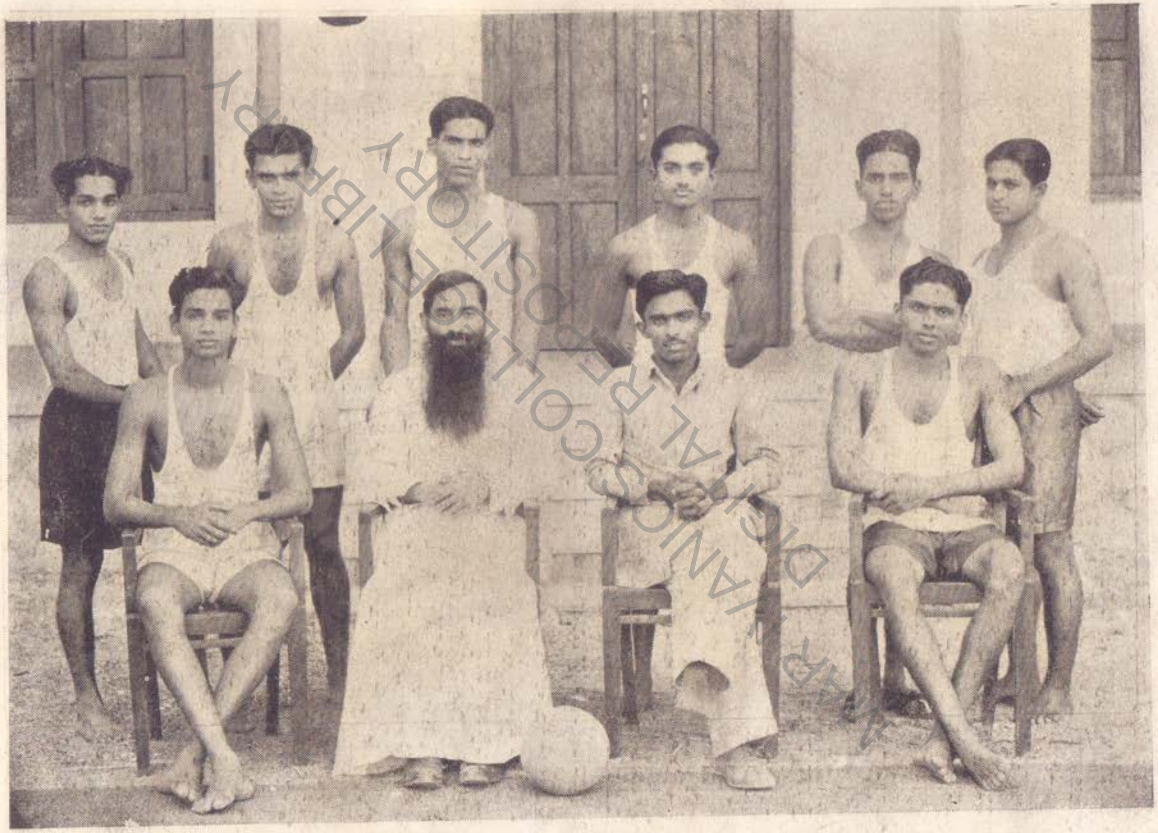

VOLLEY BALL TEAM 1950—51.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

a Japanese General, who once commanded nearly two lakhs of competent Japanese soldiers being commanded by two mercenary Indian Sepoys.

I was moved with a strong tendency to chit chat with the deposed General and thereby to express my heart-felt sympathy at his pitiable plight-but in what language in the absence of an interpreter? Neither he knew English nor I knew Japanese. I wondered how the sentries exchanged their ideas with the ill fated General presumably by gestures.

As I knew that he did not have his breakfast, I arranged for him a cup of tea, two slices of bread and a cigarette. The sight of these stuffs pleased him immensely and he expressed his gratitude by a smiling face. He smoked the cigarette till half; then extinguished the fire and kept it in his hover sack to be used afterwards. It was not an exhilarating sight to see a one time General smoking a cigarette in instalments like a street boy. I instructed the sentries to be generous to the Ex-general in recognition of his previous rank. It was time for me to go to the Office and so I bade Good bye to the desposed General.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Headaches

P. A. John M. Sc.

It is rather impossible to pick out a single person who has not at one time or other experienced so common an ailment as 'headache'. Teachers often come across students, coming forward in the last hour of the day with the excuse that they are having a headache and hence request leave of absence from the class. Fifty per cent of such headaches may be non-existent, but still they are obliged to grant them permission, on the score that they cannot prove that the particular boy is not having a headache, because headache is such a common ailment.

Headache is not usually a disease in itself, but it speaks of something wrong somewhere in the body. It is counted as a disturber of social and business efficiency.

Doctors usually classify headaches into two groups ; those caused by some structural changes in the body, and those caused by mere environmental changes.

Some of the serious type of headaches occur due to some sort of growth within the head, such as brain tumour, or abscess or even a blood cyst. Persons subject to this type of headache are liable to describe it as 'bursting'; something from inside wants to get outside. Often it proves so severe, and it may be localised to a particular spot or all over the head. It is usually felt worse at the time of coughing or sneezing. It waxes high in the early hours of the day and may even deprive a person of his sleep because of the terrible pain.

Another type, equally serious results from high blood pressure. It resembles the former type rather closely. It usually occurs when the pressure rises above two hundred. Sneezing, coughing, or even bending over will worsen the ache. It is usually accompanied by a blurred vision, or pain on the left side of the chest. Physical and mental exertion has got a good deal to do with the aggravation of this malady.

People who are helpless victims of alcoholic drinks will experience headaches occasionally. This is caused by swelling of the brain. Stimulants like coffee, tea and highly spiced food would also bring in this ailment.

Another more or less common type of headache is called 'Migraine'. It is diagnostically one-sided. It may be located over the eye, forehead, back of

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

the head, or even may extend up to the neck. People suffering from migraine vomit incessantly. Yawning at the untimely hours of the day and constipation are its accompaniments. Eye disturbances at that time are also not rare. Migraine before every onslaught strikes a regular note of interval, and the interval varies from two weeks up to two months. Sunlight will be a very disturbing factor for the persons concerned at the time of attack.

Recent researches have brought to light another type of headache called 'Histamine'. It is also one-sided, but the whole side of the face will be affected. That side will be warm to touch and the eye on that side will be bloodshot. Nose on that side is also not left free; it is made to feel stuffy. Histamine is also periodic in occurrence, but the interval is shorter when compared with the former. Histamine is aggravated by alcoholic beverages.

Then remains the rest of headaches which are mostly functional. Of these functional types, the most common is caused by slight injuries to head without any serious damage. Patients suffering from this, complain that a tight band exists around their head. The ache will be constant and continuous. No medicines could help, but a prompt treatment of the case of accident is sure to bring relief.

Eye strains bring in its wake headaches also. Such headaches are located in the forehead or mostly at the back of the eyes. Blurring of words while reading and wetting of the eyes are sure to occur. Headaches from eye strain tend to occur towards the evening or generally after a lot of reading.

If a person happens to be hungry for a long time, he may experience headache. This is caused by a fall in the blood sugar. When once the stomach is filled, the relief will be immediate and rather dramatic.

Headaches may arise from emotional upsets too. A person with a rather sensitive mind is attacked by this sort of headaches more frequently than others. Drawing too much from the pool of energy, without knowing the limitations of the system will give the pinch of headache. So to know oneself and to be aware of the physical limitations are the only escape from the unpleasant aching of the head.

Thus, of all these headaches, the first few would require the able hands of a doctor, but the remedy for the rest amounts to only being moderate in daily living.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Ploughman on his Weary Way

M. T. J.

The sinking sun went down ever more
The crimson rays spread near and far
The bells rang loud, the bells rang more
And the night birds call was heard afar.

The ploughman stopped and looked awhile
Upon the far-off sinking sun.
Haste he made and led, the while,
The oxen out, for the day was done.

He set out on his homeward road
And mused about his far-off home.
His wife and children and his sad abode-
All flashed across his mind and roamed.

Oh joy! he saw his home at last—
His home—on yonder slope it stood;
His eyes did gleam and he smiled at last,
For his wife and children on the doorway stood.

Their eyes did gleam and the young ones gazed
With joy upon their father's face.
The wearied man—his head he raised
And gazed, with joy, on the young ones' face.

He stepped in with his steps wearied
And kissed his children joyously.
A mat was spread and his self wearied
Got a rest upon it perfectly.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

THE PRESIDENTS AND THE SECRETARIES
of the various Associations 1950—51.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

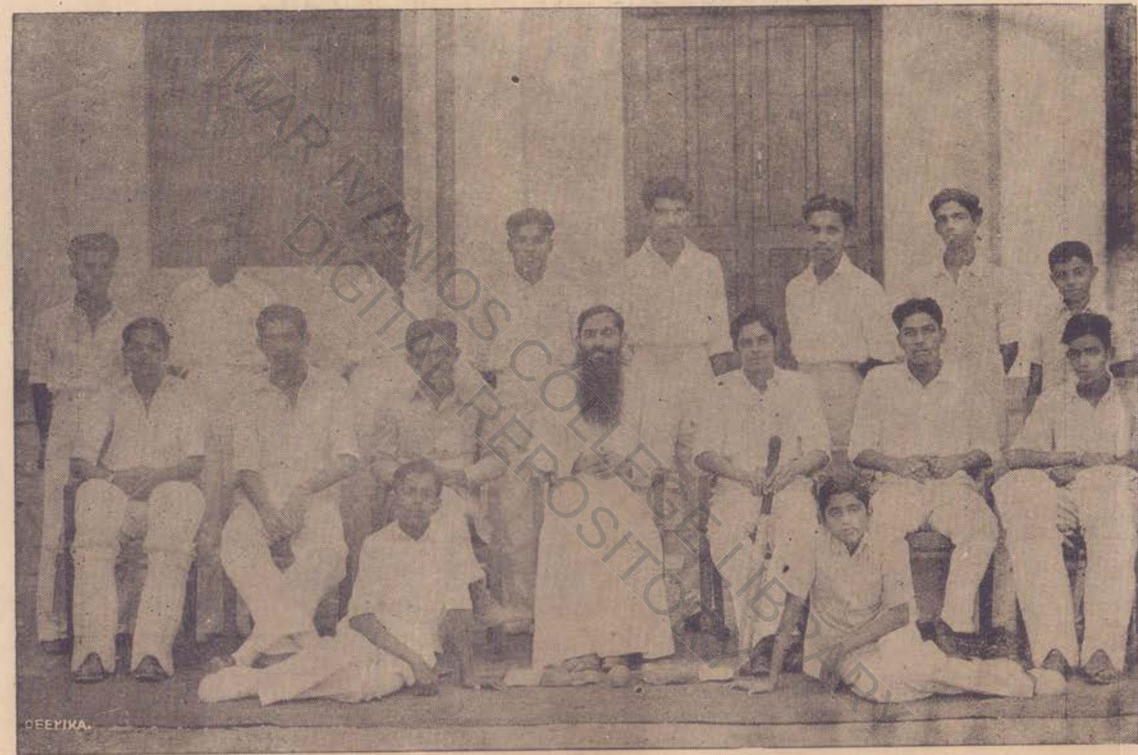

OUR CRICKET TEAM 1950—51

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Drainage scheme and its Functions.

V. H. Johnson, I. U. C.

The function of an Ideal Drainage Scheme is to collect and carry away, from the vicinity of habitations, treat and dispose of the sullage within the shortest time possible before putrifaction sets in, in an innocuous manner, unseen, un-smelt and unperceived.

2. The term 'Drainage' is generally used as distinct from 'Water supply' of a town. In its general sense, it has a broader meaning and a wider scope, comprehending:—

(a) surface drainage.

(b) Storm water drainage.

(c) Sub-soil drainage and

(d) Foul water drainage.

But it is used in this essay in its restricted sense—Foul Water drainage.

3. In practice, there are two systems of drainage.

(a) Open Drainage, with or without intercepting sewers.

(b) Underground drainage or 'Sewerage' with or without the inflow of rain water into it.

4. *Open Drainage*: These are designed not for the sullage they have to carry, but on the basis of area they are required to serve and the intensity of rainfall per hour. In some cases, intercepting underground sewers are provided to catch the sullage from the open drains at different points. This system, no doubt, has certain merits—it is simple and can carry rain water also in addition to sullage. But, it is not an ideal system in that it does not solve the problem of night soil conservancy, transport and disposal, and will not be suitable for a growing town. The uuderground Drainage system is also called 'Sewerage' (because it carries the sewage) or 'Water Carriage' system; because the faecal matter is carried away by water through flushout closets and latrines.

5. There are several types of sewerage system with two main divisions *viz.*, 'combined system' (in which rain water also is carried along with the sullage and sewage in the same sewer) and a 'Separate system', in which the rain water is scrupulously excluded, secondary underground conduits or surface drains being provided for the disposal of rain water.

6. The combined system has several inherent defects, costs much, and is bad in principle. It is not suitable for Indian towns, where the number of rainy days is comparatively small, and intensity great. The famous "Kelley's Drain" in Madras is an example of this system.

7. A 'Sewerage Scheme' on an almost separate system is the ideal system for Trivandrum—the word almost is significantly used, for the reason that however much it may be endeavoured to absolu-

tely exclude rain water from entering into the system, a certain quantity must inevitably enter from some of our houses with central court yards and other open washing places. This small inflow will only add to the efficient working of the underground sewers, and the sewers are designed capable of dealing with such inflow.

General description of the Scheme as adopted for the City of Trivandrum.

(The scheme for the disposal of sullage and sewerage is an under-ground drainage scheme on a separate system designed on up-to-date principles, and on simple lines.)

The town is divided into three blocks, 'A, B, and C' and each block is provided with net work of sewers draining into a pumping station, whence the sewage will be pumped through C. I. pumping mains to treatment and disposal works, situated at Paravankunnu near Valiathurai, the final effluent being discharged into Thiruvallam Canal.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Answers

1. China.
2. Railbow flower (King Wa).
3. John Masefield.
4. Victorian Magazine.
5. Samuel Johnson.
6. Arturo Toscanini.
7. Grandma Moses.
8. Tedd Evans (9' 3 1/2").
9. The Bible.
10. Albert Einstein.

Stray Questions and Strange Answers

George K. John, III U. C.

Here is a collection of imaginary questions and answers which are often humorous and instructive and only rarely insipid:

Do heart and hart ever meet in life?

Yes. They often meet only to part.

What are wrinkles?

Nature's age certificate.

Is sleeping a bad habit?

Yes, during class hours.

What is marriage to a man and a woman respectively?

To a woman marriage is a battle won but to a man it is a battle begun.

Are guides necessary to text books?

Absolutely, to deteriorate one's knowledge of a subject.

Is looking at pictures a sin?

Yes. At bad pictures.

Why is there evil in this world?

To advertise virtue.

Name the 'big three' in India?

Poverty, Pestilence and Politics.

What does a Sikh save?

Always a shave.

What was death to Bernard Shaw?

The dawn of a new phase of life among the immortal ones.

Are doctors necessary?

Yes. To glorify diseases.

Differentiate between a fish market and a parliament?

In the fish market we can bargain and at least buy some fish. On the other hand, in the Parliament we just keep fishing without catching.

Is there any female monarchy in this world?

Yes. In every home!

At what age does a man leave off being a fool?

A fool has no age. He doesn't grow.

What is wealth without health?

Fortune to a nearby doctor.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Criticism

Wilson Thomas, III. U. C.

In 1931 New York City witnessed the most sensational man-hunt in the history of America. After weeks of search, "Two Gun" Crowley, the Killer, the gun-man-was at bay trapped in his sweetheart's apartment. Machine-guns were mounted on the surrounding buildings and for more than an hour there reverberated the crack of pistol fire and the rat-tat-tat of machine guns. Crowley, crouching behind the wall fired incessantly at the Police. Ten thousand people watched the battle. Nothing like it had ever been seen before on the side walks of New York.

Finally Crowley was captured and condemned as the most dangerous criminal and was sentenced to die. But how did Crowley regard himself?

While the Police was firing into his apartment, he wrote a letter addressed "To whom it may concern". "Under my coat is a weary heart, but a kind one-one that would do nobody any harm".

A short time before this, Crowley had been having a recking party on a country road. Suddenly a Policeman walked up to the parked car and said: "Let me see your licence". The reply was a shower of lead from his gun. As the dying Officer fell, Crowley leaped out of the car, grabbed the Officer's revolver and fired another bullet into the prostrate body. And that was the killer who said: "Under my coat is a weary heart, but a kind one—one that would do nobody any harm. Again, when he was taken to the death house of Sing Sing, did he say "This is what I got for killing people?" No, he said "This is what I get for defending myself". He never blamed himself.

It has been noted that few criminals regard themselves as bad men. They consider themselves just as human as you and I. They can tell you why they had to crack a safe or be quick on the trigger finger. Some even go to the extent of establishing themselves as public benefactors and saviours of the poor.

If all the desperate men behind the baro do not blame themselves for anything—what about the people with whom you and I come into contact?

All of us are likely to look upon ourselves as attractive and intelligent, fair and responsible, and different from other people. We like the way we dress and eat and walk and talk. But we don't have the same feeling towards others and their interests.

Criticism is futile because it puts a man on the defensive who usually strives to justify himself. Criticism is dangerous,

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Chemistry Lab

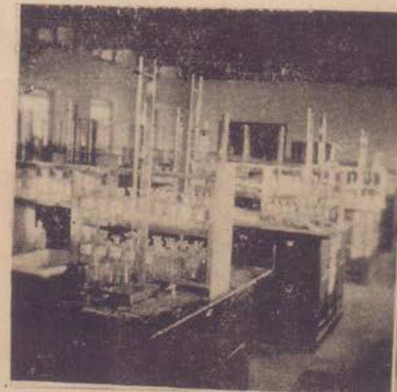

Chemistry Lab Another View

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

THE SCIENCE BLOCK

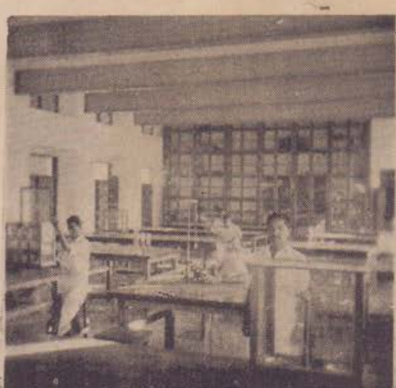

Physics Lab

Biology Lab.

At Coutalam 1949—50.

At Coutalam

At Coutalam Water Falls

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

because it wounds a man's precious pride, hurts his sense of importance and arouses his resentment.

Even history is studded with sparkling examples to prove this. You may remember the Naukoly incident in which hundreds of men who offered passive resistance were machine gunned. Did the British Government blame themselves? Instead the Indians were blamed for their recklessness.

What about the man who killed the Father of the Nation? He justified himself by saying, "I don't see how I could have done any differently from what I have."

There is an interesting story of what happened in Calcutta while the British held sway. Mr. Metha, Secretary to the Bengal Gevernment was betrayed by his friend Banerjee in a murder case. Really 75 per cent. of the crime rested on Mr. Banerjee but he was able to save his skin. After the execution of Mr. Metha, a friend of Mrs. Banerjee told her that she was in ignorance about the fact that Banerjee betrayed his friend. To which Mrs. Banerjee replied "What! Metha betrayed by Banerjee? No, my husband never betrayed anyone. Though he has to die hundred times my husband would do no wrong. He is the one who has been betrayed and led to infamy.

From these examples you can see human nature in action, the wrong doer blaming everybody but himself. We are all like that. So when you and I are tempted to criticise some one tomorrow let's remember "Two Gun" Crowley, Mrs. Banerjee and Godsey. Let's realise that criticisms are like homing pigeons. They always return home. Let's realise that the person we are going to correct and condemn will probably justify himself, and condemn us in return. "I don't see how I could have done any differently from what I have".

The first thing to avoid criticism is to practice a new attitude of mind. I say practice because it cannot be developed at once. It requires long and persistent cultivation.

Instead of condemning people, let's try to understand them. Let's try to figure out why they do what they do or speak what they speak and it will breed sympathy, tolerance and kindness. Put yourself fully in the place of another being whom you are about to criticise. By so doing you will avoid necessary social frictions. We are always the advocates for the defence and our ingenuity in defence is really prodigious. The consequence is that we are on very good terms with ourselves. If we held the same attitude towards our fellow-men, we should be on very good terms with the rest of the world.

Also the person who is supercritical as regards other people and who does not get on with them does so simply because he habitually obs rves their weakness and overlooks their good points. Dr. Johnson said "God Himself, sir, does not propose to judge man until the end of his days".

The greatest men of the world are those who have practised self-criticism, turning their judgment on themselves, their inmost thoughts, their words and their actions. Experience shows that the daily practice of this and prayerful waiting on God for guidance and strength bring about the most fruitful results. Often times consultation with true and tried friends of the best sort after such self-criticism is also found helpful.

"Whoscever thou art that judgest, for wherein thou judgest another, thou condemnest thyself." Romans II first verse.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

A Midsummer Night's Dream

M. J. Chandy, III U. C.

On the Twelfth night, there broke out a Tempest when King Lear went out in connection with the Taming of a Shrew. On the way, he met Two Gentlemen from Verona, and mistook for Cymbeline and Pericles, Prince of Tyre; but on enquiry, the former claimed to be the Merchant of Venice, and the latter Timon of Athens.

The whole thing was but a Comedy of Errors. King Lear, feeling that he was making Much Ado about Nothing returned to his Hamlet in the forest of Arden. When he met the Merry Wifes of Windsor, he told them a Winters Tale, and breathing a sigh of relief, said " All's Well that Ends Well ".

Just a Minute

A Man rushed into a corner drug store and demanded a quick cure for a serious case of hiccoughs. The druggist promptly picked up a bottle and crashed it over the man's head. Down he went with a groan.

"What did you do that for?" he moaned.

The druggest smiled proudly. "You have'nt got your hiccoughs any more, have you?" he gloated.

"It wasan't for me," gasped the man. "I needed it for my wife. She is sitting in the car outside".

* * * *

A man with a gun on his shoulder was walking down the street the other day with his dog. An automobile approached. The dog run directly in front of the car and was killed. The motorist stopped and expressed his grief to the owner of the dog. He took Rs. 20 from his pocket and said: "Here, take that; will that pay for losing your dog?"

"Oh yes", replied the man, "Everything is all right. I was taking him out to get him shot.

* * * *

Junior: "Pop, what is ethics?"

Jacob: "Vot is ethics? Vell, I will show you. Suppose a lady comes into a store, buys a lot of goods and pays Rs. 10 too much when she goes out. Then comes into the ethics. Should I or should I not tell my partner?"

* * * *

"What's that string on your finger for?"

"My wife put it there so I would remember to mail a letter for her."

"And what's the string on your index finger for."

"To remember to mail it air mail."

"And did you get it mailed?"

"No, she forgot to write the letter."

* * * *

"My hair is falling out; can you recommend something to keep it in?"

"Why, surely, here's a nice cardboard box."

* * * *

Yes, I sometimes go to the Doctor. Doctors have to live, you know. And afterwards I go to the druggist with the doctor's prescription. Druggists have to live too. When I get home I pour the medicine down the sink."

"Why?"

"Well, I have to live too."

* * * *

Mother: "Why did Bonnie fail in World History?"

Teacher: "She didn't know when Henry II died."

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Mother: How should she? We live on a side street and never see funerals go by."

* * * *

Boss: "Do you believe in life after death?"

Office boy: "Oh, yes sir."

Boss: "Then everything is in order, because after you had gone to your grandfather's funeral yesterday afternoon, he came here to see you."

* * * *

"And this baby's name? querried the minister at baptismal service.

"John Peter Charles Robert Wilberforce Tenningwell", replied the proud father.

The minister wispered quickly to an assistant, "More water, please"

* * * *

Bernard Shaw one day received an invitation from a celebrity hunter. "Lady X will be at home Thursday between four and six."

The author returned the card, underneath he had written, "Mr. Bernard Shaw likewise."

* * * *

Lawyer: "Now tell the court how you come to take the car."

Defendant: "Well, the car was standing in front of the cemetary so, naturally I thought the owner was dead."

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Are Guides to Text Books necessary?

President: Are Guides to text books necessary? This is one of the practical questions that arise in the every day life of the student. On the philosophical plane, the question, if asked at all, admits only of one answer: an emphatic 'No'. In theory, one may go still further, and ask: Are text-books necessary? Are schools and colleges necessary? Are teachers, Lecturers and Professors indispensable? In theory, education is possible without any of these. But we shall keep our discussion on a practical level. And there the standard of referer is the need of the average student. Does the average student need guides to his text-books? We shall perhaps do well to narrow the scope of our discussion still further by defining what we mean by guides; because there is a sense in which all criticism is a guide to literature Aristotle's 'Poetics' is a guide to Greek poetry and Drama. Longinus's essay on the "Sublime" is a guide to classical literature. Lessing's 'Lacoon' is a guide to the fine arts. All English literary criticism from Sidney's Defence of Poetry to Spender's New Realism is a guide to the text of literature. That is not, of course, the kind of guides we have in mind. We have in mind the bazaar notes, the examinationtips, the questions and answers, and what not, with which the book market is flooded by publishers at the beginning of every academic year. These have no pretensions to the dignity of literature. They are but troublesavers. They offer to help the student to master his texts easily. Does the student really need such books? What do you say, Joseph?

Joseph: I find that guides are greatly helpful in my studies. We are no longer under the old gurukula system or the Greek Academy when the teacher and the taught were in direct contact with each other and the students resided with the teachers.

President: Let alone the Gurukula system and the Greek classical tradition. You need not make a set speech, Joseph, I should like to hear you speak of your personal experience.

Joseph: I shall. We are about 150 in our class. The lecturer comes, and makes his speech, and goes his way. His lecture may be very learned, but what does it mean to me? Most of it passes over my head. I cannot go to him as often as I like to get my doubts cleared.

President: Why?

Joseph: Because he is so busy, and there are hundreds like me. Even with the best of intentions, he cannot meet my special needs, or give me personal guidance. But the printed 'guide' is always at hand, I can look it up whenever I like. It's a constant companion and never-failing help.

President: And what is your idea of the matter, Somasundararaj? Do you find guides helpful?

Somasundararaj: I *don't* think that a *guide* can be of *much* use. Most of the

guides present *wrong* spelling, wrong *ideas, wrong paragraphing, fanciful* explanations which only make confusion *worse* confounded. Where there is a *real difficulty* the so-called guide, quietly passes it by as *if* it did *not exist,* and goes on to *explain* what needs *no* explanation. On the *otherhand,* even if you hear the *living voice* of the *teacher* but *seldom,* there is *nothing* like it. *No guide* can take its place. Do you, really *think* that you can *clear your doubts* by *referring* to your guide? You ask and ask, but your guide, is silent.

Thomas: I am afraid I cannot agree with you, Soman. Why, should you presume that all guide-writers are incompetent? Why, there are lecturers who make use of guides, especially those who denounce them most. There are good guides as well as bad ones, just as there are good lecturers and bad. We should not condemn the whole lot for the faults of a few. Are there not teachers who burke the difficulties in the text and explain what needs no explanation? Some lecturers taboo particular guides, and these happen to be the ones they themselves use.

Vijayachandran: Even if what you say is true, Thomas, it is not the teacher that is harmed by these guides. He knows what is good and what is bad. He can select and reject. He can alter and improve what he finds in the guide. That is not the case with the student. He takes everything he sees in print for gospel truth. He cannot discriminate. Therefore he is at the mercy of the guide-writer, the helpless victim of all the errors and absurdities in the guide.

Joseph: Well Vijaya, be that as it may, you can't deny that students are really helped by the guides, to pass their examinations. After all, the goal of our university education is to pass some examination as a pre-requisite to taking a degree. So long as this system continues guides supply a felt want. The very fact that they are put on the market shows that there is a demand for them. No student of average ability can get on without them. These guide-writers are good guessers. They usually anticipate the questions and furnish prepared answers. It is nothing short of a miracle how their guesses come true.

Somasundararaj: I think even for such a *narrow purpose* as that of passing an examination, guides are of *doubtful value.* If a student, learns by heart a ready-made answer and reproduces it in the examination paper, we have to remember that there are *hundreds* of students like him who do precisely the same thing. Any examiner can see that it is not *his own*: and even if the reproduction is *correct* he gets *no credit* for it.

Vijayachandran: And if, as is more likely, there are errors in the reproduction, he is sure to be doomed. He would have fared much better if he had attempted something of his own with all its shortcomings. Sometimes it may happen that the guide-writers go wrong in their guess. Even then they are safe; it is the student that suffers.

Thomas: But then, Vijayan, there are private students who don't attend any college and who have to study by themselves for their examination. Where would they be without a guide? Hundreds of men now occupying high positions in life have reason to remember with gratitude the guides which helped them to pass their examinations.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Vijayachandran: Even in such cases it is better to be coached privately by some distinguished teacher than to resort to guides.

Joseph: But are you not begging the question, Vijayan? You take it for granted that all teachers are equally efficient and are willing and able to help the student better than any guide. That is where I disagree with you. It is because many teachers are not so that the students are driven to consult guides. The teaching profession, I am afraid, does not attract the best talent nowadays. There is no reason to suppose that the writers of guides are inferior to College Teachers.

Thomas: Some of them may be even superior. There are learned men who would write rather than talk. Like Goldsmith, they may write like angels though they are poor talkers.

Vijayachandran: But one thing is certain. A man who can write like an angel would not stoop to the drudgery of guide-writing. You said, Joseph, that a guide-writer need not be inferior to a lecturer in knowledge and attainments. Is that not a gratuitous assumption? A University teacher has to fulfil certain conditions as regards his academic qualifications. He has experience in dealing with students. He is a responsible person. But the guide-writer is not responsible to any one. He cannot be called to account for his mistakes. He can, and often does, take refuge behind the mask of anonymity or a false name. As for talent, nobody would seriously maintain that this low-paid drudgery attracts talent of any kind.

Somasundararaj: Yes, the proof of the pudding is in the eating. You have only to open *any guide* to *see* what *wretched stuff* it is padded with.—But, apart from the *quality* of the guides, I object to them on principle. They make the student mentally inert; they stifle his intellectual curiosity, make literature a *task* instead of a pleasure and render him unfit to face difficulties. They are quack pills administered to a sick person, and not healthy diet. They make the student indifferent to lectures, and foster in him, a distaste, for *good books*. Why should he attend lectures, why should he read good books, when the guide is at hand to help him through his examination? He is generally *inattentive* in class and *infects* his neighbours with his own mental indolence.

Joseph: Surely, Soman, you are going too far in laying all the blame upon the guide-writer. There are some students who are diligent and attentive by habit and others who are not. But guides have nothing to do with it.

Thomas: Further, guides do not profess to teach everything. They do not claim to supersede the teacher. They are admittedly nothing more than short-cuts, which the student, overburdened with a heavy curriculum, can profitably follow.

Somasundararaj: But short-cuts in education are dangerous. They may prove to be blind alleys. After all, what is education? It is not—

President: Just a moment, Soman. We need not go into the ideals of education. That'll take us too far afield.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Somasundararaj: All I want to say, is that education does not consist in the *stuff* with which the mind is *stored*, but rather in a certain *quality* of mind which is the result of *discipline* and *personal contact*. But guides make a *mockery* of education. They give the *shadow* instead of the *substance*. They strike at the very root of that *independance of mind* which it is the *purpose* of education to *foster*. A *student* who is *spoonfed* on guides thinks by proxy and talks by rote.

Joseph: If he depends slavishly on lectures, does he fare any better? A parrot is taught by the living voice. Does it make him an independent thinker? Independence of thought has nothing to do with lectures, any more than with guides. You are taking it for granted that a student can make wise use of the lectures he listens to. Why may I not presume that he can as well make wise use of the guides he reads? Soman, you are trying to sidetrack the issue, I'm afraid.

Vijayan: No, He is not. His main contention remains unanswered. In any practicable scheme of education, you can't do without the teacher; but the bazaar-guide is an avoidable evil. It is a dead sea fruit which turns to ashes in the mouth. Would you go to a quack when you are ill rather than to a qualified medical practitioner? The quack's remedy may well be worse than the disease. You can't get over the fact that the guide-writer is an irresponsible charlatan.

President: Our discussion has now reached a deadlock, which I don't propose to resolve. The contradiction, I suppose, is inherent in the system of education. The root of the trouble is the undue importance attached to written examinations. So long as passing examinations is regarded as the be-all and end-all of education, the student will be tempted to make what use he can of guides even if they are what Vijayan calls quack remedies. The only efficacious remedy is to get rid of the examination-system which makes of education a lottery and a gamble. In the meanwhile, I suppose, we have to accept guides as a necessity though an evil necessity. All we can do is to minimise the element of evil in it. Students now-a-days are ready to criticise anything and anybody. Let them show the same critical alertness in using their guides. Let them compare and discriminate. Let not their minds be tyrannised over by the bogus authority of print. If they show more fastidiousness in their choice, the quality of the guides is bound to improve in the long run. Really competent men may come to think it worth their while to issue carefully annotated and serviceable editions of the texts. Such scholastic literature will do away with, or at least minimise some of the evil effects pointed out in the course of this discussion.

A radio broadcast by the members of the College Union: Sri M. P. Paul M. A., C. J. Joseph and Somasundararaj III U. C., Vijayachandran and C. J. Thomas I U. C.

Reproduced with the permission of the A. I. R. Trivandrum.

HOSTELLERS 1949—50

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

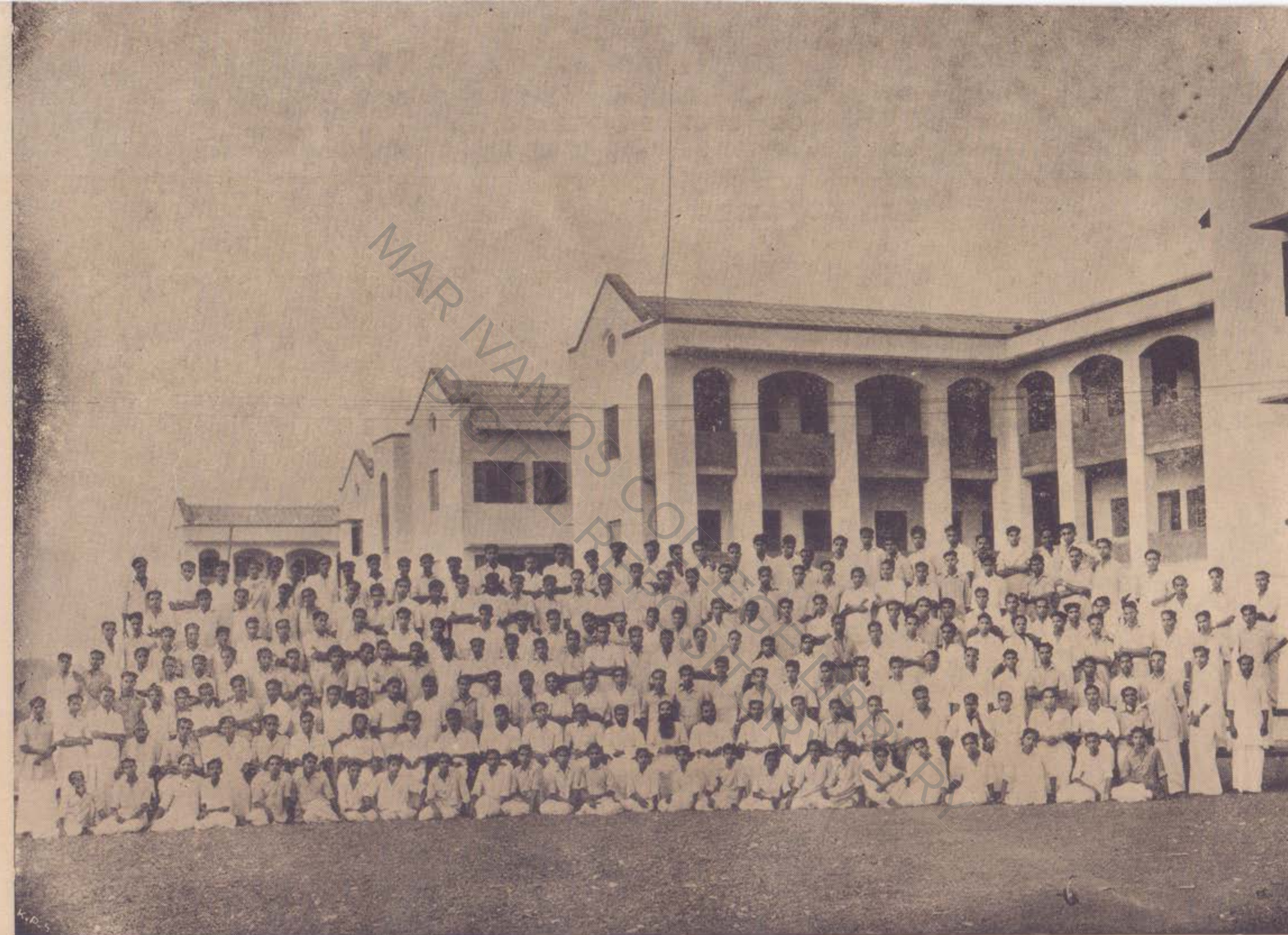

HOSTELLERS 1950—51. (St. Thomas Hostel)

Two Tear Drops

Wilson Thomas, III. U. C.

The first batallion of the Punjab Regiment was guarding some of the out-posts of Kashmir. The leading platoon was stationed on the 'Hara Hills'.

This hill was one of the tactically impoıtant stations. From its top, one can get a commanding view of the terrain that spread before it. The slopes were studded with shrubs and small trees. The fields were mostly cultivated. Here and there were seen farm-houses. The houses were of mud. They were neatly thatched and dung-washed. There were cattle sheds around them. A garden was in front. The people were Muslims and mostly Kisans.

This area was closely watched from the Hara Hills by the leading platoon. George was one of the Section commanders of that platoon. He was of average height and build, alert and brave. There was the spirit of adventure and the hot blood of youth boiling and bubbling in him. He had the greatest devotion to duty.

On a particular day a sentry looked at his watch and yarned. It was past mid-night. No object was visible in that darkness. The air was chill and biting. There was an unusual silence.

All at once a muffled cry was heared as if challenging the silence of the night, followed by the desperate cries of women. There also was a blaze which was growing bigger and bigger, illuminating the whole area. A house was on fire. But there was something more in the cries of the village folk.

These shrieks roused the soldiers in a moment. George who was alert always was scudding to his platoon commander to receive orders as to what should be done. Hardly had five minutes passed when the section Commander was seen darting off in the direction of the flame with two of his mates closely following.

A woman was seen running to her gate on one of the farm houses, calling pathetically after her child. Poor woman ! She was stabbed, her husband killed, her house looted and set on fire. Above all the darling of the house, her innocent child was carried away by the merciless cruel raiders.

The village was slowly crowding around the fire and was doing what they could to extinguish it.

In this tumult was heared a distinct cry of a woman afar off. George also heard it. An unknown hand was inducing him to go to the rescue of the unknown victim. A silent prayer escaped his lips. With a yell he ran into the darkness following the screams. The cry

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

was also moving further and finally stopped. Yet he went on. Cautiously he was now approaching the foot of a huge rock. As he neared it, movements were seen and groans were heard as if a person was being tortured.

George whispered to his companion to flash the torch. The torch inscribed a circle. Four men were seen in the act of keeping down a figure which was vainly struggling in their brutish hands. Tut-tut-tut went an automatic burst from George's sten-carbine. Three fell. beating the devil's tattoo. The rest took fright and fled.

The light was now flashed on the victim. Oh, God! The figure of a delicate girl trying to get up. She was trembling. The long black hair was veiling her fair face, that was deep red with anger and sorrow. Her month was gagged, hands and legs tied with the pieces of her dress which the savages had mercilessly torn of. Hastily he freed her from the cords, took off his over-coat and wrapped it around her. She was mute till now, but suddenly her hands clung fiercely to her face and she burst into bitter sobs. With some comforting words George carried the weak and exhausted girl on his shoulders.

The house was still glowing in the dying flames. They reached the gate. Suddenly the girl lept down and with a piercing cry dashed into the midst of the crowd and fell unconscious over her dead father. Her mother and aunt who were weeping by the side of the dead man caught hold of their lost girl and redoubled their weeping.

The poor horror-stricken neighbours that had gathered there met the soldiers with tears of gratitude and respect.

* * * *

The Kashmir Commission was able to bring about a cease-fire agreement. So the patrols had been withdrawn and George had to join the main body. For about a month they lived in peace. The soldiers were often entertained by the villagers by arranging folk dances and the soldiers in their turn shared their food with the villagers.

This was not long. The Azad forces had nothing to do with the Cease-fire agreement. They slowly occupied the no-man's land. Still the Indian Troops waited patiently with the hope of arriving at some solution. Their patience only encouraged the raiders. In small parties they attacked and looted the houses on the border areas.

This became so serious that the Indian troops could no longer deny protection to the people. Small parties of patrols were ordered to protect the villagers. The same old platoon with Gorge's section was sent again to the same old area, as they knew the place very well.

On the second day of the platoon's arrival, Gerorge's section was ordered to patrol around a nearby hill. It was six O'clock. Breakfast was over. The section was on the move. It was cautiously crossing the open fields to reach the particular hill. Immediately there was heard the singing rat-tat-tat. The leading man was shot dead. The rest of the section ran back to take cover. The bullets also followed them at a terrific speed.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

George somehow managed to reach the line of the farm house. Strange, there was the same old burnt down house thatched and repaired. It was only about twenty five yards away. But fate played her part—a Bullet pierced his breast.

Still he went on. The girl whom he saved, saw him running to her door. She heard the shower of the bullets and ran to the door to open it and admit him. In a moment the door was flung open. There he was, only a couple of yards from her door step. But he staggered and fell. She flew to him, raised his body and rested the head on her lap. Hot blood was streaming from the chest. She tore out her veil and tied fast round the wound.

The Section Commander opened his eyes and met hers in full. She tried to force a smile on her lips but they refused.

By this time the reserve sections came up to the rescue of the badly mauled section. The raiders were chased and hunted down. But the commander of the lost unit sank lower and lower. The girl's mother who had recently recovered from the stab wounds, beholding the sight said " We are lost ". George shaped his lips, mustering all the strength he had, like the lost flash of a dying lamp and spoke "Nahin Maji, Hindustan ka fauj hamesha zinda hai ".

The girl saw his brave sparkling eyes slowly lose lustre. Two hot drops dripped down from her eyes and splashed on his cheeks. He saw it and smiled. The eyes closed.

The sun was beginning to ascend the heights as if nothing unusually had happened. A cool breeze swept over the beautiful plains of Kashmir.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Mar Ivanios Day

January 27, 1950

M. C. Ildaphonse, I. U. C.

My Lord,

This day thy children do rejoice with free and thankful hearts
That thou are in the midst of them and all their happy thoughts,
As they look on Mar Ivanios College this most happy day
And one and all will think of thee as they go their several way
And in each heart will rise anew a child's deep affection
And every prayer will rise this morn to God, for protection.

Throughout this lovely College, thou'lt hear the loud clappings
Of thy College students who wish to get thy blessings
Let voices shout! the College turn out—pay homage to My Lord!
None miss His Grace—all find a place—in his most generous heart,
And this the day of all the days that we do set apart.

(*Imitation*)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

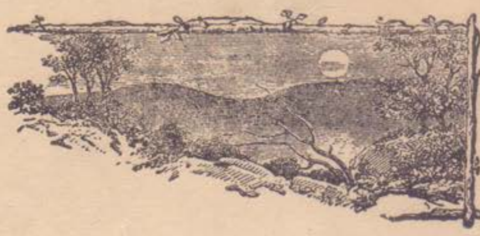

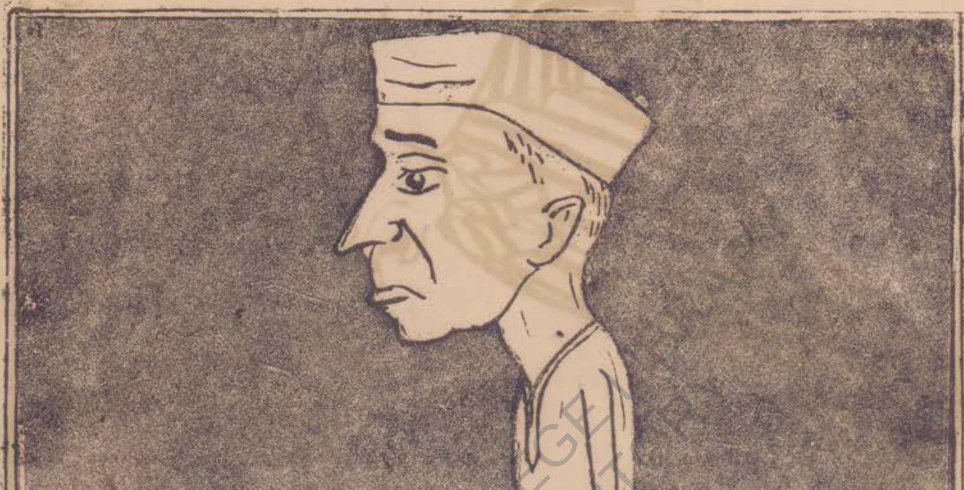

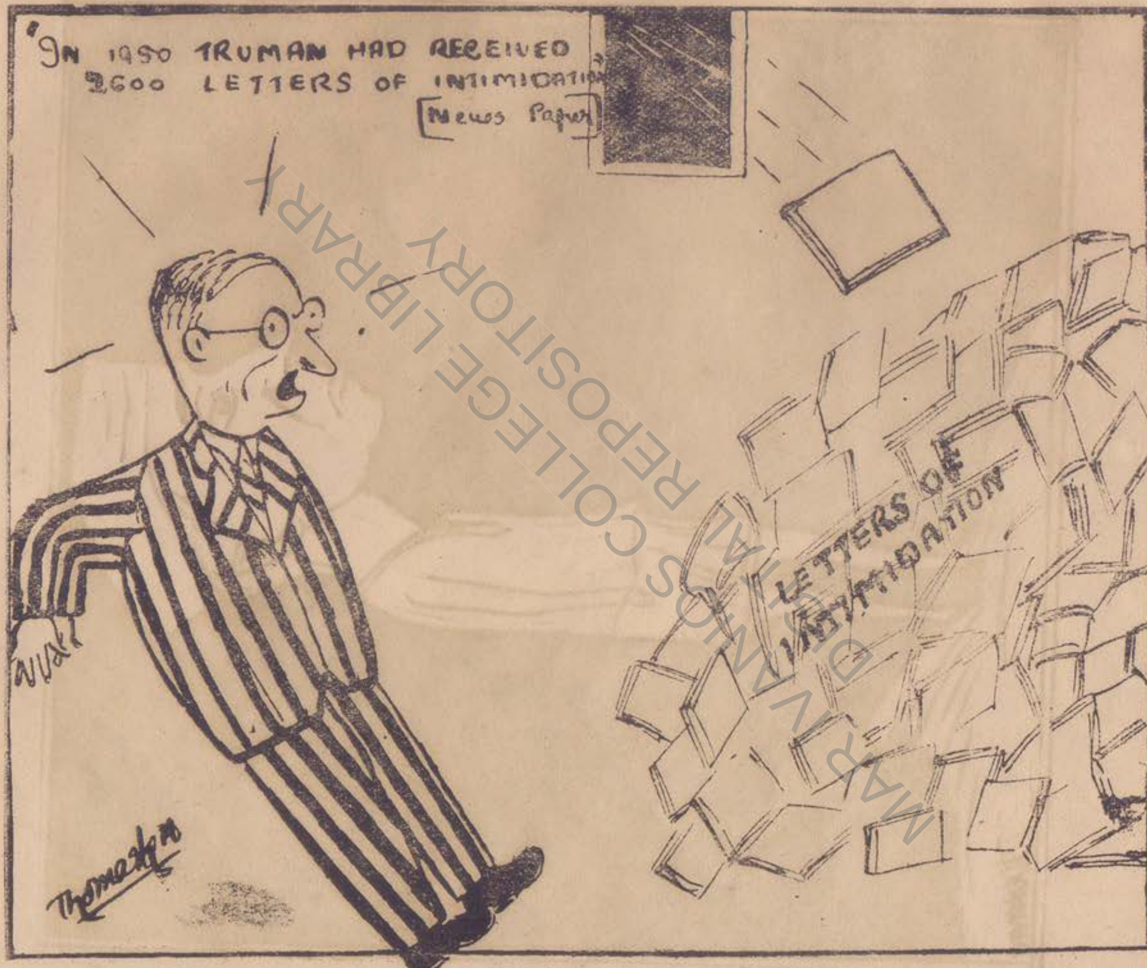

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

A Murder Mystery

A One—Act Play

M. T. John B. A.

Scene I

(A Station of Detective Police. The Inspector Mr. Thomson is seen sitting in a chair. Before him a table with many files, typed sheets and manuscripts on. The peon near the door. · The clerk near the Inspector typing. The clock strikes 10).

The Clerk rising: Sir, a case from a certain Pinkerton is filed. A certain man committed suicide in his house, he says. He had been here this morning. He seemed worried and torn so much about that.

Inspector: (calmly) A man murdering himself—a suicide. Bring the paper here. (Clerk rises and places the paper before Mr. Thomson and retires to his seat. Mr. Thomson reads it).

He reads: "Sir, I beg to bring to your kind notice the fact that Mr. Blessington of Richfield shot himself down this morning in my home. We were conversing for some time and he almost startled me by shooting himself down. I think it worthwhile to inform you about that now."

Sd. Pinkerton of Northfield.

(The Inspector places the paper on the table and rises. He rings the bell and the Head Constable comes in.)

Mr. Thomson: Mr. Tom, I'm just now going to Mr. Pinkerton's. Please come with me.

Scene II

(Pinkerton's house. A huge crowd outside, murmuring and making now this and now that suggestion. Mr. Thomson and Mr. Tom enter the house. Pinkerton is seen lying in an arm chair. Blessington's body besides him with a revolver in the right hand. Seeing the Inspector and the Constable Pinkerton rises.)

Pink.—Good morning, Sir.

Thom.—Good morning.

Pink.—I have filed a case this morning, you know. I've been expecting you all the while.

Thom.—Of course, I saw the case you filed and I've come to do my duty. (Mr. Pinkerton places two chairs, one for Thomson and the other for Tom. Both accept them with thanks. Thomson lights a cigar and begins to smoke. Tom does not.)

Thom.—(spreading himself backward and gazing him questioningly) Mr. Pinkerton how did the man—you say he is Blessington—come here this morning? Was he known to you before? (His voice is different, smooth and guarded)

Pink.—(with a tremour on his lips) Yes, Sir, he is Blessington of Richfield. We were associates in South Wales in the Imperial Navy. I left that place long before and have been staying here for the past few months. When I left the place he was still there in the Navy and had no intention to leave the place yet.

Thom.—(fingering his moustache of bristling ferocity reflectively) Were you aware, Mr. Pinkerton, that he would come here this morning?

Pink.—Yes, Sir, in a way I was. For, he had been writing to me often that he had a desire to come and see me. I too was glad of it. We were such intimate friends, you see.

Thom.—Mr. Pinkerton, did he shoot himself in your presence or absence? Were you here when he did the crime? I want to here the real you and not you incognito, Mr. Pinkerton.

Pink.—Yes, Sir, he did it in my presence. We were talking pleasantly, freely, recollecting our past life in South Wales. Both of us went through our reminiscences. We recalled to our memory the old days in the Navy when we sat together and drank together. We recalled how pleasant those times were. We felt sorry those days were gone—for ever gone. We drank tea together and over our cups we chatted—and chatted pleasantly as before.

Thom.—(with a smile) You were intimate friends indeed! Of course tea is a friendly fluid, a gentle and soothing beverage; and with it your intimacy became all the greater, no wonder!

Pink.—Yes, Sir, I think we were such o the very tip of our toes and am sorry our intimacy had such an end. (His eyes became blurred from unshed tears) As I said before we chatted pleasantly. But I saw him a changed man. I could read the lines of sorrow and disappointment on his brow. While we were drinking he told me his sad story that his wife died very recently and so he was disappointed in life. There was none to take care of him—father, mother or children, none he had. I soothed him as best I could. I knew very well that he was nearing a moment of crisis in his life. (His words have a touch of sorrow and sympathy.)

Thom.—(eying Pinkerton suspiciusly) And then?

Pink.—After a few minutes I moved to my reading room, leaving Blessington there, to fetch that day's newspaper. Hardly had I reached the room when I heard a voice—a shout. I hurried to my room only to find Blessington lying dead with the revolver in his hand still. The sight just took my breath away. (Here Pinkerton heaves a long sigh and adds). Thus happened the usual consequences which you are aware of—my filing the case and so forth. At once there was a huge crowd outside and it has not subsided yet.

(Pinkerton lies in an arm chair, exhausted and worried in the wear and tear of the last few minutes. In the waiting pauses Thomson studies Pinkerton from under his dark concealing lashes. Thomson rises, trying to smile, not meeting his eyes and moves to another room. The Constable follows suit. After a moment is back tall over Pinkerton, frowning down.)

Thom.—Tut, tut, rice up, Pinkerton. Sir, I've just now phoned to the naval authorities in South Wales and they have informed all about you and your supposed

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

friend. They've informed me that you and the dead man were friends for years but you became enemies later after a quarrel between yourselves. They have also informed me that since then you were bitter enemies and such was the case till your departure from South Wales.

Pink.—(looks troubled and puzzled) Sir, if we were enemies still, why did he come here and eat with me?

Thom.—(Wanting to smile, and not smiling, re-lighting his cigar) The fact that he came here and ate with you is no arrangement at all as to his friendship with you that moment (and watching the match flame out) you might have invited him purposely and shot him down. (He removes with his thumb and finger a tobacco flake from his lips.)

Pink.—(trying hard to be dignified in retreat.) We quarrelled, it is true. But we made friends again while we were in South Wales itself. The Naval authorities are not aware of it.

Thom.—Which is reliable? Your words or the words of the Naval Authorities? You shot your enemy Pinkerton down.

Pink.—(His voice is indifferent) What! I shot him. See whether the man shot himself down by the revolver. The revolver is in his hands still.

(Thomson glances over the body once again more particularly the arm with the revolver. It seems that something had dawned on him at last. He nears the arm and touches it. A piece of wood! The fact is that the right arm is an artificial arm, a wooden arm. How could a wooden arm handle a revolver? Wholly and absolutely impossible! In his eyes a brightness comes like candle gleams on steel. He gets up. He laughs a hearty, triumphant laugh and eyes Pinkerton a level man-to-man look. In the meantime, Pinkerton endures his probing look, tightening his lips to stop their trembling).

(Poor Mr. Pinkerton, notwithstanding his long experience with Blessington forgot at that moment of crisis that Blessington's right arm was a wooden arm. He made a blunder—a gross blunder. How could a man shoot himself with a lifeless thing, a wooden arm? How could he, in fact, handle a revolver with a wooden arm?) (In the meanwhile Pinkerton curses himself, thinking how silly he had been, how quick to believe that he would succeed easily in his act.)

Thom.—(crushing out his half-lit cigar and looking at Pinkerton frowning) Mr. Pinkerton, have you ever heard in your long experience of a lifeless thing doing something, a wooden arm shooting oneself? In the meantime defect in Pinkerton's eyes becomes apparent) Did Mr. Blessington shoot himself with this wooden arm? No certainly not. (His deep set eyes become bright and fierce). It is murder and nothing but murder. It's down right murder. It's murder pure and simple. You shot him down but did this folly of putting the revolver in the wooden hand. In your hurry you forgot that his arm was wooden. (fiercely and swiftly, to a dignified end.) Once you were friends. It's true. But later you became enemies. And your enemy Blessington you have shot down, you are under arrest.

(*Pinkerton faints.*) Crowd outside: Hurrah! Mr. Thomson, Hurrah!

WAR NANOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

A Glimpse Through the Window

V. I. Ittycheria II. U. C.

Compared with the various Colleges in our State, the situation and surroundings of the Mar Ivanios College are unique. Though on the outskirts of Trivandrum this College is conveniently away from the noice and bustle of the city. The College stands on an eminence in a vast garden of about two hundred acres on the beautful Bethany Hills. The large Hostel, spacious, and pro-iding accommodation for over 300 students, looks like a structure in pure white marble set in a carpet of evergreens. A glimpse through my Hostel window is most inviting.

What is this riot of colours that meets my eyes? Ordinary men like me fail to answer this question. Anyhow, let me see whether, I can get sufficient words to adequately describe this beautiful scene. It is such that the hills on the eastern side which are about fifty or sixty miles off appear to be close by with the clefts of their valleys distinctly visible. At dawn the ever changing light of the rising sun sways over the summits of the hills and present a vision of exquisite beauty. Then they come back to their original colour–brown ; then blue or grey, at other times it can be seen in all the colours and the foot-hills in orange, brown or green.

The Hostel is situated on a fertile hillock with different kinds of trees fully grown and these trees bring forth various kinds of fruit. Not an inch of ground is seen without plantation.

Then have a view on the western side which is pleasantly coloured with boundless crops, round which the low hills are wonderfully situated. Through all theses pretty scenes, the eye fall upon the sun setting in the Indian Ocean. I find nothing which resembles this beauty–since it presents a glorious light and shade, inexplicable in its enchanting beauty.

The moon shines bright at night and the sea breeze coming from the western ocean, before it reaches the eastern ghats, passes through our surroundings and makes the branches of the trees sway and flutter as if these branches are beckoning to the day scholars to come and reside in the Hostel.

In fine, after beholding this wonderful natural scenery, will any one hesitare to glorify God—the Creator of all this beauty and grandeur !

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

THE SODALITY OF THE B. V. M.   ST. THOMAS HOSTEL   1950—51.

The Hostel Seen from the College.

A distant view of the Hostel frontage.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

SECOND ANNUAL REPORT

OF THE

MAR IVANIOS COLLEGE*

Sir,

I have great pleasure in placing before you, on the second anniversary of this college, the report of the year 1950–51. From the beginning of this year the college was affiliated to the University in the following additional subjects for the Intermediate Class: Hindi, Mathematics, Physics, Chemistry and Biology. With the promotion of the junior students to their respective senior classes the college began work with all the four classes in Intermediate and B. A. The strength of the college rose from 145 in 1949–50 to 620 this year. There was more than proportionate increase in the staff. Mr. T. Y. Harris M. A., L. T. and Mr. E. J. Carri B. A. joined the English Department as Professor and Lecturer respectively. Three additional tutors also were appointed to the English staff. In the Languages Department, we newly began Hindi with Mr. N. E. Muthuswami Iyer as lecturer. On the Malayalam staff we had two additions and on the Syriac one.

For the Mathematics Department, we obtained the services of Mr. C. T. John M. A. Mr. A. V. Varkey M. A. took up the charge of the Physics Department with the help of two assistants. Mr. J. Fenn B. Sc. (Hons.) assisted by three others in directing the work of the young scientists in Chemistry while Mr. P. A. John M. Sc. with two assistants took charge of Biology. Mr. Austin Anselm M. Sc. later joined the Department and took charge of the Botany Section. Our History staff got an addition in Mr. K. A. Isaac M. A., LL. B.

The Science Laboratories were furnished with up-to-date equipments. Here I should like to place on record the great service rendered us by the tireless Rev. Fr. Hadrian C. D. He continued to lend us his assistance in the various departments of college activities chiefly in the Science Department.

Rev. Fr. Seraphion O. I. C. continued with his splendid construction works. Work on the hostel buildings was continued and two blocks were completed during the course of this year. The work on the main block of the college buildings is in progress. When completed, it will house the College Office.

The college authorities attach supreme importance to formation of character as distinct from mere instruction. The residence of students and their environment are of great importance in this respect. Therefore with a view to provide congenial surrounding to the students, the management of the college intends making the college a residential

*presented on the College Day Feb. 9, 1951

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

one. We have just made a beginning with the two blocks of hostels accommodating nearly 300 students. Besides the Principal three other members of the staff reside in the hostel supervising the hostellers. Situated in the wholesome and pleasant surroundings the hostel has an atmosphere suitable to earnest study, calm reflexion and healthy recreation. During the early months of the year there were certain inconveniences which the hostellers took in good part. It is my fond hope that we are all together building up a homely atmosphere in the hostel as well as in the college. A real home for the students—a Gurukula—is the ideal we have placed before us.

Although regular buses have begun running beyond the college, these buses are so irregular and infrequent, that transport facilities have not been much better this year. The college van has only partially remedied this defect. However, our attendance has marked a slight improvement from 90 per cent of last year to 91·2 per cent this year. This is quite gratifying.

This year also I am glad to report that our students sincerely co-operated with us in maintaining good discipline in the College. I cannot recall even a single unpleasant incident that disturbed the peaceful cordiality which has been characteristic of life in this college. We begin the day's work imploring the blessing of Almighty God on our efforts by silent prayer for a few moments. The course of ethics has been continued this year with good response from the students. Here I should like to place on record the names of two students of the Junior Intermediate class who have shown outstanding sense of honesty and intergrity. On two occasions large sums of money of nearly Rs. 150 each have been lost by students in the college premises. In distress these students approached me and on both occasions the money was returned to me from the very first class room where I announced the matter. I am proud to mention the names of these two boys as worthy models for the rest to follow now and in later life. *Names*: P. G. George and G. Somasekharan Nair.

Besides the College Union five other Associations were begun this year.

C. J. Joseph and C. P. Mathew were elected as Speaker and Secretary respectively of the Union. The Union was inagurated by Mr. K. P. S. Menon and the other Associations were inaugurated by other eminent scholars. Among the various Associations, the Science Association has done very good work. There were several interesting debates under the auspices of the Union. Under the direction of Mr. M. P. Paul, the Vice-President, the members of the Union broad-cast a debate over the All India Radio on the topic "Are guides for text-books necessary". The other Associations did very little beyond holding the inaugural ceremony. I hope in the coming years the students will value these extra-curricular activities and take part in them more enthusiastically.

Sports and Games: We made a few additional courts for Volley ball and Badminton. Cricket came this year as a Christmas gift and many are taking enthusiastically to it. St. Mary's Foot-ball field was generously put at our disposal and good use was made of it. Construction work on a large stadium has begun and the stadium will be available

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

in the course of the next academic year. Our teams took part in various inter-collegiate and other tournaments and played several friendly matches with neighbouring institutions. In all the tournaments in which our teams participated they were successful in the first round and in one—the League Football tournament—hey came out successful in the finals.

I may be permitted here to quote a few words from a letter sent me by a Convener of the Inter-Collegiate tournaments. "I deem it my duty to write and congratulate you on the excellent behaviour and sportsmanspirit evinced by your students. They have created a very good impression among the onlookers... ....If all colleges feel the necessity of inculcating discipline and sportsmanspirit as was displayed by your team, among students, it would be a real success for the University at large".

The rapid growth of this institution is all due under God, to the large vision, vigorous efforts and the unstinted generosity of His Grace.

His Grace the Archbishop, our Patron is spending himself for the college and His Grace's failing health is due to his supreme exertion for the all-round progress of the college. Fully appreciating His Grace's services and with grateful hearts we earnestly pray God to bless His Grace with good health, long life and every heavenly gift.

I take this opportunity to thank specially the members of the staff for their hearty and generous co-operation. The elder members have ungrudgingly placed at my disposal their rich and varied experience while the younger ones have been unstinted and enthusiastic in helping me in academic and extra-curricular activities. Rev. Fr. George who joined us early this year has taken the burden off my shoulders both in the college and in the hostel.

On behalf of this institution, let me take this opportunity to thank the distinguished President of this evening. Mr. K. G. Menon, himself an accomplished scholar is at home among students and there are few men in this state who have an equal right as Mr. Menon to be listened to in any academic body. It was very kind of Mrs. Menon to have graciously consented to give away the prizes. We are all grateful to both Mr. & Mrs. Menon.

Mr. Thomas Srinivasan, who is the idol of his students at Trichy has done us honour in having come all the way down to associate himself with this function. Finally I am deeply grateful to our distinguished guests who have graced the present occasion by their encouraging presence.

I conclude the report by thanking God, the Giver of all good gifts for the achievements of the past year and I pray Him to lead us to greater achievements in the years to come.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

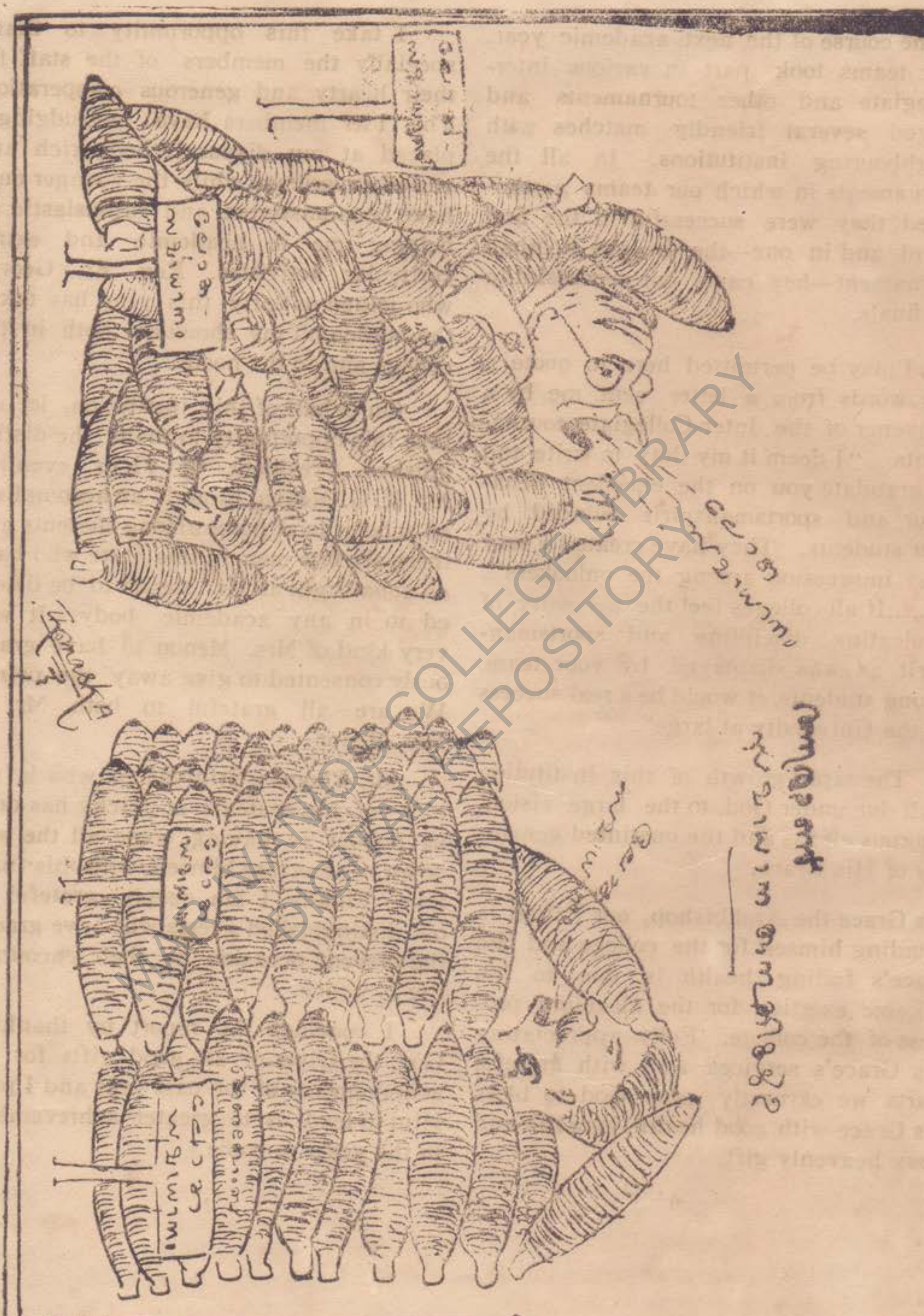

വിജയാശംസ.

Vaidyanatha Aiyar M. A.

വിശാലമായുന്നതമായി സർവദാ
പ്രശാന്തി പൂത്തദ്ഭുതകാന്തി വീശിയും
ഭൃശാഢ്യമായിസ്ഥലി മിന്നിടുന്നിതേ
കുശാഗ്രബുദ്ധിക്കു വളർച്ച നല്കുവാൻ. 1

വപുസ്സിനാരോഗ്യസുഖം പുലർത്തുവാൻ
മനസ്സിനാശാസ്യ വികാസമേകുവാൻ
അഹസ്സിലും രാവിലുമൊന്നുപോൽ കലാ-
മഹസ്സിയറുന്നിതു ദിവ്യമിസ്ഥലം. 2

വിരിഞ്ഞ വെൺപൂമ്പുകളാലിളാതലം
വിശുദ്ധമാക്കും ഗുരുവര്യ പങ്‌ക്തിയാൽ
വിളങ്ങിടുന്നീ മഹിതം കലാലയം
വിലോലഭാസ്സന്തിയുയന്നോപമം. 3

നിസർഗ്ഗദേവിക്കരുമക്കിടാങ്ങളാം
പ്രസന്ന വിദ്യാർത്ഥി ഗണങ്ങളെപ്പൊഴും
നിരർഗ്ഗള വിദ്യാർജ്ജന ലോലരായതി-
പ്രഗല്ഭരായിങ്ങു ലസിച്ചിടുന്നിതേ. 4

പുരോഹിതന്മാർക്കു മണിക്കിരീടമാം
നരോത്തമൻ തന്റെയനുഗ്രഹത്തിനാൽ
ചിരോന്നതാഭം വിലസിച്ചിടുന്നു ഹാ!
വരോർജ്ജിത പ്രൗഢിയിലിക്കലാലയം. 5

വിദഗ്ദ്ധരാം പൗരരെ സൃഷ്ടി ചെയ്യതിൽ
പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ചു വിഘാതമെന്നിയേ
പ്രവൃദ്ധശോഭനേ ജയിച്ചിടേണമീ
പ്രമുഗ്ദ്ധമായുള്ള കലാനികേതനം. 6

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

അഹംബുദ്ധികൾ.

K. M. Thomas B. A.

‘അഹംബുദ്ധികൾ’ എന്നു നാമകരണം ചെയ്യപ്പെടാവുന്ന ഒരുകൂട്ടം ആളുകൾ ലോകത്തിലുണ്ട്. തങ്ങളെക്കുറിച്ചും തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ചുമാണ് അവർ അധികം സമയവും ചിന്തിക്കാറുള്ളത്. ആകൃതികൊണ്ടല്ലെങ്കിലും പ്രകൃതികൊണ്ട് അവരെ തിരിച്ചറിയാവുന്നതാണ്. ബുദ്ധിയുടെ ഉപരിപ്ലവാവസ്ഥ അവരുടെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ഒന്നിനെക്കുറിച്ചും ആഴമായി ചിന്തിക്കുന്നതിന് അവർക്ക് കഴിവില്ല. ചുറ്റുപാടുകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുച്ഛഭാവം അവരുടെ ദൃഷ്ടികളിൽ പലപ്പോഴും ദൃശ്യമാകും. മുഖപ്രസന്നത അവരുടെ ഒരു പ്രത്യേകലക്ഷണമാണ്. പക്ഷെ അതു് എന്തെങ്കിലും ഹൃദയവൈശിഷ്ട്യത്തിന്റെ അടയാളമല്ല. അർഹിക്കുന്നതോ അർഹിക്കാത്തതോ ആയ ഒരു ആത്മസംതൃപ്തിയാണ് ആ മുഖപ്രസന്നതയ്ക്കു കാരണം. മറ്റുള്ളവർക്കില്ലാത്ത പല വിശിഷ്ട ഗുണങ്ങളുടെ ഒരു സമ്മേളനരംഗമായിട്ടാണ് അവർ തങ്ങളെത്തന്നെ ദർശിക്കാറുള്ളത്.

തനിയെ ഇരിക്കുന്നതിന് അവർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. മറ്റുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ അവരുടെ പ്രശംസാപാത്രമായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതിനാണ് അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. പൂർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ, സ്വാർത്ഥതല്പരന്മാർ എന്നു അവരെക്കുറിച്ചു പറയാവുന്നതല്ല. പുകഴ്ചകൾ തങ്ങൾക്കായി കരസ്ഥമാക്കുന്നതിൽ മാത്രമേ അവർ സ്വാർത്ഥത പ്രദർശിപ്പിക്കാറുള്ളു. അതിനുവേണ്ടി വളരെ ധനം വ്യയം ചെയ്യുന്നതിനോ ശരീരക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനോ അവർ സന്നദ്ധരുമായിരിക്കും.

ആരെയും അവർ സ്ഥിരമായി ദ്വേഷിക്കാറില്ല. അഥവാ അവരുടെ സ്നേഹവും ദ്വേഷവും താല്ക്കാലികങ്ങൾ മാത്രമാണ്. അവരുടെ ശത്രുമിത്രഭേദവും സാധാരണക്കാരെപ്പോലെയല്ല. തങ്ങളെ മാത്രം പുകഴ്ത്തുന്നവർ ഉറ്റമിത്രങ്ങൾ, തങ്ങളേയും മറ്റുള്ളവരേയും പുകഴ്ത്തുന്നവർ മിത്രങ്ങൾ, അന്യരെ മാത്രം പുകഴ്ത്തുന്നവർ ശത്രുക്കൾ, അന്യരെ സ്തുതിക്കുകയും തങ്ങളെ നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ബദ്ധവൈരികൾ ഇങ്ങനെയാണ് അക്കാര്യത്തിൽ അവരുടെ തരം തിരിപ്പ്.

വിദ്യ, ധനം, കീർത്തി, ആദിയായവയെല്ലാം തങ്ങളിൽ കൂടിയോ തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളിൽ കൂടിയോ മാത്രം പ്രസരിക്കണമെന്നാണ് അവരുടെ അഭിവാഞ്ഛ. തങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെയോ ആയിരിക്കുന്നതു അവർക്കിഷ്ടമില്ല. സമത്വവാദികൾ അവരുടെ ലക്ഷ്യത്തിൽ പരാജയം പ്രാപിക്കുന്നവരാണെന്ന അഭിപ്രായക്കാരാണ് അവർ. തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും, ഉന്നതനിലയ്ക്കു വേണ്ടിയും,

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

തങ്ങളുടെ മേന്മകൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിന നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചുററുപാടുകൾക്ക വേണ്ടിയും അവർ പലപ്പോഴും ഈശ്വരനെ സ്തുതിക്കാറുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവർ നാസ്തികന്മാരല്ല!

സംഭാഷണമാണ് അവക്ക് ഏററവും ഇഷ്ടമുള്ള വ്യാപാരം. പക്ഷെ ഒരു നല്ല സംഭാഷകൻ ഒരു നല്ലശ്രോതാവു കൂടിയായിരിക്കണമെന്നുള്ള തത്വം അവർ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല. മററുള്ളവർ കേൾക്കുക, എന്നുള്ളതാണ് അവരുടെ പ്രമാണം. തങ്ങളെക്കുറിച്ചും തങ്ങൾ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഭാവിക്കുന്ന വൻകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുമായിരിക്കും അവർ അധികം സംസാരിക്കുന്നതു്. കേൾക്കുന്നവരുടെ ക്ഷമ അവസാനിക്കുന്നതുവരെയാണ് അവർ സംസാരം തുടരുക. ചുവടേ ചേർക്കുന്ന ചില സംഭാഷണങ്ങളിൽ നിന്നു ഇത്തരം അഹംബുദ്ധികളെക്കുറിച്ചു് കൂടുതലായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

വിദ്യാർത്ഥി:—ഞാൻ എല്ലാവിഷയങ്ങൾക്കും തോററു എന്നതു ശരിയാണ്. പക്ഷെ, നിങ്ങൾ ഒരുകാര്യം ഓർക്കുന്നില്ല. മററുള്ളവർ പഠിക്കുന്നതിൽ പകുതി പഠിച്ചാൽ മതി ഞാൻ എല്ലാ വിഷയങ്ങൾക്കും ഒന്നാമതാകുന്നതിന്. ഇക്കാര്യം എൻെറ വീട്ടിലുള്ള എല്ലാവരും പറയാറുണ്ട്. എനിക്കും അതു ശരിക്കറിയാം.

വൃദ്ധൻ:— നോക്കു, ഇപ്പോഴും എൻെറ കൈയിലുള്ള മസിലു്. എൻെറ ചെറുപ്പകാലത്തു് ആരും എന്നോടു് എതിക്കുന്നതിന ധൈര്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

വൈദ്യൻ:—അയാളുടെ ചികിത്സയിൽ ഈ രോഗം വർദ്ധിക്കുകയേയുള്ളു. അയാൾ ഒരു നല്ല വൈദ്യനല്ല. രോഗം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനോ ചികിത്സിക്കുന്നതിനോ അയാൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അകട്ടെ, നല്ലതുപോലെ ഓർത്തു നോക്കു, ഞാൻ ചികിത്സിച്ച വല്ലവരും വല്ല കാലത്തും മരിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടോ എന്നു്.

അദ്ധ്യാപകൻ:—പഠിപ്പിക്കുക, നിങ്ങൾ പറയുന്നതുപോലെ അത്ര പ്രയാസമുള്ള ഒരു കാര്യമല്ല. പെട്ടെന്നു് ഒരു വിഷയം തരു. നോട്ടെഴുതാതെ, ഒരു "പ്രിപ്പറേഷനം"കൂടാതെ ഞാൻ വളരെ നന്നായിട്ടു ക്ലാസ്സെടുത്തു കാണിക്കാം. എല്ലാവർഷവും ഇൻസ്പെക്ഷൻ റിപ്പോർട്ടിൽ എന്നേക്കുറിച്ചു് ഇങ്ങനെയുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്താറുമുണ്ട്.

യുവാവു്:—ആ മരുന്നു ഈ സ്ഥലത്തെങ്ങും കിട്ടുകയില്ല. എൻെറ "അച്ഛൻ" ആ മരുന്നിൻെറ പേരു് പലപ്പോഴും പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാംക്ലാസ്സു് മരുന്നാണു്. പക്ഷെ, ഞങ്ങളുടെ ദേശത്തേ അതു കിട്ടുകയുള്ളു.

എം. എൽ. ഏ:—നമ്മുടെ ജനകീയ ഭരണം അധഃപതിക്കുകയാണ്. എന്നെ പ്രധാനമന്ത്രിയായിട്ടോ ഒരു മന്ത്രിയായിട്ടെങ്കിലുമോ ആക്കട്ടെ. എൻെറ പ്രസംഗപാടവവും, ബുദ്ധിയും, ജനസ്വാധീനവും എല്ലാം പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് എനിക്കു നിങ്ങൾ അവസരം തരിക. ഇന്നത്തെ റേഷൻ കുഴപ്പവും, വർഗ്ഗീയവൈരവും, കൈക്കൂലിയുമെല്ലാം ഒരു മാസത്തിനകം ഞാൻ അവസാനിപ്പിക്കും.

പ്രസംഗകൻ:—കാട്ടാക്കടവെച്ചു കഴിഞ്ഞയാഴ്ച നടത്തിയ വലിയ മീററിങ്ങിൽ ഞാനാണു കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചതു്. അക്കാര്യം നിങ്ങൾ പത്രങ്ങളിൽ വായിച്ചില്ലേ? എൻെറ കൃതജ്ഞത ഒരു പ്രസംഗത്തിന പററുമായിരുന്നുവെന്നു കേട്ടവരെല്ലാം പറഞ്ഞു. പക്ഷെ, പത്രക്കാർ അക്കാര്യം വിട്ടു

കളഞ്ഞു. ഞാൻ ഇനിയും "കൃതജ്ഞത മതിയാക്കി" പ്രസംഗം ആരംഭിക്കുവാൻ പോകയാണ്. ഇക്കാര്യംനിങ്ങൾ ഓർത്തു കൊള്ളുമല്ലോ.

വിദ്യാർത്ഥിനി:—കമലയും നിർമ്മലയും നളിനിയുമെല്ലാം വളരെ ആഭരണങ്ങളും വിലകൂടിയ പട്ടുസാരികളുമൊക്കെ ധരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഡ്രസും ആഭരണങ്ങളുമൊന്നും അത്ര കാര്യമല്ല. ഞങ്ങളെല്ലാം ഒരുമിച്ചാണല്ലോ സ്ക്കൂളിലേക്കു പോകുന്നതു്. പക്ഷെ, അവരുകളെല്ലാം എന്നെ മാത്രം നോക്കുന്നതായിട്ടേ ഞാൻ ഇതുവരെയും കണ്ടിട്ടുള്ളൂ.

ഭർത്താവ്:—ഇതൊന്നും വലിയ സുഖക്കേടല്ല. നിങ്ങൾ വലിയ സുഖക്കേടൊന്നും കണ്ടിട്ടുമില്ല. എന്റെ ഭാര്യക്കു വന്നതായിരുന്നു സാക്ഷാൽ സുഖക്കേട്. ഡബിൾ ന്യൂമോണിയായും ടൈഫോയിഡും ഒരുമിച്ചു.

ഇത്തരം സങ്കല്പോപജീവികളായ ആളുകൾ ലോകത്തിൽ വളരെയുണ്ട്. കോടികോടിജനങ്ങൾ അധിവസിക്കുന്ന ബ്രഹ്മാണ്ഡമായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ താങ്കൾക്കുള്ള സ്ഥാനമെന്തെന്നു വിവേചിച്ചറിയുന്നതിനു് അവക്കു കഴിവില്ല. മഹാന്മാരായ ആളുകൾപോലും തങ്ങൾ സാധിക്കുന്ന വൻ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിലപ്പോൾ സ്വയം അഭിമാനിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രയോജനവും അർത്ഥവുമില്ലാത്ത അത്തരം അഭിമാനം ബുദ്ധിഹീനതയുടെ ലക്ഷണമാണ്. അതു ലോകത്തിനു് ഉപകാരത്തിനുപകരം ഉപദ്രവത്തിനാണു കാരണമാകുന്നതു്. അവരവരെക്കുറിച്ചു ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നവരാണു വാസ്തവത്തിൽ ബുദ്ധിമാന്മാർ. അങ്ങിനെയുള്ളവരിൽ കൂടി മാത്രമേ ലോകം പുരോഗമിക്കുകയുള്ളൂ. യഥാർത്ഥമായ വിനയമാണ് സകല സൽഗുണങ്ങൾക്കും സൽഫലങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനം.

THE STAFF 1950—51.

COLLEGE DAY 1950–51.

College Day Presided

over by

SRI K. G. MENON

Chief Secretary to the Government

The Principal Reading the Report

College Day 1950—51.

Enjoying the Stage Performance

College Day 1950—51.

College Day Social 1950—51

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

വനഗായകൻ.

(എം. എസ്. ചന്ദ്രശേഖരവാര്യർ)

“വാവമാണഞ്ഞാ,നെന്റെ നേർക്കെന്തിനാ-
ണേവമെന്നും തുറിച്ചുനോക്കുന്നു നീ?
കാട്ടുപൂക്കളും, പച്ചക്കിളികളും,
പാട്ടുപാടുന്ന കാനനച്ചോലയും,
കൂട്ടുകാരെനി,—ക്കില്ലൊരു നേട്ടവും
കാട്ടുപുല്ലാങ്കുഴലിതൊന്നെന്നിയേ
എന്നുമെന്നുമീ വേണുവിലൂടവേ,-
യെൻ ഹൃദയത്തുടിപ്പുകൾ ഗാനമായ്,
ആലപിക്കയാ,ണാത്മസംതൃപ്തിയെ-
ന്നാശയങ്ങളിൽത്തത്തിക്കളിക്കുവാൻ!
പൊൻപുലരിയുമന്തിയും തങ്ങളി-
ലങ്ങുദൂരെയൊളിച്ചു കളിക്കവേ,
രണ്ടു വക്കിലും, തെന്നലിൽ, ക്കാനന-
ച്ചെണ്ടുകൾ തലയാട്ടമിപ്പാതയിൽ,
പാട്ടുപാടിയും ചോടുവച്ചാടിയും
കൂട്ടുകാരുമായ് നീങ്ങുകയാണു ഞാൻ!

*   *   *   *

കണ്ടിടാറുണ്ടരികിലായ് നിന്നുടെ
വിണ്ടലംതൊടുമീമണിമേടകൾ!
നിത്യമീക്കിളിവാതിൽപ്പഴുതിലൂ-
ടുറ്റുനോക്കിടും രണ്ടിളംകണ്ണുകൾ.
എന്നുമീവഴിപോകുമ്പൊഴൊക്കെയു-
മൊന്നുനോക്കും,—ഝടുതി ഞാൻ പോയിടും!
എന്തുകൊണ്ടോ യെനിക്കൊരു ഭീതിദ-
ശങ്കയാണിങ്ങു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുവാൻ.
കേട്ടുകേൾവിയുണ്ടെന്നുടെ പൂർവികർ
പാട്ടുപാടി നടന്നവരിൽ ചിലർ.
പണ്ടുമീവിധം ജീവിതസാനുവിൽ
ചെണ്ടുലയും വസന്തവിലാസത്തിൽ,
കൊച്ചുപുല്ലാങ്കുഴലിലൂടോമന-
സ്വപ്നരാജ്യം രചിച്ചവരിൽ ചിലർ,
ഇത്തരം മണിമേടകൾ തൂകിയ-
രക്തകാന്തിയിലൊട്ടിപ്പിടിച്ചതായ്!
സ്വർഗ്ഗമണ്ഡലം പൂകാൻകൊതിച്ചു പോ-
യെത്തിടാതെങ്ങു,—മെങ്ങോ മറഞ്ഞതായ്।

*   *   *   *

ഇജ്ജനാലയ്ക്കരികിലിരുന്നു നീ
“ഉജ്ജ്വലോജ്ജ്വലം ഗാന”മെന്നോതവേ,
ദുർബ്ബലം മമ പുല്ലാങ്കുഴലൊലി
നിസ്തുലാത്ഭുതനാദമായ് വാഴ്ത്തവേ,
കാനനത്തിന്റെയിപ്പാട്ടുകാരനേ
“ഗാനഗന്ധർവ”നെന്നു വിളിക്കവേ,
സത്യമോതുന്നു, പേടിക്കയാണു ഞാൻ
ശപ്തമാപ്പുരാവൃത്തങ്ങളോർത്തുപോം!

*   *   *   *

എന്തു ചൊൽവു നീ, ഭാവപ്രപഞ്ചങ്ങ-
ളെന്റെ ഗാനശതങ്ങളിൽക്കാൺമിതോ?
ഗീതശാസ്ത്രാർത്ഥബോധങ്ങളറ്റൊരെൻ
ഗീതകങ്ങളിൽ ലീനയാകുന്നുവോ?........
വിസ്മൃതികളോ?—വിശ്വസിക്കില്ല ഞാൻ!-
വിസ്മയങ്ങളായിപ്പെട്ടുംപാട്ടുകൾ?........
വേണ്ട, വേണ്ട, ഹാ, കൊത്തുകയില്ലയീ-
ച്ചൂണ്ടലുകളിൽ;—പോകട്ടെ ഞാൻ സഖി!
പ്രേതദുർഗ്ഗമോ സ്വർഗ്ഗനഗരമോ,-
യേതുമാകട്ടെ നിന്മണിമേടകൾ!

*   *   *   *

അങ്ങുകാട്ടും വസന്തവും പൂക്കളു-
മെന്നെമാടിവിളിക്കയാണിപ്പൊഴും.
പാതിപൊട്ടിവിടർന്നെഴുന്നിട്ടുമാ-
ഭാഗധേയങ്ങൾ സൗരഭം വീശവേ,
ജീവിതത്തിന്റെ ചൂടും വെളിച്ചവും
താവി നിൽക്കുന്ന ഭൂവിഭാഗങ്ങളിൽ
പാതിരാവിലും കൂരിരുട്ടല്ല, നൽ
പ്പാലലകൾ പരക്കും സ്ഥലങ്ങളിൽ,
കൂരിരുളിലും ജീവചൈതന്യങ്ങൾ
താരകങ്ങളായ് ക്കാണുമിടങ്ങളിൽ,
ഉൾപ്രചോദനമേറുവാനെന്റെയീ-
യാത്മഗാനമുപകരിച്ചെങ്കിലോ!....

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

മനുഷ്യജീവിതവും കലയും.

K. N. Narayana Panicker. I. U. C.

മനുഷ്യജീവിതവും കലയും എന്ന വ്യാപകമായ ഈ വിഷയം പലരും അവരവരുടെ യുക്തിയും ശക്തിയും അനുസരിച്ചു പല പ്രകാരത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. മനുഷ്യജീവിതവും കലയും എന്നു പറയുമ്പോൾ, മനുഷ്യജീവിതം എന്തെന്നും, കലയെന്തെന്നും അവ തമ്മിൽ എപ്രകാരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും ഉള്ള പ്രധാന പ്രശ്നങ്ങൾ നമ്മെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിലൂടെയാണു കലയുടെ ഉത്ഭവമെന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ തെറ്റുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ ആദികാലത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ കേവലം പ്രാഥമികങ്ങളായിരുന്നിരിക്കണം. ഉദരപൂരണത്തിനുള്ള വസ്തുക്കൾ അവൻ ശേഖരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അതിനുശേഷം ഒരു വിശ്രമസ്ഥലം അവനാവശ്യമാണു്. അവൻ അതിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിച്ചു കാണും. എന്തെങ്കിലും ഇലകളോ, പുല്ലുകളോകൊണ്ടു് അവൻ മഞ്ഞിൽനിന്നും മഴയിൽനിന്നും രക്ഷ നേടിയിരുന്നതായി നമുക്കൂഹിക്കാം. അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത ഈ ജീവിതത്തിനു ശേഷം ശാശ്വതമായ ഒരു വിശ്രമസ്ഥാനം കണ്ടുപിടിക്കാനായിരിക്കണം അവൻ ശ്രദ്ധിച്ചതു്. ഇപ്രകാരം ജീവിതം സുസ്ഥിരമാക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്കിടയിൽ അവൻ അറിയാതെ തന്നെ ചില രാമണീയകം കണ്ടിരിക്കാൻ വഴിയുണ്ടു്. അവൻ ദർശിച്ച ആനന്ദത്തിന്റെ വളർന്ന രൂപമാണു് ഇന്നു കല എന്ന പേരിനാൽ അറിയപ്പെടുന്നതു്.

കാലക്രമേണ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽവന്ന ചില പരിവർത്തനങ്ങൾ അവന്റെ പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി പരിഷ്കരിക്കുവാനും ചില പ്രത്യേകതകൾ വരുത്തുവാനും അവനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. തൽഫലമായി അവന്റെ ജീവിതാവശ്യങ്ങളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിക്കുവാനും തുടങ്ങി. അവയുടെ നിർവഹണത്തിനു ചില ഉപായങ്ങൾ അവൻ ആരാഞ്ഞു തുടങ്ങി. അപ്പോൾ മാനസികപ്രവർത്തനം അവനു മാർഗ്ഗദർശകമായിത്തീർന്നു. കായികാദ്ധ്വാനത്തേക്കാൾ മാനസികാദ്ധ്വാനം മനുഷ്യനു കൂടുതൽ സൗകര്യംകൊടുത്തു. പ്രാകൃതികങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ മനുഷ്യനു് ഉപയോഗയോഗ്യങ്ങളായി പരിണമിച്ചു. ചിന്താസരണിയിൽക്കൂടി മുന്നോട്ടു പോയ പരിശ്രമം ആവശ്യങ്ങൾക്കു ഒരു താല്ക്കാലികമായ പൂർത്തീകരണം നൽകി. നിത്യോപയോഗസാധനങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി മോടിപിടിപ്പിച്ചു കാട്ടുവാൻ അവന്റെ അന്തര്യാമിയായ ഏതോ ഒരു പ്രചോദനം അവനെ ത്വരിപ്പിച്ചു. അനന്തരസംഭവങ്ങൾ അവന്റെ ജീവിതത്തോതിൽ സാരമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി. ഏതദ്വിഷയങ്ങളായ പ്രവൃ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ത്തികളിൽക്കൂടി മനുഷ്യൻ അറിയാതെ തന്നെ സൗന്ദര്യം ദർശിച്ചു. ആ സൗന്ദര്യത്തെ മനുഷ്യൻ തന്റെ ബുദ്ധിയാകുന്ന കരുവിൽക്കൂടി കടത്തിവിട്ടു രൂപം പ്രാപിപ്പിക്കുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ മനുഷ്യൻ ജീവിതത്തിൽക്കൂടി സൗന്ദര്യം ദർശിച്ചു. അതാണ് കല. ആവശ്യങ്ങളുടെ അന്തിമ ദശയിൽ ഉണ്ടായ ഈ കലകൾക്കു പ്രയോജകകലകൾ (Useful arts) എന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

പുരോഗമനോന്മുഖമായി പ്രയാണം ചെയ്ത മനുഷ്യന്റെ ആശ അവിടെയെങ്ങും നിന്നില്ല. ഔന്നത്യത്തിലേയ്ക്കു കുതിച്ചു പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ആശാപാശി ശാഖോപശാഖകളായിപ്പിരിഞ്ഞു വിശിഷ്ടങ്ങളായ ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി പ്രയത്നം ചെയ്തപ്പോൾ ഉണ്ടായ ആനന്ദാനുഭൂതിക്കും ഇവയ്ക്കും തമ്മിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണപ്പെട്ടു. ജീവിതപൂരണത്തിനു വേണ്ടി മല്ലിട്ട മനുഷ്യൻ കാലക്രമത്തിൽ ആശകളിൽ ചില മോടിപിടിപ്പിച്ചു എന്നേ ഉള്ളു. ആദ്യത്തേതിലുള്ള ആസ്വാദനത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയാണ് അത്. രണ്ടാമത്തേതിനു മറ്റു ചില പ്രത്യേക ഉദ്ദേശങ്ങൾകൂടി ഉണ്ട്. മാനവസമുദായം എന്താണെന്നു കാലക്രമംകൊണ്ടു ബോധ്യം വന്ന മനുഷ്യന്റെ ചിന്താഗതി മറ്റുമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കാൻ തുടങ്ങി. സംസ്കാരം എന്തെന്നുള്ള ബോധം അവനുണ്ടായി. സ്വതന്ത്രങ്ങളായ ചിന്തകളുടേയും വികാരങ്ങളുടേയും ചില പ്രതിഫലനങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ മനുഷ്യൻ ഉൽകണ്ഠാകുലനായി. അവ രൂപം പ്രാപിച്ചു. അവയിൽ ഏതോ ഒരു ആനന്ദാനുഭൂതി ഉളവാക്കാൻ മനുഷ്യചിന്തകൾക്കു കെൽപുകൂടി. സൗന്ദര്യബോധത്തിന്റെ മാനസികമായ ചില വിക്രിയകളിൽക്കൂടി രണ്ടാമതൊരു കല പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഇവയെ സുന്ദരകലകൾ (Beautiful arts) എന്നു പറയാം.

ശില്പകല, പാചകകല മുതലായവയെ പ്രയോജകകലകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. അവ ആവശ്യങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളാണ്. എങ്കിലും രസാസ്വാദനത്തിനു അവയിൽ വകയില്ലാതില്ല. എന്നാൽ, ചിത്രകല സാഹിത്യം മുതലായവ മനുഷ്യന്റെ അനുകരണശീലത്തിൽനിന്നും ചിന്തയിൽനിന്നും രൂപം പ്രാപിച്ചവയാണ്. കായികങ്ങളായ ആവശ്യങ്ങളേക്കാൾ, മാനസികാവശ്യങ്ങൾ സംസ്കാരത്തിന്റെ മുന്നോടിയായി ജീവിതത്തിൽ ദൃഢമായി. തൽഫലമായി സുകുമാരകലകളുടെ ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും മാനവസമുദായത്തിൽ ഒരു നവലോകം സൃഷ്ടിച്ചു.

സാഹിത്യം സംഗീതം ചിത്രമെഴുത്ത് മുതലായ സുകുമാരകലകൾ മനുഷ്യന്റെ സുഖാകാംക്ഷയ്ക്കും സൗന്ദര്യതൃഷ്ണയ്ക്കും ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. സുകുമാരകലകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ കൂടുതൽ സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തുവാൻ സഹായകമായതു സാഹിത്യകലയാണ്. മറ്റു കലകളിലും ആ ധർമ്മമുണ്ട്. ഒരു ആനയെ നേരിട്ടു കാണുന്നതിൽക്കൂടുതൽ ആഹ്ലാദം അതിന്റെ ചിത്രം കാണുമ്പോൾ നമുക്കുണ്ടാകുന്നു. അതിനുള്ള കാരണം എന്താണ്? അത് മനുഷ്യന്റെ സ്വന്തം സൃഷ്ടിയാണ്. അതിൽ അവനു ചാരിതാർത്ഥ്യത്തിനു വകയുണ്ട്. അതാണു കലയിലുള്ള ആനന്ദം. അതുപോലെ സംഗീതത്തിലും ആസ്വാദനത്തിനുവകയുണ്ട്. തല്ക്കാലത്തേക്കു മനുഷ്യനെ രസിപ്പിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവയാണ്

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ഈ കലകൾ. നേരേമറിച്ച് സാഹിത്യം നമ്മെ ശാശ്വതാനന്ദത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. സഹൃദയഹൃദയങ്ങളിൽ ശാശ്വതമായ ആനന്ദം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നൊരു കലാവിശേഷമാണു് സാഹിത്യം. അതാണു സാഹിത്യത്തെ ഇതര കലകളിൽനിന്നും വേർതിരിക്കുന്ന വിശിഷ്ടഗുണം.

ഭാഷയിൽക്കൂടിയാണു് നാം സാഹിത്യരസം ആസ്വദിക്കുന്നതു്. ഭാഷയുടെ ഉദ്ദേശ്യം ആശയവിനിമയമാണല്ലോ. വ്യത്യസ്തങ്ങളും സുന്ദരങ്ങളുമായ ആശയങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ വിചാരസരണിയിൽ കടന്നുകൂടി. തൽഫലമായി സുന്ദരങ്ങളായ വിചാരങ്ങൾ ഭാഷാരൂപത്തിൽ നിർഗ്ഗളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇവയെയാണു നാം സാഹിത്യമെന്നു പറയുന്നതു്. കാവ്യത്തെ അഥവാ സാഹിത്യത്തെ പലരും പല പ്രകാരത്തിൽ നിർവചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം" "രമണീയാർത്ഥപ്രതിപാദകശബ്ദം കാവ്യം" "പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിബിംബനം അഥവാ ചിത്രണം കാവ്യം". ഇവയുടെ എല്ലാം ആന്തരാർത്ഥം, മനസ്സിനെ പ്രീണിപ്പിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള എല്ലാ ശബ്ദങ്ങളും സാഹിത്യമാണെന്നാണു്. അപ്പോൾ രസകരങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ ഭാഷാരൂപത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതെല്ലാം സാഹിത്യമാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. ഏതു തരത്തിലാണു സാഹിത്യം നമുക്കു ഹൃദയപ്രീണനം നൽകുന്നതെന്നു നോക്കാം.

നവംനവങ്ങളായ ആശയങ്ങളുടെ ആവിഷ്കരണത്തോടുകൂടി മനുഷ്യജീവിതവും പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കും. ഈ ആശയങ്ങൾക്കു നവീനത എങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നു? മനുഷ്യന്റെ സങ്കല്പസൃഷ്ടിയാണു സാഹിത്യത്തിനു കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യത നൽകുന്നതു്. സാഹിത്യകാരന്റെ വികാരവീചികൾ സ്വച്ഛന്ദമായ ഒരു സ്വപ്നലോകത്തിൽക്കൂടി സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുമ്പോൾ, അവന്റെ മനോമുകുരത്തിൽ ചില നവീനാശയങ്ങളുടെ പ്രതിച്ഛായ വന്നു പതിയുന്നു. അവ വാഗ്രൂപത്തിൽ വരുമ്പോൾ സഹൃദയഹൃദയത്തിൽ അപ്രതിഹതമായ ഒരു ആനന്ദാനുഭൂതി ഉളവാകുന്നു. ഒരു കലാകാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽക്കൂടി കടന്നു പോകുന്ന ആശയങ്ങൾ ഇതരന്മാർക്കു ലഭ്യമാകുന്നതല്ല. ഒരു കലാകാരൻ ദർശിച്ച സായാഹ്നം നോക്കുക —

"ആരെയോ വിചാരിച്ചിരിക്കെത്തുടുക്കും
കവിളുമായ്
ദൂരെയാദിക്കിൻപക്കത്തിരിക്കും സന്ധ്യാ
ലക്ഷ്മി
തുന്നുവാൻ ഞൊറിഞ്ഞിട്ട നീലമാം ദുകൂ
ലം പോൽ
മിന്നുന്നു തിരകളാൽ ചുളിയും പാരാ
വാരം.
ചേലുലാവിടും ഞൊറിക്കകമേ കൂടിപ്പൊ
ന്നൂലുകളോടിക്കുംപോൽ രശ്മികൾ വിള
ങ്ങുന്നു."

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. സന്ധ്യയായി. എന്നൊക്കെ പറയുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന അനുഭവമല്ല മേൽപ്പറഞ്ഞ കവിതയിൽ നാം ദർശിക്കുന്നതു്. ഈ രസാനുഭൂതി വെറും താൽക്കാലികമല്ലതാനും. ഹൃദയകവാടം തട്ടിത്തുറന്നു മനുഷ്യനിൽ വിശിഷ്ടങ്ങളായ ആശയങ്ങളുടെ ബീജാവാപം ചെയ്യുകയാണു സാഹിത്യം ചെയ്യുന്നതു്. ഇവ ശാശ്വതങ്ങളാണുതാനും. ഇതരകലകളിൽ ഈ വിശിഷ്ടഗുണം കാണപ്പെടുന്നില്ല.' മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയചക്രത്തെ ഏതുവഴിക്കു തിരിക്കുവാനും കലയ്ക്കു് വിശിഷ്യ സാഹിത്യകലയ്ക്കു കഴിയും.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

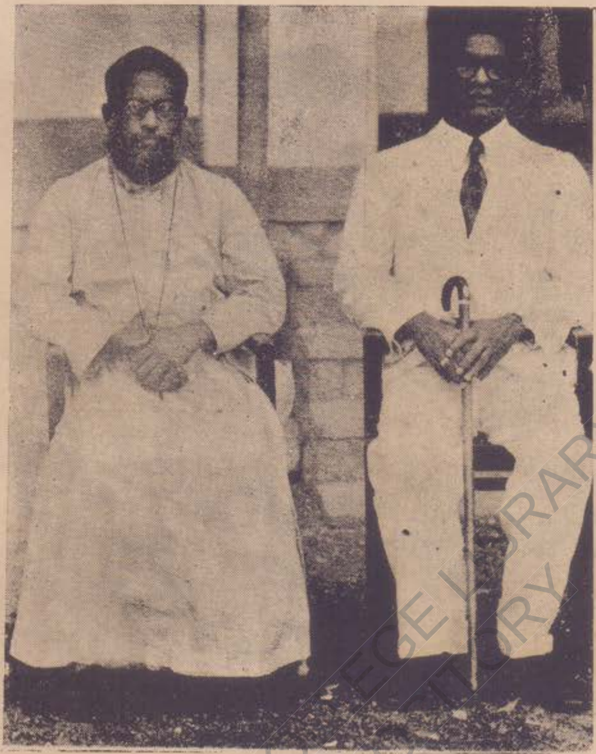

The Builder and the Architect.
Rev. Fr. SERAPHION O. I. C. and Mr. ROBERT FERNANDEZ

Our Kunchen-Nampiar
K. KUTTEN ACHARRY, II U. C.

INTER—VARSITY
Winner 1500 Metres Race
I. V. MONEY, II U. C.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

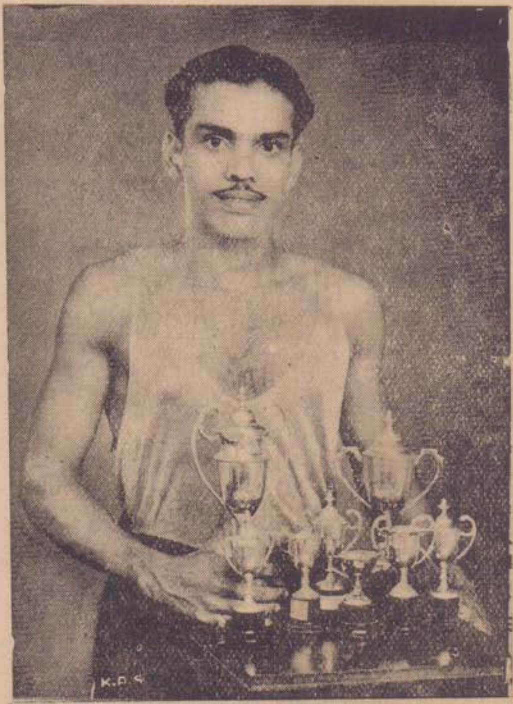

College Champion (Seniors)

M. J. Chandy, III U. C.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

College Champion (Juniors)

K. A. Chacko, II U. C.

"കലയ്ക്കു വേണ്ടിയോ അതോ മനുഷ്യനു വേണ്ടിയോ" എന്നൊരു പ്രശ്നം ഇന്നു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കല കലയ്ക്കു വേണ്ടിയല്ല ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയാണു നില കൊള്ളുന്നതു്. കല കലയ്ക്കുവേണ്ടിയാണെന്നു ചിലർ വാദിക്കുന്നുണ്ടു്. അതു തെററാണു്. മനുഷ്യപുരോഗതിയിൽ കലയ്ക്കു നല്ല പങ്കു വഹിക്കുവാൻ സാധിക്കും. മനുഷ്യസംസ്കാരം കലയിൽക്കൂടിയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. കലയുടെ ആവിർഭാവത്തിനു മുമ്പു മനുഷ്യൻ ജീവിച്ചില്ലേ? മനുഷ്യന്റെ സൃഷ്ടിയല്ലേ കല? എന്നൊക്കെ ഒരുകൂട്ടർ ചോദിച്ചേക്കാം. പക്ഷെ സമാധാനമായി ഇത്രയേ പറവാനുള്ളു. നാം വെറും ഇരുകാലി മൃഗങ്ങൾ അല്ലെന്നും നമുക്കു ചില കടമകൾ ഉണ്ടെന്നും നാം അഭിമാനിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിനു കാരണം ഏതോ മാനസികപ്രചോദനമാണു്. അതു് സർവ്വസമ്മതമാണു്. മനുഷ്യന്റെ ചിന്താസന്താനങ്ങളാണു് കലയും ശാസ്ത്രവും. ഇവ കൂടാതെ ജീവിച്ച കാലമുണ്ടെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ അന്നു് ഇത്രത്തോളം വളർന്നിട്ടില്ലെന്നു സമാധാനിക്കാം. ഇപ്പോൾ സംസ്കാരം തൊട്ടുതെറിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്കു് ഇതിന്റെ ആവശ്യവും കാണുകയില്ല. പുരോഗമനമാണു് മനുഷ്യന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യമെങ്കിൽ അവൻ സംസ്കൃതചിത്തനായിരുന്നെങ്കിലേ അതു സാദ്ധ്യമാവുകയുള്ളു. സംസ്കാരം കലയിൽ കൂടിയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതും. അതുകൊണ്ടു കല മനുഷ്യജീവിതത്തിനു വേണ്ടിയാണെന്നു വരുന്നു.

സാഹിത്യകലയെ വെറും ആനന്ദാനുഭൂതിക്കുമാത്രം ഉപയോഗിച്ചാൽപോരാ; മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തോതു് ഉയർത്തുന്നതിനു കൂടി പര്യാപ്തമായരീതിയിൽ വ്യാപരിപ്പിക്കണമെന്നാണു് ആധുനിക സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. അതു സാദ്ധ്യമാണുതാനും. അതു് വിജയിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതും പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണു്. സാഹിത്യം കാലദേശങ്ങൾക്കനുയോജ്യമായവിധത്തിലായിരിക്കണം. അതാതുകാലങ്ങൾക്കനുയോജ്യമായ സാഹിത്യങ്ങൾ മനുഷ്യജീവിതത്തിനുതകുന്ന വിധം രചിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതത്തോതു് ഉയർത്തുവാൻ പര്യാപ്തമായിരിക്കും. ഇന്നു പട്ടിണിയുടേയും തൊഴിലില്ലായ്മയുടേയും കാലമാണു്. അതിനു് മാർഗ്ഗദർശിത്വം നൽകുന്ന സാഹിത്യവ്യവസായമാണു് ഇന്നാവശ്യം. അതിനു് ജനസാമാന്യത്തിനു വേണ്ടുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ—ആധുനികങ്ങളായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ—കൊടുക്കുക എന്ന കൃത്യം സാഹിത്യവ്യവസായം ചെയ്യുന്നവരുടെ കടമയാണെന്നു് ചില സാഹിത്യകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു് പരമാർത്ഥമാണു്.

ഏതുമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി നോക്കിയാലും കലാപരമായ പുരോഗമനം മനുഷ്യജീവിതത്തിനു കൂടിയേ തീരു എന്നു കാണാം. സംസ്കാരവും ഹൃദയവികാസവും കല വഴിയായി ലഭിക്കുന്നതോടു കൂടി മനുഷ്യനു് അവന്റെ ജീവിതോദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാകുന്നു. തൽഫലമായുണ്ടാകുന്ന അവന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നാട്ടിനും നാട്ടാർക്കും ഒരുപോലെ ഉപയോഗപ്രദങ്ങളായും തീരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരുവശത്തു് ആനന്ദാനുഭൂതി; മറുവശത്തു ജീവിതസാഫല്യം; ഇവ രണ്ടുമാണു് മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കിത്തീർക്കുന്ന പ്രധാന ഉപാധികൾ. അതാണു് കലയും മനുഷ്യജീവിതവും തമ്മിൽ അഖണ്ഡമായ ബന്ധമുണ്ടെന്നു പറയുവാനുള്ള കാരണം. അങ്ങനെ, കല കലയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല ജീവിതത്തിനുകൂടിയും വേണ്ടിയാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു.

★ ആഴിയിൽ. ★

Unnikrishnan I. U. C.

ആഴിതൻ പരപ്പിങ്കലലയുന്നുണ്ടാവഞ്ചി
വാനിലെക്കയത്തിങ്കൽ കാർമേഘശകലവും
കാർമുകിൽക്കൂട്ടങ്ങളാൽ കരുവാളിക്കും ദിക്കിൻ
ഘോരമാം മുഖംനോക്കീട്ടംബുധിയലറുന്നു.
അംബരസമുദ്രത്തിലാളിടും കോലാഹലേററം
വീചികൾ തുരഗങ്ങൾ പോലവേയുയരുന്നു.
ആയതുകണ്ടിട്ടാവാമക്ഷ്ണാം തോണിക്കാരൻ
വാനിലാപ്പടിഞ്ഞാറെച്ചക്രവാളാന്തത്തിങ്കൽ
പായകൾച്ചുരുട്ടിത്തൻ വഞ്ചിയെയടുപ്പിക്കാ-
നാവതും ശ്രമിക്കുന്നു, ഫലമോ ശൂന്യംതന്നെ.
ആഴിയിൽ മുങ്ങിപ്പോയാനാദിത്യ;നതിനാല-
ങ്ങേറിയമദത്തോടെ സാഗരംതിമിർത്താർത്തു
വാച്ചിടും മദത്താലെ മാനവമനസ്സിന്റെ
ചേതനയുരക്കുന്ന നിൻ വിശ്വരൂപം കാൺകേ
ഓർമ്മകൾ—അതേ, നാലു നാളിനുമുമ്പ് നിന്റെ
മാർവിൽ വച്ചുണ്ടായതിൻ നടുക്കും സ്മരണകൾ
ഒന്നൊന്നായതാ നോക്കൂ വെൺപക്ഷപുടം വിതി-
ർത്തുന്നിഹർഷംപോവും വെൺ പക്ഷിവൃന്ദംപോലെ
ഭാവനാവിഹായസ്സിലങ്ങിങ്ങായ് പറക്കുന്നു
ഭാവസാന്ദ്രമായുള്ള ചിന്തതൻ ചിറകാലേ.

അന്നത്തെസ്സായംസന്ധ്യയ്ക്കംശുമാൻതാഴുംമുമ്പി-
ലിന്നത്തെ പ്രകൃതികളായിരുന്നില്ലാ നിന്റെ
അന്തിവിൺമുകിലുകളന്നത്തെദ്ദിനത്തിലു-
മംബരപ്പരപ്പിങ്കലാവതും സചൂർണ്ണംപൂശി.
നീചമാം വിചാരത്തെ ഗൂഢമായുള്ളിൽ വച്ചു
നീചനെക്കണക്കത്ര ശാന്തനായിരുന്നു നീ.

ആഴിയിലലഞ്ഞതിൻ ക്ഷീണത്തെ നീക്കാനായി-
ട്ടാമണൽക്കിടക്കമേൽ കിടക്കും തൻ വഞ്ചിയെ
വെൺനുരച്ചാർത്താൽ മദിച്ചുലറും കടലിന്റെ
കൺകൾക്കും ചിരിയാലെ ശങ്കയും തോന്നാതല്ലേ
പൂഴിതൻ പരപ്പിങ്കലൂടവേ വലിച്ചും കൊ-
ണ്ടാഴിതൻ മാറത്തേയ്ക്കു തള്ളുവാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ
ഓർത്തിരുന്നില്ലാ "കോരനാ"വെറും പരമാർത്ഥം,
സ്വീയജീവിതത്തിന്റെ തോണിയെ വിട്ടവനു
ജീവിതമണൽത്തിട്ടമേൽ നിന്നും മരണത്തിൻ
മായിക സമുദ്രത്തിലേയ്ക്കുന്ന കിനാവിലും.
വെള്ളിപോൽ തിളങ്ങുന്ന മീനുകളവിടെങ്ങും
കൊള്ളിമീനുകൾപോലെ പാഞ്ഞുപോവതുകാൺകെ
തുടിക്കും കരളോടെ, മാനവപ്രത്യാശപോൽ
വിരിയും വലയവൻ വീശിനാൻ സ്ഫീതോന്മേഷം.
ആ വല വലിച്ചെടുത്തീടവേ, നിരവധി
നാണയങ്ങളെപ്പോലെ മീനുകൾപിടിക്കവേ
ആശയാൽ കനംകൊണ്ട ഹൃത്തുമായ് പോകപ്പോകെ
ലേശവുമോർത്തീലവനേറിടും പിശറിനെ
ധീരനാം മനുഷ്യനും മാനസം മടുപ്പിച്ചു
ഭീകരനൃത്തം ചെയ്യും വൻപരാം തിരക്കൂട്ടം
പേപിടിച്ചലറുമ്പോൾ, മത്തടിച്ചാർത്തിടുമ്പോൾ
മാനവരവറേയ്ക്കു ക്ഷുദ്രരാം മർക്കടങ്ങൾ.
ഭീയരുളീടുംപടി പൊങ്ങുമാതിരച്ചാർത്തിൽ
പായകൾ ചരിഞ്ഞുടൻ തൻവഞ്ചി മറിയവെ
ദൂരെയക്കരയിങ്കൽ കൂട്ടപോലൊരു വീട്ടിൽ
നാഥനില്ലാതായൊരു തൻകുടുംബത്തിൻ ചിത്രം
നേരിയമട്ടിൽക്കാണായോർമ്മയിലൂടെയവൻ
കരിരുൾക്കയത്തിങ്കൽ ലീനമായവന്നൊപ്പം
പോയ് മറഞ്ഞിടാൻ പോകെ വേലായവൻ വിട്ട
തോണിയാസമുദ്രത്തിലങ്ങിങ്ങായലയുന്നു.
ആ മണൽക്കരയിങ്കൽ കൂട്ടപോലൊരുവീട്ടിൽ
താതനെക്കാണാനുള്ള പൈതങ്ങൾ കരയുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ വിനോദ യാത്ര.

II. U. C. Student.

ദേശസഞ്ചാരം! അതു സന്താപസാഗരത്തിൽ ആണ്ടു കിടക്കുന്നവരെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്ന സന്തോഷദായകനാണ്; അജ്ഞാനാന്ധകാരത്തിൽ തപ്പിത്തടയുന്നവരെ മാടിവിളിക്കുന്ന ജ്ഞാനസൂര്യനാണ്; ചിന്താശീലന്മാരെ പിടിച്ചിരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാത്മഗുരുവാണ്.

വിനോദയാത്രയോ? യുവഹൃദയങ്ങളെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രവണതയുള്ള ദേശസഞ്ചാരമത്രേ. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഞങ്ങളുടെ കോളേജധികൃതർ "പൂജ" അവധിദിവസങ്ങളിൽ ചില വിനോദയാത്രകൾക്ക് ഏർപ്പാടു ചെയ്തുപോരുന്നത്.

ഇക്കൊല്ലത്തെ ഞങ്ങളുടെ വിനോദയാത്ര പ്രകൃതി സൗന്ദര്യം കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന കന്യാകുമാരിയിലേയ്ക്കായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചീസംസ്ഥാനത്തിന്റെ തലസ്ഥാന നഗരിയിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന ഞങ്ങൾക്ക് പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിലെ പ്രകൃതി സൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കണമെന്നുള്ള അഭിവാഞ്ഛ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രകൃതിദേവിയുടെ പ്രത്യക്ഷമായ കടാക്ഷവിക്ഷേപങ്ങൾക്കു പാത്രീഭൂതയായ തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിലെ സൗന്ദര്യം ആസ്വദിക്കണമെന്ന ചിന്തയാണ് — ചാരിത്രാന്വേഷകരെ ദൈനംദിനമെന്നോണം ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ ചരിത്രസ്മാരകങ്ങൾ സന്ദർശിക്കണമെന്നുള്ള ചിന്തയാണ് — ഞങ്ങളെ ഈ വിനോദയാത്രയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

ഒക്ടോബർമാസം 19 ാംതീയതി തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും പുറപ്പെട്ട യാത്രാസംഘം 20-ാംതീയതി തിരിച്ചെത്തി. 21-ാം തീയതിയാണ് ഞാൻ ഉൾപ്പെടെ രണ്ടാമത്തെ സംഘം യാത്ര തിരിച്ചത്. ഞങ്ങളും കോളജുവാനിൽത്തന്നെയാണു യാത്ര ചെയ്തത്.

അന്ന് ഉച്ച കഴിഞ്ഞ് ഏതാണ്ട് ഒരു മണിയോടുകൂടി ബ. പ്രിൻസിപ്പലച്ചന്റെ മംഗളാശംസകളുടേയും സഹപാഠികളുടെ ജേ വിളികളുടേയുമിടയ്ക്കു ഞങ്ങളുടെ വാൻ ബഥനിക്കുന്നിൻപരപ്പുകളിൽക്കൂടി മിന്നൽവേഗത്തിൽ പാഞ്ഞു. വാനിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളുടെ ധ്വനി തിരുവനന്തപുരം പട്ടണവാസികളുടെ ശ്രദ്ധയെ ഹഠാദാകർഷിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. തിരുവനന്തപുരം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന കോൺക്രീറ്റു റോഡിൽക്കൂടി ഞങ്ങൾ മുന്നോട്ടു ഗമിച്ചു. ആ റോഡും കനകം വിളയുന്ന നാഞ്ചിനാടൻ പാടങ്ങളും കണ്ടപ്പോൾ തമിഴ് നാടിനെ വേർപെടുത്തിയാൽ രാജ്യത്തിനു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ണ്ടാകുന്ന ഭാരിച്ച നഷ്ടത്തെപ്പററി ഞങ്ങൾ ചിന്തിച്ചു. "വടക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ പൊടി നിറഞ്ഞ വഴികളിൽക്കൂടി നടക്കുമ്പോൾ ഈ സുന്ദരവീഥികളെ സ്വപ്നം കാണുവാൻ സാധിച്ചാൽ നാം ധന്യരായി" എന്നു് ഒരു വടക്കൻ സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞു.

നെയ്യാററിൻകര താലൂക്കിലെ കർഷക വൈദഗ്ദ്ധ്യം വിളിച്ചറിയിക്കുന്ന തെങ്ങിൻതോപ്പുകളും വാഴത്തോട്ടങ്ങളും കണ്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ "വാഴക്കുല" പാടുവാൻ തുടങ്ങി. മാത്താണ്ഡം സ്വ.ചിവോത്തമഷഷ്ട്യബ്ദപൂത്തി സ്മാരക പാർക്കിന്റെ മുൻപിൽ ഞങ്ങളുടെ വാൻ നില ഉറപ്പിച്ചു.

മാത്താണ്ഡം വൈ. എം. സി. എ.! അതു് കുടിൽവ്യവസായത്തിന്റെ സങ്കേതമാണു്; ജീവിതായോധനത്തിനു മാഗ്ഗമില്ലാത്തവരുടെ അഭയസ്ഥാനമാണു്.

"എന്താണു് ഈ വൈ. എം. സി. എ. യ്ക്കുള്ള പ്രാധാന്യം? അവിടെ കണ്ട ഒരു സ്നേഹിതനോടു ഞാൻ ചോദിച്ചു "മാത്താണ്ഡമെന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ടായതു് അഥവാ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ബാഹ്യലോകം അതിനെപ്പററി അറിയുവാൻ തുടങ്ങിയതു്, ഈ സ്ഥാപനം ഉണ്ടായതിൽ പിന്നെയാണു്" ആ സ്നേഹിതൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

ആധുനികയന്ത്രങ്ങളുടെ അത്ഭുതാവഹമായ കഴിവുകളെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന പല കുടിൽവ്യവസായങ്ങളും ഞങ്ങൾക്കവിടെ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

ഇൻകുബേററർ! അതു് കോഴിമുട്ട വിരിച്ചു കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു യന്ത്രമാണു്. അതിനു വൈദ്യുതശക്തിയോ സ്റ്റീം എൻജിനോ ഒന്നും ആവശ്യമില്ല. വെറും വിളക്കിന്റെ പ്രവത്തനം മാത്രം.

പാരീസുകാരന്റെയും ചൈനാക്കാരന്റെയും പട്ടു വസ്ത്രങ്ങളുടെ പകിട്ടിൽ മയങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഇൻഡ്യാക്കാരനോടു് അവിടത്തെ പട്ടുനൂൽ നിർമ്മാണശാല വിളിച്ചു പറയുന്നു "പട്ടുനൂൽ നിർമ്മാണം ഒരു അനക്കാര്യമല്ലെന്നു്."

രാഷ്ട്രപിതാവായ ഗാന്ധിജി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന രീതിയിലുള്ള ചക്രായും, അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ച കൈത്തറികളും അവിടെ കാണുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞു.

ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ യാതൊരു ചെലവും കൂടാതെ നടത്തുവാൻ സാധിക്കുന്ന തേനീച്ച വളത്തലും കോഴി വളത്തലും അവിടത്തെ വേറെ ചില കുടിൽവ്യവസായങ്ങളാണു്. പായനെയ്ത്തു് വസ്ത്രങ്ങൾക്കു ചായം പിടിപ്പിക്കൽ എന്നീ വ്യവസായങ്ങളും അവിടെ നടത്തുന്നുണ്ടു്.

നമ്മുടെ ഭവനങ്ങളിൽ തൊഴിലില്ലാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും ഇവരെ അനുകരിക്കുവാൻ തയ്യാറായി മുന്നോട്ടു വന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഓരോ ഭവനവും ഓരോ ചെറിയ "വൈ. എം. സി. എ." ആയി പരിണമിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ— ഹാ!! എത്ര ശോഭനമായ ഒരു ഭാവി നമ്മെ കാത്തു നിൽക്കുമായിരുന്നു.

വീണ്ടും ചില ചരിത്രസ്മാരകങ്ങളെ പുറകിൽ ഇട്ടിട്ടു് ഞങ്ങൾ മുന്നോട്ടുകടന്നു. "ട്രാവൻകൂർ ഷുഗേഴ്സ് അൻറു് കെമിക്കൽ

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL LIBRARY REPOSITORY

സ്'' ആയിരുന്നു ഞങ്ങൾ രണ്ടാമതു സന്ദർശിച്ച സ്ഥാപനം. അവിടെ ചക്കരയിൽ നിന്നും പഞ്ചസാര ഉണ്ടാക്കിവരുന്നു. നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തു് എല്ലുംകരി ചേർക്കാതെ പഞ്ചസാര നിർമ്മിക്കുന്ന ഏക കമ്പനി അതു മാത്രമാണെന്നാണു് എന്റെ അറിവു്. അവിടെ പഞ്ചസാര നിർമ്മിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഞങ്ങൾ വിശദമായി മനസ്സിലാക്കി.

സമയം അതിക്രമിച്ചിരുന്നതിനാലും, കന്യാകുമാരിയിൽച്ചെന്നു സൂര്യാസ്തമയം കാണണമെന്നുള്ളതു് ഞങ്ങളുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യമായിരുന്നതിനാലും ഞങ്ങൾ നേരെ അങ്ങോട്ടുതന്നെ പുറപ്പെട്ടു.

ഞങ്ങൾ കൃത്യം ആറു മണിക്കു ബംഗാൾ ഉൾക്കടലിന്റെയും അറബിക്കടലിന്റെയും സമ്മേളനരംഗമായ കന്യാകുമാരിയിൽ എത്തി. കുറേ നേരം അവിടത്തെ വിശേഷ സുന്ദരമായ മണൽപ്പരപ്പുകളിൽ ഓടിച്ചാടി നടന്നു.

അവിടെനിന്നു പടിഞ്ഞാറോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ കത്തോലിക്കാചൈതന്യത്തിന്റെ മകുടോദാഹരണമായ ഒരു പ്രതിമ, കടൽത്തീരത്തെ ഒരു പാറയിൽ നിൽക്കുന്നതായി ഞങ്ങൾ കണ്ടു. ആ പ്രതിമ നിലകൊള്ളുന്ന പാറയിൽ ചെന്നിരുന്നു് സൂര്യാസ്തമയം കണ്ടുകളയാമെന്നു് ഉറച്ചു.

അതു കപ്പൽനാശം സംഭവിച്ചവരുടെ സങ്കേതമായ പരിശുദ്ധകന്യക മറിയത്തിന്റെ പ്രതിമയായിരുന്നു. അതിന്റെ പിറകിലുള്ള ചരിത്രത്തെപ്പററി ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ നിലകൊള്ളുന്ന പ്രതിമ കുറെ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് സ്ഥാപിച്ചതാണു്. പക്ഷേ, അവിടെ നേരത്തെ തന്നെ ഒരു പ്രതിമ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ചരിത്രം മുഴുവനായി ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടിയില്ല.

അസ്തമയസൂര്യൻ ആഴിയിലാണ്ടു; കാററുകൊള്ളുവാൻ വന്ന യുവതീയുവാക്കന്മാർ ഓരോരുത്തരായി തിരിഞ്ഞു നടന്നു. കാക്കകൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി പറന്നുപോയി.

പക്ഷേ സൂര്യഭഗവാന്റെ അന്തിമരശ്മികൾ കാണുവാൻ മാത്രമേ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളു. ഒരു കാർമേഘപടലം അദ്ദേഹത്തെ മൂടുപടമിട്ടു മറച്ചു കളഞ്ഞു. നിരാശഭരിതരായ ഞങ്ങൾ സമുദ്രസ്നാനം കഴിഞ്ഞു വിശ്രമസ്ഥാനത്തേക്കു തിരിച്ചു.

രണ്ടാംദിവസം രാവിലെയും ആ ഭഗവാൻ ഞങ്ങളെ കാണാതെ ഉദിച്ചുയർന്നുവന്നു. കാർമേഘപടലങ്ങൾ! അവ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ സൂര്യോദയവും അസ്തമയവും ഞങ്ങൾക്കു കാണാമായിരുന്നു. പക്ഷേ,—അന്നു രാവിലെ കന്യാകുമാരിയിലെ സുപ്രസിദ്ധ ക്രിസ്ത്യൻ ദേവാലയവും ഹിന്ദുക്ഷേത്രവും ഞങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു. "ഭാരതീയരുടെ ഈശ്വരവിശ്വാസത്തെ തട്ടി ഉണർത്തുവാൻ ഈ ദേവാലയങ്ങൾ ഭാരതത്തിലുള്ളേടത്തോളംകാലം കമ്യൂണിസാദി ഇസ്സങ്ങൾക്കു് ഇവിടെ വളരുവാൻ സാധിക്കുമോ?" ഒരു സ്നേഹിതൻ എന്നോടു ചോദിച്ചു.

ഞങ്ങൾ കന്യാകുമാരിയോടു യാത്ര പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങളുടെ വാഹനം കന്യാകുമാരി മാതൃകാകൃഷിത്തോട്ടത്തിന്റെ മുന്നിൽ നിലയുറച്ചു. കർഷകന്റെ മനം കവരുവാൻ പര്യാപ്തമായ പല കാഴ്ചകളും അവിടെ കാണുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞു.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

അതു മരുഭൂമിയിലെ പൂഞ്ചോലയാണു്. പാറപ്പുറത്തെ പനിനീർപ്പൂവാണു്. കാനനത്തിലെ കമലമാണു്.

കന്യാകുമാരിപോലെയുള്ള ഒരു മണൽപ്രദേശത്തു ഇപ്രകാരം വിജയപ്രദമായ രീതിയിൽ കൃഷിത്തോട്ടങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ ഹാ! കൃഷിക്കുപയുക്തമായ നമ്മുടെ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ ശാസ്ത്രീയകൃഷിത്തോട്ടങ്ങൾ എത്ര മെച്ചമായിരുന്നേനെ!

കന്യാകുമാരിയിൽനിന്നു് അധികം ദൂരത്തല്ലാതെ നില കൊള്ളുന്ന "വട്ടക്കോട്ട" യാണു് ഞങ്ങൾ അടുത്തതായി സന്ദർശിച്ചതു്. ചരിത്രത്തിൽ അതിനുള്ള സ്ഥാനമെന്തെന്നു് എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. ഏതായാലും പുരാതന നാടുവാഴികൾ ശത്രുക്കളിൽനിന്നു തങ്ങളുടെ രാജ്യങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ചെയ്തിരുന്ന ബന്ധപ്പാടുകളെ പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തന്നെ, അതിൽ നിന്നും പഠിക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചു. അതിന്റെ, കടലിലേയ്ക്കു ഉന്തി നിൽക്കുന്ന ഭാഗം; എറണാകുളത്തെ കായൽത്തീരത്തുള്ള പാർക്കുകളെ വെല്ലുവാൻ പര്യാപ്തമാണെന്നു് ആരും തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല.

നെയ്യൂർ ആശുപത്രി; അതിലോട്ടാണു പിന്നീടു ഞങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടതു്. ക്രൈസ്തവസ്നേഹത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷണമായി പ്രശോഭിക്കുന്ന അതിലെ ഓരോ ഭാഗവും ഞങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ നമ്മുടെ തലസ്ഥാനനഗരിയിലെ ജനറലാശുപത്രിയുടെ ശോചനീയതയെപ്പററിയുള്ള സ്മരണകളാണു് എന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചുയർന്നതു്. എവറസ്റ്റാരോഹണത്താൽ വിശ്വവിശ്രുതനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന ഡോക്ടർ സോമർവെൽ ആണു് അവിടത്തെ പ്രധാന ഡോക്ടർ. അദ്ദേഹം തന്നെയാണു് ആശുപത്രിയുടെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളും ഞങ്ങളെ കാണിച്ചു തന്നതു്.

ആധുനികതിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തിന്റെ തറവാടായ വേണാടിന്റെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന പത്മനാഭപുരത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഞങ്ങളുടെ വാഹനം മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ മഹാമനസ്കതയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചിസംയോജനം എത്രയോ മുൻപു തന്നെ നടക്കേണ്ടതായിരുന്നുവെന്നു പത്മനാഭപുരം കൊട്ടാരവാതുക്കൽ എത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ വിചാരിച്ചു.

പത്മനാഭപുരം കൊട്ടാരം ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങളുടെ ഒരു കുമ്പാരമാണു്. അതു് ഇന്നു് ഒരു സുരക്ഷിത സ്മാരകമായി (Protected Monument) സൂക്ഷിച്ചു വരുന്നു. പുരാതന തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ ചരിത്രം അവിടെ കാണുവാൻ സാധിക്കും; പുരാതനശില്പവിദ്യകളുടെ ഒരു ദീർഘ ചരിത്രവും. സ്വയം കറങ്ങുന്ന പങ്കകളോ, അലക്തിക ദീപങ്ങളോ അവിടെ ഇല്ല.

കൊട്ടാരത്തിന്റെ പ്രധാനകെട്ടിടം രണ്ടു നിലയിലുള്ള ഒന്നാണു്. അതിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തായി ഒരു നാലു നില കെട്ടിടവും. നാലു നില കെട്ടിടത്തിന്റെ രണ്ടു നിലകൾ പ്രധാനകെട്ടിടത്തോടു ചേർന്നു തന്നെ നില കൊള്ളുന്നു. കരികൽ നിർമ്മിതമായ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

അതിൻെറ തൂണുകൾ മാർബിളല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ വിഷമമാണു്. അതിൻെറ രണ്ടാംനിലയിലാണു് മഹാരാജാക്കന്മാരും രാജകുടുംബാംഗങ്ങളും താമസിച്ചു വന്നതു്.

ഇന്നു് അവശത അനുഭവിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്ക മഹാരാജാവിനെ നേരിട്ടു മുഖംകാണിച്ചു സങ്കടമറിയിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. അതിനു നിരത്തിൽ നിൽക്കുന്ന ജനങ്ങളെ മഹാരാജാവിനു നേരിട്ടു കാണുവാൻ സൗകര്യമായ ഒരു സ്ഥലം രണ്ടാംനിലയിലുണ്ടു്. അവിടെ കയറി നിന്നപ്പോൾ പുരാതനഭരണത്തിൻെറ ചില സുന്ദരവശങ്ങൾ കാണുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചു.

വിദേശദിവാൻ ഭരണത്തെ ആദ്യമായി ചെറുത്ത വേലുത്തമ്പി ദളവാ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുവാൻ ഉപയോഗിച്ച കഠാരി അവിടെ സൂക്ഷിച്ചു വച്ചിട്ടുണ്ടു്. രാമയ്യൻദളവായും രാജാകേശവദാസനും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വാളുകളും അവിടെ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതെല്ലാം കാണുമ്പോൾ അതിൻെറ പിറകിലുള്ള ചരിത്രംകൂടി സ്മൃതിപഥത്തിൽ വരുന്നുവെങ്കിൽ അതിലെന്താണു് അത്ഭുതം.

കൂടാതെ ചരിത്രസ്മരണകളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്ന ഹൃദയാകർഷകങ്ങളായ അനേകം ചിത്രങ്ങൾ അവിടെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നാലുനിലക്കെട്ടിടത്തിൻെറ നാലാംനിലയുടെ ഭിത്തികളിൽ, കേവലം പച്ചിലകളും പൂക്കളും മാത്രം ഉപയോഗിച്ചു്, നൂററാണ്ടുകൾക്കപ്പുറം എഴുതിയിരിക്കുന്ന അനേകം മനോഹരചിത്രങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ഭംഗിയായി കാണുവാൻ സാധിക്കും. അമേരിക്കയിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലും ഉണ്ടാക്കുന്ന ചായങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ആധുനിക ചിത്രകാരന്മാക്കു് അതേപ്പററി ചിന്തിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ ആവോ?

കൊട്ടാരത്തിൽ നിന്നും പുറത്തു വന്നപ്പോൾ മണി അഞ്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അന്നത്തെ പര്യടനങ്ങൾക്കു് ഒരു പൂർണ്ണവിരാമമിട്ടു; തക്കല ററി. ബി.യായിരുന്നു അന്നത്തെ ഞങ്ങളുടെ വിശ്രമസ്ഥാനം.

അവിടെ ഉദയഗിരി കോട്ടയ്ക്കകത്തു ഡിലനായിയുടെ ശരീരാവശിഷ്ടങ്ങൾ വിശ്രമം കൊള്ളുന്നുണ്ടു്. ഞങ്ങൾ ആ ശവകുടീരം സന്ദർശിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചീസംസ്ഥാനത്തിൻെറ ചരിത്രത്തിൽ നിന്നു മാച്ചാൽ മായാത്ത ചില വെള്ളക്കാരുടെ കഥകൾ ഞങ്ങളുടെ സ്മൃതിപഥത്തിൽക്കൂടി കടന്നു പോയി.

മൂന്നാംദിവസം രാവിലെ ഞങ്ങൾ പെരിഞ്ചാണി അണ കാണുവാനാണു് പുറപ്പെട്ടതു്. അതിൻെറ വമ്പിച്ച പദ്ധതികളെപ്പററി വിശദമായിത്തന്നെ മനസ്സിലാക്കി. അനതിവിദൂരഭാവിയിൽ രാഷ്ട്രത്തിനു് അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുവാൻ പോകുന്ന ഗുണങ്ങളെ, അതിൽക്കൂടി തന്നെ ഞങ്ങൾ ദർശിച്ചു.

ഞങ്ങൾ പിന്നീടു പേച്ചിപ്പാറ അണ കാണുവാൻ യാത്രയായി. കർഷകരുടെ ആത്മമിത്രവും, പ്രജാവത്സലനുമായിരുന്ന ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ മഹാരാജാവാണു് ആ അണ പണിയിച്ചതു്. ഈ ലേഖനത്തിൻെറ ആരംഭത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന നാഞ്ചനാടൻ പാടങ്ങളെ അപ്രകാരമാക്കിത്തീ

ത്തു് പ്രസ്തുത അണയിലെ വെള്ളമാണെന്നുള്ളതു് പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരണീയമാണു്.

അങ്ങനെ ഞങ്ങളുടെ അതിപ്രധാനമായ പര്യടനങ്ങൾ അവസാനിച്ചു. അനന്തരം വാഹനനിയന്ത്രകന്റെ ബഹുമാനാർത്ഥമെന്നു പറഞ്ഞു വിഭവസമൃദ്ധമായ ഒരു കാപ്പിസല്ക്കാരം നടത്തി. ഞങ്ങളെല്ലാം വാഹനത്തിൽ കയറി; ഡ്രൈവർക്കു നാലു ജേ! വിളിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ വാഹനം അന്തരീക്ഷത്തിൽക്കൂടി ചിറകടിച്ചു പറക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ഞങ്ങൾ കുറത്തിപ്പാട്ടുകൾ പാടുവാൻ തുടങ്ങി. വാഹനത്തിന്റെ വേഗത കുറയുമ്പോൾ ജേ! വിളികളായി. അങ്ങനെ ആരുമറിയാതെ മൂന്നാംദിവസം ഉച്ചയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ ബെഥനിക്കുന്നിൽ തിരിച്ചെത്തി.

ഞങ്ങളുടെ വിനോദയാത്രയുടെ നേതൃത്വം വഹിച്ചുകൊണ്ടു ഞങ്ങളോടുകൂടിപ്പോന്ന റവ. ഫാ. സിറാഫിൻ ഒ. ഐ. സി.യെക്കുറിച്ചു ഒരു വാക്കു പറയാതിരിക്കുന്നതു ഒരു പോരായ്മയല്ലേ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. ഈ കോളേജിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി രാപകലിളവില്ലാതെ അദ്ദേഹം പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷയെ സസന്തോഷം സ്വീകരിച്ചു ഞങ്ങളോടുകൂടി യാത്ര ചെയ്യുന്നതിനു സന്മനസ്സുണ്ടായ അദ്ദേഹത്തിനോടു ഞങ്ങൾക്കുള്ള ഹൃദയം തുറന്ന നന്ദി!!

ദീനവാത്സല്യം.

(വിദ്വാൻ എൻ. കെ. ജോൺ)

ഒരു രംഗം.

സമയം—പ്രഭാതം.

സ്ഥലം—ബെൽജിയത്തിലെ ഒരു നാട്ടുംപുറം.

[സാധ്വിയായ ഒരു യാചിക വിശന്നു വലഞ്ഞു് തെണ്ടിനടക്കുന്നു. പട്ടിണികൊണ്ടു പ്രാണൻപിരിയാറായ രണ്ടു പിഞ്ചുകിടാങ്ങൾ അവളോടുകൂടിയുണ്ടു്: ഒന്നു് അവളുടെ ഇടംതോളിലും മറ്റൊന്നു് അവളുടെ വലംകൈയിലും. ആ പൈതങ്ങൾ ദീനദീനം രോദനം ചെയ്യുന്നു.]

ജ്ഞാനം—എന്റെ ദൈവമേ, ഞാൻ എത്രനാളായി വിശന്നു വലയുന്നു? വയറു നീറുന്നു. കൈകാലുകൾ കുഴയുന്നു. ദേഹമാസകലം തളരുന്നു. നടക്കാനോവയ്യ. നടക്കാതിരുന്നാലും ഗതിയില്ല. എന്റെ പൊന്നു ദൈവമേ, ഇതാ എന്റെ പിഞ്ചുകിടാങ്ങൾ. പ്രാണൻ പിരിയാറായ എന്റെ പിഞ്ചുകിടാങ്ങൾ.

തങ്കം—അമ്മച്ചീ, അങ്ങേതിലെ പടിക്കൽ ചെല്ലാം. അന്നൊരുനാൾ ഇത്തിരി കഞ്ഞിവെള്ളം തന്നുവിട്ടില്ലേ. പിന്നൊരുനാൾ ചെല്ലാൻ പറഞ്ഞില്ലേ. അങ്ങേതിലെ പടിക്കലേ, പടിക്കൽ.

ജ്ഞാനം—എന്റെ പൊന്നുമോളേ, എന്തിനവിടെ പോകുന്നു? അന്നു ചെന്നിട്ടു് ഇത്തിരി വെള്ളമല്ലേ കിട്ടിയുള്ളു.

തങ്കം—ഇന്നു തിന്നാൻ വല്ലതും കിട്ടും അമ്മച്ചീ. അങ്ങോട്ടുതന്നെ പോകാം.

[അവർ പോകുന്നു]

ജ്ഞാനം—അതാ, ആ നടയിൽ ഒരുത്തൻ നില്ക്കുന്നു. (സാശ്ചര്യം) അല്ല ഓടുന്നു. പിറകെ ഒരു പട്ടിയും.

തങ്കം—അയ്യോ! അമ്മച്ചീ, അതിങ്ങോട്ടു്—അയ്യോ! എന്റെ അമ്മച്ചീ, അമ്മച്ചീ. (തങ്കം ഭയന്നു വിറക്കുന്നു. പടിക്കലുള്ളവൻ പട്ടിയെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നു.)

[തൊമ്മൻ ഓടിക്കിതച്ചു് രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു]

തൊമ്മൻ—അയ്യോ! ദൈവമേ, ഞാൻ തളർന്നേ, ഓടിക്കിതച്ചുവയ്യേ! ശ്വാസം മുട്ടുന്നേ. അത്താഴപ്പട്ടിണിക്കാരനാണേ ഞാൻ. ഈ പട്ടിണിപ്പാവത്തിൽ എള്ളോളം കരളലിവില്ലല്ലോ ആർക്കും.

ജ്ഞാനം—നോക്കുമോളേ, അങ്ങോട്ടു പോയ കഥ. അവരൊക്കെ ഒന്നു ചൊല്ലും, മറ്റൊന്നു ചെയ്യും. എന്തായാലും അവർക്കൊന്നുമില്ലെന്നൊരുഭാവം.

തൊമ്മൻ—അവരോടാരു ചോദിക്കാനിരിക്കുന്നു? അവർ വലിയ ആളുകളല്ലേ.

ജ്ഞാനം—അവരോടോ? അവരെക്കാൾ വലിയ ആൾതന്നെ ചോദിക്കും. അവർ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

അനുഭവിക്കുകയില്ലെന്നോ ഇതിന്റെ ഒക്കെ ഫലം. ദൈവമല്ലേ സാക്ഷി.

തൊമ്മൻ — ഞാൻ ഇന്നു എത്രെടത്തു പോയി. കുടിക്കാൻപോലും ഒന്നും കിട്ടിയില്ല. പിന്നെവാ, പിന്നെവാ, എന്നൊരിടത്തു്. തുലഞ്ഞുപോ, തുലഞ്ഞുപോ എന്നു മറെറാരിടത്തു്. "നശിച്ചകൂട്ടം നാട്ടുനീളെ" എന്നു പലെടത്തും.

ഞാനം — ഞങ്ങളും പിന്നെവാ എന്നു പറഞ്ഞിടത്തേക്കു് പോകയാണു്. അതു് ആ പടിക്കൽതന്നെ.

തൊമ്മൻ — ആ പടിക്കലെ വിദ്യ ഇതു തന്നെ. പിന്നെച്ചെല്ലുമ്പോഴത്തെ അനുഭവം നിങ്ങൾ കണ്ടില്ലേ! അങ്ങേ പിന്നെ ആരു ചെല്ലും?

ഞാനം — എന്റെ ഓമനകൾ വാടുന്നു, വരളുന്നു. ദൈവമേ, എനിക്കെന്തുചെയ്യാൻ കഴിയും? വാടിവരളുന്ന എന്റെ ഓമനകളെ കാണുന്തോറും എന്റെ നെഞ്ചു പിളരുന്നു.

തൊമ്മൻ — (സാനുകമ്പം) എന്റെ കൈയിലും ഒന്നുമില്ലല്ലോ നിന്റെ കൊച്ചുമോനു കൊടുക്കാൻ. അവൻ കരഞ്ഞുകരഞ്ഞു കുഴഞ്ഞുപോയല്ലോ.

ഞാനം — ഇന്നലേ പട്ടിണി. അവനെങ്ങനെ പൊറുക്കും. പട്ടിണികിടന്നു കിടന്നു് എന്റെ മാറും വരണ്ടുപോയി. (കുഞ്ഞുകരയുന്നു) കരയാതെ മോനേ, കരയാതെ. (ആരാരോ ആരിരിരാരാരോ.........) ദൈവം നമുക്കു വല്ലതും തരുംമോനേ തരാതിരിക്കയില്ല. കരയാതെ. (ആരാരോ........) എന്റെ ദൈവമേ, എന്റെ പൊന്നു ദൈവമേ, ഞങ്ങളും അവിടുത്തെ കുഞ്ഞുമക്കളല്ലേ.

തൊമ്മൻ — (ആത്മഗതം) ഓ! അവളുടെ വിശ്വാസം: അവളുടെ ദൈവവിശ്വാസം. പട്ടിണിയിലും അവളുടെ വിശ്വാസം. (പ്രകാശം) ഞാനം, നീ പട്ടിണികിടന്നു ചാകാറായി എന്നിട്ടും നിനക്കിത്ര വിശ്വാസമോ. നീ എന്നേ ദൈവത്തെ വിളിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും പട്ടിണിതന്നെയാണല്ലോ ഫലം.

ഞാനം — ഈ പട്ടിണി നമ്മുടെ പാപത്തിന്റെ ഫലമല്ലേ. ദൈവത്തെ വിളിക്കാതെ പാപത്തിനു പരിഹാരമുണ്ടാകുമോ? വിളിച്ചാൽ വിളികേൾക്കാൻ ഇവിടെ ആരുമില്ല. കരളലിവുള്ളവർ ഇവിടെ ആരെങ്കിലും വേണ്ടേ. പിന്നെ ദൈവത്തെയെങ്കിലും വിളിക്കണ്ടേ?

തൊമ്മൻ — നീ ദൈവത്തെ വിളിച്ചിട്ടെന്തായി?

ഞാനം — ഒന്നുമായില്ല. എങ്കിലും അവിടുന്നു വിളി കേൾക്കാതിരിക്കുകയില്ല. കരളലിഞ്ഞു വിളിക്കുന്ന വിളി അവിടുന്നു കേൾക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഇപ്പോഴല്ലെങ്കിൽ, പിന്നൊരിക്കൽ.

തൊമ്മൻ — നാമൊക്കെ ചത്തുതുലഞ്ഞിട്ടാണോ?

ഞാനം — അങ്ങനെ പറയരുതു്. വിളി കേൾക്കേണ്ട സമയം അവിടുത്തേക്കറിയാം. അവിടുന്നു നമ്മുടെ പരമപിതാവല്ലേ.

തൊമ്മൻ — നീ മതിയാവോളം വിളിച്ചോ. വിളിച്ചു വിളിച്ചു എനിക്കു മതിയായി. ഞാൻ പട്ടിണിയില്ലാത്ത നാട്ടിലേക്കു പോകയാണു്. അവിടെ ദൈവത്തെ വിളിക്കാത്തവർക്കാണു തട്ടും മുട്ടും കൂടാതെ എന്തും കിട്ടുന്നതു്. നേരേമറിച്ചു് ദൈവത്തെ വിളിക്കുന്നവർക്കു് തട്ടും മുട്ടും പട്ടിണിയും.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY AC. NO. THIRUVANANTHAPURAM

ജ്ഞാനം—അതെവിടം, അതു സാധാരണ നാടല്ലല്ലോ?

തൊമ്മൻ—പേരും പെരുമയുമുള്ള ആ നാട്ടു നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടേ. കൊള്ളാം, ആ നാട്ടിനെപ്പററിയല്ലേ എവിടെയും സംസാരം, പിച്ചക്കാരുടെ ഇടയിൽപോലും. അവിടെ തേനും പാലും ഒഴുകുന്നുപോലും. ആക്കും പട്ടിണിയുമില്ല. ആരും തെണ്ടുകയും വേണ്ട പോലും. ഭൂമിയിലെ സ്വർഗ്ഗമാണു പോലും അവിടം.

ജ്ഞാനം—ആ നാട്ടിന്റെ പേരു കേൾക്കട്ടെ.

തൊ—റെഷ്യ എന്നാണു ആ നാട്ടിന്റെ പേര്. നീ കൂടെ വരുന്നുണ്ടോ?

ജ്ഞാ—ഞാനെന്തിനു വരുന്നു ദൈവത്തെ വിളിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത നാട്ടിലേക്ക്. നല്ലവിദ്യ. നീ അങ്ങോട്ടേക്കു തിരിച്ചിരിക്കയാണല്ലേ? ദൈവത്തെ വിളിക്കയും വേണ്ട, വേല ചെയ്കയും വേണ്ട. തിന്നും കുടിച്ചും അവിടെ കിടക്കാം മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ. അല്ലേ?

തൊമ്മ—മൃഗങ്ങളെപ്പോലെയോ? നീ എന്തു പറയുന്നു. വേല ചെയ്യാതെ അവിടെ കഴിഞ്ഞു കൂടാമെന്നോ. അതൊന്നും സാദ്ധ്യമല്ല. എല്ലു മുറിയെ പണിതാൽ പല്ലു മുറിയെ തിന്നാം.

ജ്ഞാ—അങ്ങനെയോ എനിക്കു വേല ചെയ്വാൻ ശേഷിയില്ല. ഞാൻ ഇങ്ങനെ തെണ്ടിയും പിറക്കിയും ഇവിടെ കിടന്നുകൊള്ളാം. എനിക്കു ദൈവം തന്നെ ശരണം. വേലചെയ്വാൻ ശേഷിയുള്ള നീ ഇവിടത്തേക്കു കൊള്ളുകയില്ല, അവിടത്തേക്കേ കൊള്ളാവൂ. നീ അവിടെ ചെന്നു ചത്തോള്ളൂ മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ.

തൊ—നീ ഇവിടെ പട്ടിണികിടന്നു ചത്തോള്ളൂ. മൃഗങ്ങളെപ്പോലെയോ അല്ലാതെയോ പട്ടിണികൂടാതെ സുഖമായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതാണ് എനിക്കിഷ്ടം.

ജ്ഞാ—എന്നാൽ ദൈവവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയ പട്ടിണിയാണ് എനിക്കിഷ്ടം, ദൈവവിശ്വാസമില്ലാത്ത മൃഗീയസുഖത്തേക്കാളും. ദൈവവിശ്വാസമില്ലാത്ത സുഖം എത്ര വലുതായാലും എനിക്കു വേണ്ടേ വേണ്ട.

തൊ—നീ ഇങ്ങനെ പട്ടിണികിടന്നു തുലഞ്ഞോള്ളൂ, ഞാനിതാ ഇന്നുതന്നെ ഇവിടം വിടുന്നു പട്ടിണിയില്ലാത്ത നാട്ടിലേക്ക്.

ജ്ഞാ—ഇന്നുതന്നെ പോകുന്നോ? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഇതുംകൂടി കൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊള്ളൂ. "അപ്പംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല മനുഷ്യൻ ജീവിക്കുന്ന"തെന്ന്.

തൊ—ഓ! ഇതു നിന്റെ മരണമൊഴി തന്നെ. ഇത് അവിടെ ചെലവാകുന്ന കാര്യം സംശയം. എങ്കിലും ഒന്നു നോക്കട്ടെ അവിടെ ചെലവാകുമോ എന്ന്.

ജ്ഞാ—ഇത് അവിടെ വിലപ്പോകുമെങ്കിൽ എന്നെ അറിയിക്കണേ, ഞാനും അങ്ങോട്ടുവരാം അവിടെ ഒഴിയാതെ ഒഴുകുന്ന തേനിലും പാലിലും നീന്തിക്കളിക്കാൻ.

തൊ—അങ്ങനെതന്നെ. (പ്രേമവീക്ഷണത്തോടുകൂടി തൊമ്മൻ മറയുന്നു)

ജ്ഞാ—എന്റെ പൊന്നുമക്കളേ, നമുക്കിനി അതാ അക്കാണുന്ന പടിക്കലേക്കു പോകാം. അതാ ഒരാൾ നമ്മെ കാത്തുനില്ക്കുംപോലെ തോന്നുന്നു. (അവർ ആ ആളിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടക്കുന്നു)

ജോസഫ്—(പട്ടിണിയാൽ എരിപൊരികൊള്ളുന്ന ആ മനുഷ്യരൂപങ്ങളെ അയാൾ സഹാനുഭൂതിയോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുന്നു)

(ആത്മഗതം) അവർ ക്രിസ്തുനാഥന്റെ തനിരൂപങ്ങൾ. ഞാൻ അവരിൽ എന്റെ നാഥനെ കാണുന്നു. ഒരു സത്പാത്രത്തിനു ദാനം ചെയ്യുമ്പോൾ തനിക്കു തന്നെയാണു ദാനം ചെയ്യുന്നതെന്നല്ലേ ആ ദീനവത്സലന്റെ തിരുവായ്മൊഴി. "എനിക്കു വിശന്നപ്പോൾ നിങ്ങൾ ആഹാരവും ദാഹിച്ചപ്പോൾ ജലവും ദാനം ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ നിത്യാനന്ദപുരിയിൽ പ്രവേശിക്കുവിൻ" എന്നു അന്ത്യവിധിയിൽ ക്രിസ്തുനാഥൻ ധർമ്മിഷ്ഠരുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു് അരുളിച്ചെയ്യുമെന്നാണല്ലോ വേദസൂക്തി. ഇന്നു രാവിലെ ഞാൻകേട്ട വേദപ്രസംഗവും ഇതുതന്നെ.

ജ്ഞാനവും മകളും — അയ്യോ! പൊന്നുതമ്പുരാനേ വല്ലതും തരണേ. ദൈവത്തെ ഓർത്തു വല്ലതും തിന്നാൻ തരണേ. ഞങ്ങൾ ഇന്നലേ പട്ടിണിയാണേ.

ജ്ഞാ — എന്റെ മോനിതാ തളർന്നു കിടക്കുന്നു. എന്റെ മോളോ വല്ലാതെ പിടയുന്നു. എന്റെ വയറും എരിയുന്നു പൊരിയുന്നു. ദൈവത്തെ ഓർത്തു പശിക്കു വല്ലതും തരണേ !

ജോ — വരുവിൻ, വരുവിൻ ഇങ്ങോട്ടു വരുവിൻ. ഇവിടെ ഇരിക്കുവിൻ — ഞാനിതാ വരുന്നു. (ഓടി അടുക്കളയിൽ എത്തുന്നു, പ്രഭാതഭക്ഷണവുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു)

ജ്ഞാനവും മകളും — ദൈവമേ, എന്റെ ദൈവമേ, എന്റെ പൊന്നുദൈവമേ അങ്ങേയ്ക്കു സ്തോത്രം.

ജോസ — (വിളമ്പുന്നു) നിങ്ങൾ വേണ്ടുവോളം കഴിക്കുവിൻ. (ആർത്തിയോടുകൂടി അവർ വാരിവാരി വിഴുങ്ങുന്നു. ജോസഫ് വീണ്ടും വീണ്ടും വിളമ്പുന്നു. മുഴുവനും വിളമ്പിത്തീർക്കുന്നു)

ജ്ഞാ — (കൂപ്പുകൈയോടുകൂടി) പൊന്നുതമ്പുരാനെ, അങ്ങേക്കു സ്തോത്രം. തമ്പുരാനു ദൈവം തരും. (കുടവയറുകളോടുകൂടി അവർ മറയുന്നു)

ജോസ — (ആത്മഗതം) എനിക്കു് എന്തൊരാശ്വാസം! പ്രാതൽ മുഴുവനും ഞാൻ അവർക്കു നല്കി. ഇനി അല്പംപോലും അവശേഷിച്ചിട്ടില്ല. അമ്മ ദേവാലയത്തിൽ നിന്നും പ്രത്യാഗമിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ കുഴങ്ങും. ഇല്ല ഇല്ല കുഴങ്ങാനൊന്നുമില്ല. അമ്മയുടെ ഔദാര്യശീലം സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. സത്പാത്രദാനമല്ലേ ഞാൻചെയ്തതു്. അതു ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്ന കാര്യമാണല്ലോ. ദേവാലയത്തിൽ ഇന്നു വന്ദ്യവൈദികൻ പ്രസംഗിച്ചതും അതുതന്നെ. അതു ഞാൻ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തിയെന്നേ ഉള്ളു. അമ്മയോടു അതു പറഞ്ഞുനില്ക്കാം. അപ്പച്ചനും വേദകാര്യങ്ങളിൽ തത്പരനാണല്ലോ. നിത്യസൗഭാഗ്യപ്രാപ്തിക്കായി നാം പഠിക്കുന്ന വേദപാഠങ്ങൾ പ്രായോഗികമാക്കണമെന്നല്ലേ യേശുമഹേശന്റെ ദിവ്യപ്രബോധനം. ആ സുമധുരസൂക്തി അനുസ്മരിപ്പിച്ചു് അപ്പച്ചനേയും ശീതളസ്വാന്തനാക്കാം. പരമകാരുണികനായ ക്രിസ്തുനാഥൻ പ്രസംഗാനുസൃതം പ്രവർത്തിച്ചു. നിസ്സ്വാർത്ഥവും നിഷ്കാമവുമായ അവിടുത്തെ ദീനസേവനം ഇന്നും നരവംശത്തിനു ഉത്തേജനമരുളുന്നു. അതല്ലേ ലോകം ഇന്നും ആ ദീനവത്സലനെ കൊണ്ടാടുന്നതു്. ആ ആദർശസത്തമത്തിന്റെ അനുകരണീയമായദീനസേവനം ജീവിതവ്രതമായി സ്വീകരിക്കുന്നെങ്കിലേ ലോകം നന്നാകൂ. അതിനുപക്ഷാന്തരമില്ല. (കർട്ടൻ)

"MOCK DOCTOR" Staged on the College day. 1950—51.

“പുളകം”

Staged on the anniversary of the Hostel Sodality Pax Romana and the Newman Association 1950—51.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

വിദ്യാലയങ്ങൾ ആരുടെ?

Vincent Lopes

എങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞാലും മൗലികമായ ഈ ചോദ്യം നിങ്ങൾക്കു കേൾക്കാം. വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിലും ഭരണസമിതികളിലും അതു മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്നുണ്ടു്. മാസികകളിലും, പത്രങ്ങളിലും ഈ പ്രശ്നത്തെപ്പററിയുള്ള വിമർശനങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും സ്ഥിരമായ സ്ഥാനം കൈയ്യിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശരിയായ ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ നിവ്വാഹമില്ലാതെ ഭരണാധികാരികളും വിദ്യാഭ്യാസപ്രവത്തകരും വിഷമിക്കുകയാണു്.

വ്യക്തമായ രണ്ടു ചിന്താഗതികൾ വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചു രൂപമെടുത്തു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു് അല്പം ചിന്തിച്ചാൽ ആക്കും കാണാൻ കഴിയും. ഒന്നു് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകേണ്ട ചുമതല മുഖ്യമായി രാഷ്ട്രത്തിനാണെന്നും അതിനാൽ എല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളും രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വകയായിരിക്കണമെന്നും ഉള്ളതാണു്. അതിന്റെ അത്ഥം വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു് സ്വകാര്യ ഏജൻസികളൊന്നും പ്രവത്തിക്കരുതു്; രാഷ്ട്രം നിശ്ചയിക്കുന്ന രീതിയിൽ ഭാവിപൗരന്മാരെല്ലാം വിദ്യ അഭ്യസിക്കേണ്ടതാണു് എന്നാണല്ലോ. ഈ അഭിപ്രായക്കാരാണു് വിദ്യാഭ്യാസരാഷ്ട്രീകരണത്തിനു മുറവിളി കൂട്ടുന്നതു്.

രാഷ്ട്രം ജനങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു; ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളും അഭിരുചികളും അറിഞ്ഞു പ്രവത്തിക്കേണ്ടതു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ കത്തവ്യമാണു്. സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായി പൗരന്മാരുടെ ഉത്ക്കർഷത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു പ്രവത്തിക്കുന്നതുപോലെ സാംസ്ക്കാരികമായ ഉന്നമനത്തിനും ശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനു പൊതുവായ നയവും പരിപാടികളും അപരിത്യാജ്യമാണു്.—ഇങ്ങനെ പോകുന്നു അവരുടെ വാദഗതി— ഇവയെല്ലാം വഴി പിഴച്ചതും അപകടപൂർണ്ണവുമാണെന്നു മറെറാരു വിഭാഗക്കാർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിനും ആത്മാവിനും അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടു്. അതിനാൽ അവന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർണ്ണമാകണമെങ്കിൽ അതു ദേഹത്തിന്റെയും ദേഹിയുടെയും ക്രമാനുഗതമായ വളച്ചയ്ക്കു സഹായകമായിരിക്കണം. അത്തരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ശിശുവിനു നൽകേണ്ട ചുമതല അതിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാക്കാണു്, രാഷ്ട്രത്തിനല്ല. ഭാരമേറിയ ആ കൃത്യം വേണ്ടവിധം നിവ്വഹിക്കുന്നതിൽ അവക്കു വൈഷമ്യങ്ങൾ നേരിടുമ്പോൾ രാഷ്ട്രം അവരെ അകമഴിഞ്ഞു സഹായിക്കേണ്ടതാണു്. രാഷ്ട്രവൽക്കരണത്തെ എതിക്കുന്നവരുടെ വാദങ്ങളാണിവയെല്ലാം. പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ ഈ വാദഗതികളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ശിശുവിനെ സംബന്ധിച്ച ഉടമസ്ഥാവകാശം

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

രാഷ്ട്രത്തിനോ മാതാപിതാക്കന്മാക്കോ എന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണല്ലോ.

ലോകത്തിൻെറ ഉദ്ഭവം വെറും പദാത്ഥത്തിൽ നിന്നാണെന്നും, ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും തമ്മിലുള്ള സമരമാണു് ലോകചരിത്രമെന്നും, ഈ സമരത്തിനു മൂച്ഛകൂട്ടി രക്തപങ്കിലമായ ഒരു വിപ്ലവം ആരംഭിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നും അങ്ങനെ തൊഴിലാളികളുടെ സ്വേച്ഛാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കണമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നവരാണു് ശിശുവിൻെറ മേലുള്ള അധികാരം രാഷ്ട്രത്തിനാണെന്നു വാദിക്കുന്നതു്. അവക്കു് ഈശ്വരനില്ല; അനശ്വരമായ ആത്മാവിൽ വിശ്വാസമില്ല; ധാമ്മികമൂല്യങ്ങളുടെ ആവശ്യവുമില്ല. അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം ഒരു വഗ്ഗീയ സമരത്തിൻെറ ആവശ്യകതയെ തെററായ മാഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ വിദ്യാത്ഥികളെ മനസ്സിലാക്കി. അവരെ അതിലേയ്ക്കു കരുക്കളാക്കി ഭാവി വിപ്ലവത്തിനു കളമൊരുക്കണമെന്നുള്ളതാണു്. അതിനു ശിശുക്കളുടെ മേലുള്ള അധികാരം രാഷ്ട്രത്തിനുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യവുമാണല്ലോ. "ഒരു മഹാവിപ്ലവംമൂലം രാഷ്ട്രാധികാരം കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനു വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ കരുത്തേറിയ കരുക്കളായിരിക്കണ"മെന്നു് സ്റ്റാലിൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓമ്മിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

എന്നാൽ നിമ്മത്സരബുദ്ധികൾ സമ്മതിക്കും ശിശുക്കൾ മാതാപിതാക്കന്മാരുമായിട്ടാണു കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു്. കൗമാരത്തിലേയ്ക്കു കാലൂന്നുന്ന ഒരു വ്യക്തിക്കു് ഒരു രാഷ്ട്രത്തിലെ പൗരത്വം ഉപേക്ഷിച്ചു മറെറാരു രാഷ്ട്രത്തിലെ പൗരനായിത്തീരാൻ കഴിയും; എന്നാൽ മാതാപിതാക്കന്മാരുമായിട്ടുള്ള രക്തബന്ധം വേർപെടുത്തുക സാധ്യമല്ല. അതിനാൽ ശിശുക്കൾക്കു മാതാപിതാക്കന്മാരോടുള്ള ബന്ധം നൈസർഗ്ഗികമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് അവരുടെ സ്വഭാവരൂപവൽക്കരണത്തിനുള്ള ചുമതല മാതാപിതാക്കന്മാരെ ചേന്നതാണെന്നു പറയുന്നതിൽ എന്താണു തെററു്? അപ്പോൾ രാഷ്ട്രത്തിൻെറ പ്രധാന ഘടകം കുടുംബമാണെന്നും അതിൻെറ അവകാശങ്ങൾ മാനിക്കുക രാഷ്ട്രത്തിൻെറ കടമയാണെന്നും വന്നുകൂടുന്നു. ജനാധിപത്യം തഴച്ചു വളന്നിട്ടുള്ള എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും ഈ തത്വം അംഗീകരിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. ഐർലൻഡ്, ക്യാനഡാ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ ഭരണഘടനകളിൽ ഇതു സംബന്ധിച്ചു വ്യക്തമായ വകുപ്പുകൾ ഉൾപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് ഇതിനു് ഉദാഹരണമാണു്.

ഭാവി പൗരന്മാരാകുവാനുള്ള സ്വന്തം സന്താനങ്ങളുടെ സ്വഭാവരൂപവൽക്കരണത്തിനു ചുമതലപ്പെട്ട മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരെ ഉത്തമവിദ്യാലയങ്ങളിൽ അധ്യയനം ചെയ്യിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. അവർ പല ക്ലേശങ്ങളും സഹിച്ചു വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും അവയിൽ ലൗകികങ്ങളും ആദ്ധ്യാത്മികങ്ങളുമായ ജ്ഞാനപ്രദാനത്തിനു് ഏപ്പാടുകൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ജീവിതത്തിൽ യഥാത്ഥവിജയം സംസിദ്ധമാകുന്നതിനു് അത്തരം അഭ്യസനം ആവശ്യമാണെന്നാണു് അവരുടെ വിശ്വാസം. അതിനാൽ വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുവാനും നടത്തുവാനുമുള്ള അവരുടെ അവകാശത്തെ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രങ്ങൾ അംഗീകരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണ്. ഇത്തരം അഭിപ്രായവും ചിന്താഗതിയുമുള്ള പൗരന്മാർ ചിലപ്പോൾ ഒരു രാജ്യത്തു ന്യൂനപക്ഷക്കാരായിരിക്കാം. അങ്ങനെയായാലും അവരുടെ പ്രാഥമികാവകാശങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതല ഗവണ്മെൻറിനുള്ളതാണ്. "വെറും ഭൂരിപക്ഷത്തിൻെറ ഭരണകൂടമല്ല ന്യൂനപക്ഷത്തിൻെറ അവകാശങ്ങളെ മാനിക്കുന്ന ഭൂരിപക്ഷഭരണകൂടത്തെയാണ് ജനാധിപത്യമെന്നു വ്യവഹരിച്ചു പോരുന്നതു്" എന്നു് ഒരവസരത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രി മിസ്റ്റർ ആററ്ലി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഹോളൻഡിൽ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരാണ് ഭൂരിപക്ഷമെങ്കിലും ന്യൂനപക്ഷക്കാരായ കത്തോലിക്കർ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾ സ്തുത്യർഹമായ രീതിയിൽ നടത്തി രാജ്യത്തിൻെറ പുരോഗതിക്കു സഹായിക്കുന്നുണ്ടു്. സാമ്പത്തികമായ പരിഗണനകൾ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു പ്രൈവററു ഏജൻസികളുടെ പ്രവർത്തനത്തിനു് അനുകൂലമായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നതു്. നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തിലെ ഗവണ്മെൻറുവക വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും പ്രൈവററു ഏജൻസികൾ നടത്തുന്ന അത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും സംഖ്യകൾ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ വിദ്യാഭ്യാസാഭിവൃദ്ധിക്കായി എത്രമാത്രം ധനം സ്വകാര്യഏജൻസികൾ വ്യയം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുകാണാവുന്നതാണ്. അതിനുംപുറമേ വിദ്യാഭ്യാസരാഷ്ട്രവൽക്കരണം പൗരന്മാരുടെ സാന്മാർഗ്ഗികവും, സാമ്പത്തികവുമായുള്ള പുരോഗമനത്തിനു പ്രതിബന്ധകമാണെന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. പൗരസഞ്ചയത്തിൻെറ സംസ്കാരത്തെ മുരടിപ്പിക്കുന്നതിനും അതു കാരണമായിത്തീർന്നേക്കാം. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ദേശീകരിച്ച സോവിയററു യൂണിയനിലും ഇരുമ്പുകർട്ടൻെറ മറുഭാഗത്തു "സ്വതന്ത്രചിന്ത" എന്ന ഒന്നു് കണികാണുവാൻ പോലും സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു ബെർട്രാൻറു് റസ്സൽ, ബെർനാർഡ്ഷാ തുടങ്ങിയ ലോകചിന്തകന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻെറ കഴിവുകളെ ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്നതിനും ചിന്താശക്തിയെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനും അവനെ ഒരു പാവയ്ക്കു തുല്യം ചൈതന്യരഹിതനാക്കുന്നതിനും ഒരു പക്ഷെ വിദ്യാഭ്യാസരാഷ്ട്രവൽക്കരണം സഹായകമായിത്തീർന്നേക്കാം.

അതിനാൽ സ്വതന്ത്രചിന്തകർ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു കൂട്ടു നിൽക്കുന്നതു് ആലോചിച്ചു ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ന്യൂനപക്ഷതാൽപര്യത്തിൻെറ കാവൽഭടന്മാർ സർവ്വശക്തികളും പ്രയോഗിച്ചു് ഈ ദേശീകരണപദ്ധതിയെ എതിർക്കുകതന്നെ വേണം. അതിൻെറ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടതു് സാമ്പത്തികവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ കർത്തവ്യമത്രേ. വിദ്യാലയങ്ങൾ മാതാപിതാക്കന്മാരുടേതാണ്. ആ വിദ്യാലയങ്ങളെ വേണ്ടവിധം നടത്തിക്കുവാൻ സഹായിക്കുകയാണ് രാഷ്ട്രത്തിൻെറ ചുമതല. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്ത രാഷ്ട്രം അതിൻെറ പരിധിയെ അതിലംഘിച്ചു് ഉരുക്കു ഹസ്തങ്ങളാൽ അമർത്തിത്തുടങ്ങിയാൽ കമ്യൂണിസത്തിലേക്കുള്ള രാജപാതയിലേക്കു പൗരന്മാരെ നയിക്കുകയായിരിക്കും ചെയ്യുന്നതു്. അതിനാൽ നിങ്ങൾ വീണ്ടും വീണ്ടും നല്ലതുപോലെ ആലോചിക്കുക വിദ്യാലയങ്ങൾ ആരുടേതാണെന്നു്.

നാടകസാഹിത്യം.

(R. Gopalakrishna Panicker. II. U. C.)

നാടകം ഒരു മത്സരമാണ്. പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളായ ആശയങ്ങളുടേയോ, ആദർശങ്ങളുടേയോ, ശക്തികളുടേയോ ഒരു സംഘട്ടനം മാത്രമായിരിക്കും നാടകം. ഈ മത്സരത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതു നന്മയും തിന്മയുമായിരിക്കും. നാടകം ഒന്നുകിൽ നന്മയുടെ വിജയത്തിൽ അഥവാ തിന്മയുടെ വിജയത്തിൽ പര്യവസാനിക്കുന്നു. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നാടകം സുഖപര്യവസായി (Comedy) എന്നും, ദുഃഖപര്യവസായി (Tragedy) എന്നും പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

ഒരു നാടകത്തിന്റെ അടിത്തറ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നവനാണ് നാടകകർത്താവു്. ആദർശങ്ങളേയും ആശയങ്ങളേയും ശക്തികളേയും സംഘടിപ്പിക്കുന്ന ചുമതല സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതും അവനിൽ തന്നെയാണ്. നാടകകൃത്തുക്കളിലും രണ്ടിനക്കാരുണ്ട്. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞോടുന്നവരും ഉന്നതമായ ഒരു നിരപ്പിൽ നിന്നുകൊണ്ടു പ്രഭുത്വമനഃസ്ഥിതിയോടെ ജീവിതത്തെ കാണുന്നവരും, ജീവിതത്തിന്റെ ചിടപിടിച്ച വശത്തെ ഗണിക്കാതെ അതിന്റെ മിന്മിനുത്ത വശത്തെമാത്രം ചിത്രണം ചെയ്യുന്നവരുമാണ് ഒരുകൂട്ടർ. അവരാണ് റൊമാന്റിക്ക് നാടകകർത്താക്കൾ. പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നഎല്ലാ സംസ്കൃതനാടകങ്ങളും ഇത്തരം എഴുത്തുകാരുടെ തൂലികകളിൽ നിന്നും രൂപം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തോടെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയും ജീവിതത്തെ സസൂക്ഷ്മം ചിത്രീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ് രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടർ. അവരാണ് റീയലിസ്റ്റുകാർ. ആധുനിക പാശ്ചാത്യനാടക സാഹിത്യകാരന്മാരെയെല്ലാം ഈ കൂട്ടത്തിലുൾപ്പെടുത്താം.

മലയാളനാടകസാഹിത്യം അതിന്റെ ജനനകാലത്തു് അനുകരിക്കുവാനാരംഭിച്ചതു് സംസ്കൃതനാടകങ്ങളെയാണ്. ക്രമേണ അതു് പാശ്ചാത്യനാടകങ്ങളുടെ പുറകേ പോകാൻ തുടങ്ങി. ഒരേ സമയത്തു തന്നെ രണ്ടിനം നാടകങ്ങളേയും അനുകരിക്കുകയും അനുകരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മലയാളനാടകസാഹിത്യം റൊമാന്റിക്കാണോ, റീയലിസ്റ്റിക്കാണോ എന്നു ഖണ്ഡിതമായി പറയുക വിഷമമാണ്. മലയാളികളുടെ അനുകരണഭ്രമം മാറി വരികയാണെങ്കിൽ, സ്വന്തം കാലിൽ നിൽക്കുവാൻ അവർക്കു ശേഷിയുണ്ടാകുകയാണെങ്കിൽ ഭാഷാനാടകങ്ങൾക്ക് ഒരു പൂർണ്ണത്വം കൈവന്നുവെന്നു വരാം. ഏതായാലും നാടകങ്ങളുടെ വിജയം നിലകൊള്ളുന്നതു യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലാണ്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"ജീവിതയാത്ര"

Staged on the College Day 1950—51.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

"സഞ്ചാരി" *from* "ജീവിതയാത്ര"

C. J. Thomas I U. C.

"പിൻതിരിപ്പൻ പ്രസ്ഥാനം"

Staged for College Day 1949—50.

പട്ടിണിയുടെ പാഴ്ക്കുണ്ടിൽ കിടന്നുഴലുന്ന അവശരുടെ ഭാരതമായിരുന്നു പ്രാചീനഭാരതം. ധനപ്രമത്തതയിൽ, സുഖസുഷുപ്തിയിൽ ലയിച്ചിരുന്ന സമ്പന്നന്മാരായിരുന്നു അന്നിവിടെ വാണിരുന്നതു്. തൊഴിലില്ലാതെ തിന്നു മദിച്ചു കിടന്ന അവർക്കു രസിക്കാൻ നിർമ്മിച്ച നാടകങ്ങളാണു് സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾ. സാഹിത്യഗുണം മാത്രമേ ആ നാടകങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യത്തിനു നിദാനമായി നിൽക്കുന്നുള്ളു. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ മുരടിച്ച മൂടുകളെ മുറിച്ചു മാറുവാൻപയുക്തമായ ഒററപ്പദമെങ്കിലും ആ നാടകങ്ങളിൽ കാണുകയില്ല. ലളിതമോഹനങ്ങളായ പദങ്ങളും, സുഭഗങ്ങളായ ആശയങ്ങളും, ആകർഷണീയങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങളും അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടു്, ആലോചനാമൃതമായ സാഹിത്യം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അനവരതം യത്നിച്ചിരുന്നവരാണു് പ്രാചീന പൗരസ്ത്യ കവികൾ. അവരുടെ നാടകങ്ങൾ "വാക്യം രസാത്മകം കാവ്യം" എന്ന ലക്ഷണത്തെ അന്വർത്ഥമാക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. അതിനാൽ രംഗപ്രദർശനാർഹമായ ഒരു നാടകത്തിനു് ഉപേക്ഷിക്കാൻ വഹിയാത്ത "ക്രിയാംശം" വേണ്ടതുപോലെ പ്രയോഗിക്കുവാൻ ആ നാടകകർത്താക്കൾ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു ഖേദപൂർവ്വം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

രാജസദസ്സുകളേയും, അഗ്രിമസമുദായങ്ങളേയും പ്രീണിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി, മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ തീക്ഷ്ണമായി സ്പർശിക്കുന്ന സ്തോഭവികാരങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ, യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ നേരെ കണ്ണടച്ചു വേദാന്തതത്വങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്ന ഇത്തരം നാടകങ്ങളിൽനിന്നു ജീവിതസമരത്തിലേർപ്പെട്ടു വലയുന്ന സാമാന്യജനങ്ങൾ പിന്തിരിഞ്ഞോടിപ്പോയതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. ആധുനികലോകം പഴയ ലോകത്തെ മറന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സത്യത്തിലും, വിവേകബുദ്ധിയിലും ചിന്താശക്തിയിലും കൂടിയാണു് ഇന്നത്തെ ലോകം നീങ്ങുന്നതു്.

സംസ്കൃതനാടകകർത്താക്കൾ വസ്തുതിനല്ലാതെ വ്യക്തിക്കു് പാത്രസൃഷ്ടിയിൽ സ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നില്ല. കാളിദാസന്റെ ദുഷ്യന്തൻ പ്രജാവത്സലരായ രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രതിനിധിയാണു്. നിർദ്ദോഷികളായി വനാന്തരങ്ങളിൽ വസിച്ചിരുന്ന കന്യകമാരുടെ "റിപ്രസെന്ററേറീവാ"ണു് കണ്വപുത്രിയായ ശകുന്തള. പുരാണപ്രസിദ്ധരായ ഹൈന്ദവയോഗിവര്യന്മാർക്കു മാതൃകാപുരുഷനത്രേ കണ്വമഹർഷിയും. വ്യക്തിപരമായ ജീവിതം ഇവർക്കാർക്കുമില്ല. യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളേയും സ്വാഭാവികതകളേയും സാംഗത്യങ്ങളേയും വെല്ലുവിളിക്കുകയല്ലേ ഇത്തരം കഥാപാത്രസൃഷ്ടികൊണ്ടു സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു്?

സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിലെ ഇതിവൃത്തങ്ങൾക്കു ബന്ധസാജാത്യം ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ വിവിധരംഗങ്ങളെ അതിദുർബലമായ ഒരു നേരിയ ചരടിൽ കെട്ടിയിണക്കുവാനാണു സംസ്കൃതനാടകസാഹിത്യകാരന്മാർ യത്നിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ലഘുവായ ഒരു ചലനത്തിനോ, സ്പർശത്തിനോ ഈ ബന്ധത്തെ ശിഥിലമാക്കാൻ സാധിക്കും. നാടകത്തിൽ നടക്കുന്ന വിവാ

ധസംഭവങ്ങളെ ബന്ധസാജാത്യത്തോടുകൂടി ഇതിവൃത്തഗാത്രത്തിൽ ഘടിപ്പിക്കേണ്ടതു് ഒരു നാടകകർത്താവിന്റെ പ്രഥമകൃത്യമാണു്. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടാണു് പ്രാചീനഭാരതീയനാടകസാഹിത്യകാരന്മാർക്കു വായനക്കാരുടെ ജിജ്ഞാസയെ വളർത്തുവാൻ കഴിയാതെ പോയതു്. ഭാസന്റെ "സ്വപ്നവാസവദത്താ" നാടകം ഇതിനു് ഒരു വ്യത്യസ്തമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെയും തരമില്ല.

ആത്മസംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി ഒരു നാടകകൃത്തിനു നാടകം രചിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അയാൾക്കു നാടകവേദിയോടും രംഗവാസികളോടും ചില കടപ്പാടുകളുണ്ടു്. ആത്മസംതൃപ്തിയെക്കരുതി ഒരു ചിത്രകാരനു ചിത്രം വരയ്ക്കുകയും, ഒരു കവിക്കു കവിതയെഴുതുകയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ ഒരു നാടകകൃത്തിനു് അതുവിധിച്ചിട്ടില്ല. സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾ രംഗപ്രദർശനാർഹങ്ങളല്ലെന്നുള്ള കാരണത്താലാണു മലയാളസാഹിത്യം സംസ്കൃതനാടകസാഹിത്യത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷ്സാഹിത്യത്തെ അവലംബിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചതു്.

പാശ്ചാത്യനാടകസാഹിത്യത്തിൽ ആധുനികങ്ങളായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയതു് "ഇബ്സൺ" ആണു്. ഷേക്സ്പിയർ തുടങ്ങിയ നാടകകർത്താക്കൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ചരിത്രസംഭവങ്ങളെ പുറംതള്ളി സമകാലികങ്ങളായ സാമുദായികസംഭവങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുവാനാണു് ഇബ്സൺ ശ്രമിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിച്ച നാടകകർത്താക്കളുടെ കൃതികൾ ആശയങ്ങളുടേയും ചിന്തകളുടേയും പ്രതിപാദനം മാത്രമാണു്. യുദ്ധം, വധം തുടങ്ങിയ ക്രിയാംശങ്ങൾക്കു പകരം ഒരു വാക്കോ, നോട്ടമോ, അംഗചലനമോ കൊണ്ടു് അവർ തൃപ്തിപ്പെട്ടു. ചുരുക്കത്തിൽ അന്തർഭാഗചിത്രീകരണത്തിലാണു്, ബഹിർഭാഗചിത്രീകരണത്തിലല്ല ആധുനികനാടകകൃത്തുക്കൾ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചതു്. തന്നിമിത്തം പ്രക്ഷോഭജനകങ്ങളായ ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും മാനസികമത്സരങ്ങളും കൊണ്ടു് ആകർഷകങ്ങളായിത്തീർന്നു ആധുനിക നാടകങ്ങൾ. ആത്മഗതം, അപവാര്യ തുടങ്ങിയ കൃത്രിമങ്ങളായ രീതികൾക്കു് അവയിൽ സ്ഥലമില്ലാതായി.

നാടകലോകത്തെ സാമാന്യമായി ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു "ബാധ"യാണു സംഗീതം. അതു് ആനന്ദത്തിന്റെ ബാഹ്യപ്രകടനമാണെങ്കിൽ വെന്തുനീറുന്ന ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തുനിന്നു് അതിനു് എങ്ങനെ പുറപ്പെടാൻ സാധിക്കും? കാമുകന്റെ വേർപാടിൽ വിരഹപീഡിതയായ കാമുകിയും, ഓമന മകന്റെ മരണത്തിൽ ഹൃദയം വെന്തുരുകുന്ന മാതാവും ശ്രാവണമധുരമായ ഗാനമാലപിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിൽപ്പരം അസാംഗത്യമെന്താണുള്ളതു്? ഇബ്സനാണു് ഇതിനു വിരാമമിട്ടതു്. ഇവയെല്ലാം ആധുനികമലയാളനാടകകർത്താക്കൾ അറിഞ്ഞു സ്വീകരിച്ചാൽ എത്ര നന്നായിരിക്കും.

പരിഷ്കൃതമായ ഇംഗ്ലീഷ്നാടകസാഹിത്യത്തെ അനുകരിച്ചു് ഇദംപ്രഥമമായി മലയാളഭാഷയിൽ നാടകങ്ങൾ ആവിർഭവിപ്പിച്ചതു് ശ്രീമാൻ സി. വി. രാമൻപിള്ളയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഹസനങ്ങൾ മലയാളനാടകസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു നൂതന മാർഗ്ഗം വെട്ടിത്തെളിക്കതന്നെ ചെ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

യ്യു. എങ്കിലും അവയിൽ കാണുന്ന ഹാസ്യരസം പ്രേക്ഷകരെ ചിന്താശീലരാക്കുകയോ അവരിൽ വികാരങ്ങളെ ഇളക്കിവിടുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഭാഷാകാഠിന്യവും ആത്മഗതരൂപത്തിലുള്ള നെടുങ്കൻ പ്രസംഗങ്ങളും അവയുടെ നാടകത്വത്തിനു ഹാനികരമായും തീർന്നിട്ടുണ്ടു്.

സി. വി. യെ അനുകരിച്ചു പ്രഹസനങ്ങൾ എഴുതിയവരിൽ വിജയം വരിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജാമാതാവായ ശ്രീമാൻ ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയാകുന്നു. വിനോദപ്രദങ്ങളായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഹസനങ്ങളിലെ ഭാഷാരീതിയുടെ ലാളിത്യവും, സംഭാഷണങ്ങളുടെ സ്വാഭാവികതയും പ്രശംസാർഹമത്രേ. എങ്കിലും അവയും ദോഷരഹിതങ്ങളല്ല.

ചരിത്രസംഭവങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭാഷാനാടകങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും സാഹിത്യരംഗത്തിൽ അവയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം അത്ര വലുതല്ല. റഷ്യൻഭാഷയിലുള്ള നാടകങ്ങളുടെ അനുകരണത്തിലാണു് ഇപ്പോൾ ഭാഷാനാടകസാഹിത്യകാരന്മാർ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നതു്. ലോകത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കനുസരണമായ പരിഷ്കാരം ഭാഷാനാടകങ്ങളിൽ വരുത്തുവാൻ അവർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ഗാർഹികജീവിതത്തിലെ സംഭവങ്ങളേയും ലോകനടപടികളേയും മനഃശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ അവലംബമാക്കി ഇതിവൃത്തങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും, പാത്രസൃഷ്ടിയിലും സംഭാഷണരീതിയിലും തന്മയത്വം വരുത്തുകയും, ബാഹ്യസംഭവങ്ങളുടെ വിവരണത്തെ അപേക്ഷിച്ചു മനഃശാസ്ത്രപരമായ മത്സരങ്ങൾക്കും സംവാദങ്ങൾക്കും മുൻഗണന നല്കുകയും, യഥായോഗ്യം സംഗീതത്തിനു സ്ഥാനം കല്പിക്കുകയും അവരുടെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയങ്ങളാകേണ്ടവയത്രേ.

ഇപ്രകാരം കാലാനുസരണമായ പരിഷ്കാരങ്ങളോടുകൂടിയ നാടകങ്ങൾ ധാരാളം നിർമ്മിച്ചു ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാൻ നമ്മുടെ നാടകസാഹിത്യകാരന്മാർ ബദ്ധകങ്കണരായി പ്രവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം മലയാളനാടകസാഹിത്യത്തിനു് ഒരു നല്ലകാലം നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണു്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കണ്ണുനീരിലൂടെ.

(ജോർജ്ജ് കെ. ജോൺ, III. U. C.)

പ്രിയ ചങ്ങാതി,

പലയാഴ്ചകളായി നിനക്ക് ഒരു കത്തയയ്ക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുകയാണ്. എന്തു ചെയ്യാം. അസൗകര്യങ്ങൾക്കുമേൽ അസൗകര്യം; ജോലിക്കുമേൽ ജോലി. ഒരു നേരം കുത്തിയിരിക്കുവാൻ സമയമില്ല. എന്തായിരുന്നാലും ഇന്ന് നിനക്കെഴുതിക്കളയാമെന്നു തന്നെ ഞാനുറച്ചു.

സ്നേഹിതാ, നീയറിഞ്ഞു കാണും ഈയിടെ ചില "കരിഞ്ചന്തികൾ" നമ്മെയൊക്കെ ചവുട്ടിത്താഴ്ത്തുവാൻ കച്ചകെട്ടി ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. കഴിഞ്ഞ മൂന്നു നാലു കൊല്ലമായി കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാത്ത പലരും നമ്മുടെ ഹൃദയം പിളക്കുമാറുള്ള അനേകം പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തു. എന്നിട്ടും ക്ഷമാശാലികളായ നാം കണ്ടിട്ടും കാണാമട്ട ഭാവിച്ചു വരികയായിരുന്നു. ഇപ്പോളിതാ നമ്മുടെ തോളിൽക്കയറിയിരുന്നു ചെവി കടിച്ചു തിന്നുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ക്ഷമയ്ക്കുമൊരതിരില്ലേ? എത്രയെന്നും വെച്ചു കണ്ണുമടച്ചുകൊണ്ടു കഴിയണം. ഇല്ല കാലം അതിക്രമിച്ചുപോയി. ഇനി അര നിമിഷം ഇതു് നാം അനുവദിച്ചു കൊടുത്തുകൂടാ.

നമുക്കു തന്നിരിക്കുന്ന പേരു തന്നെ നോക്കുക — കരിഞ്ചന്തക്കാർ — ഹൃദയമില്ലായ്മയുടെ ഒരു മകുടോദാഹരണമല്ലേ ഇതു്? കറുത്തചന്ത—! നമ്മുടെ ചന്തയിൽ നമുക്ക് എപ്പോഴെങ്കിലും എന്തിന്റെയെങ്കിലും ഒരു കരിനിഴൽ വീശിയിട്ടുണ്ടോ? മുതലും പത്തിരട്ടി ലാഭവും നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു; എന്നിട്ടും നമ്മുടെ ചന്തയുടെ പേർ കരിഞ്ചന്ത. അർത്ഥശൂന്യമായ ഈ പേർ നമുക്കു നല്കിയവരെപ്പോലെ ഭോഷന്മാർ ഈ ലോകത്തിൽ തീർച്ചയായും വേറെ ആരുംതന്നെ കാണുകയില്ല. മന്ദന്മാരിലും ബുദ്ധിയുള്ളവരുണ്ട്; എങ്കിലും ഇവരെപ്പോലെ തിരുമണ്ടന്മാർ !!!

നാമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ കാണാമായിരുന്നു. നമ്മുടെ സഹോദരങ്ങളായ പൊതുജനങ്ങൾ പട്ടിണിയിൽ കിടന്നു വട്ടം കറങ്ങുന്നതും നട്ടം തിരിയുന്നതും. ഇന്നലെത്തന്നെ ഒരാൾ വിശന്നു തളന്നു് ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പട്ടണം മുഴുവൻ നടന്നിട്ടും ഒരുത്തരും ഒരുമണി അരിപോലും അയാൾക്കു നല്കിയില്ല. പട്ടിണിയുടെ ഒരു മൂർത്തിമത്തായ രൂപം തന്നെയായിരുന്നു അയാൾ. പാവം! അനങ്ങുന്ന ഒരു അസ്ഥികൂടം! കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ എന്റെ മനസ്സുരുകിപ്പോയി. പത്തായ്ക്കു രണ്ടു രൂപാ

വിലയ്ക്കു കൊടുത്തു കൊണ്ടിരുന്ന അരി, ഒന്നേമുക്കാൽ രൂപ വെച്ചു് അയാൾക്കു ഞാൻ നല്കി. കൂടുതൽ നാലു കാശു പോലും വാങ്ങാതെ അയാളെ സന്തോഷപ്പെടുത്തി ഞാൻ പറഞ്ഞയച്ചു. സ്നേഹിതാ, നെഞ്ചിൽ കൈ വച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു നമ്മെ പരിഹസിക്കുന്ന അവീരന്മാർക്കെങ്കിലും ഈ മനസ്ഥിതി ഉണ്ടാകുമോ എന്നു? ഒരിക്കലുമില്ല; അന്നു കാക്ക മലന്നു പറക്കും. എന്നിട്ടും നമ്മുടെ മനസ്സ് കരിങ്കല്ലിനുസമം; വജ്രത്തിനുതുല്യംപോലും. എന്തിനു വികാരങ്ങളില്ലാത്ത നമ്മുടെ കണ്ണുനീർ ചീങ്കണ്ണിക്കണ്ണുനീരാണപോലും!

നമ്മുടെ സഹൃദയലോകത്തിന്റെ കൊള്ളരുതായ്മകളെ ഓർത്തു പലപ്പോഴും ഞാൻ പരിതപിക്കാറുണ്ട്. "ആറ്റം"പോലുള്ളതിനെ ആന വലിപ്പത്തിലും, ആന വലിപ്പത്തിലുള്ളതിനെ "ആറ്റം" പോലെയും കാണിക്കുവാനല്ലാതെ വേറെയൊന്നും തന്നെ അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ആട്ടം ആടുന്നവരേയും പാട്ടു പാടുന്നവരേയും അവർ ബഹുമാനിച്ചു് ആദരിക്കുന്നു. പൂമാലകൾ അണിയിച്ചു കൊല്ലാതെ കൊല്ലുന്നു. അതേ സമയം ഇവർ മാനിക്കേണ്ടവരെ മാനിക്കുന്നുണ്ടോ? സാധുജനസംരക്ഷകരായ നമ്മെ അവർ അറിയുന്നില്ല. അതെ നമ്മുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം. അവർക്കെന്തോ പരിഭവം. എന്തെന്നാൽ നാം കുപ്പയിലുള്ളവർ; പാപികൾ. പക്ഷെ കുപ്പയിലും മാണിക്യം കാണുമെന്നു് അവർ അറിയുന്നില്ല.

"കരിഞ്ചന്ത" ഒരു കലയല്ലെന്നു് കലാബോധമുള്ളവർ ആരെങ്കിലും പറയുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുമോ? കലാഭിവൃദ്ധിക്കു് ആവശ്യമുള്ള സകലതും അതിനും വേണ്ടയോ? വാസന, പ്രയത്നം, അഭ്യാസം, തഴക്കം ഇവയെല്ലാം "കരിഞ്ചന്ത"യ്ക്കും കലയ്ക്കെന്നോണം അനിവാര്യമല്ലേ? നാട്യം ഒരു കലയാണോ? എങ്കിൽ കരിഞ്ചന്തയും ഒരു കല തന്നെ. നമ്മെ അധിക്ഷേപിക്കുന്ന വിദ്വാന്മാർ ആരെങ്കിലും ആകട്ടെ. അവരെ ഈ കല ഒന്നു അഭ്യസിക്കുവാൻ ഞാൻ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അപ്പോൾ കാണാം വിദ്വാന്മാർ "ആളംതെറ്റി" കൂട്ടിനുള്ളിലാവുന്നതു്. എത്രപേരുടെ കണ്ണിലും കാതിലും മണ്ണിട്ടിട്ടാണു നാം ഈ കല അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു് ഈശ്വരനു മാത്രമറിയാം. ഇതാരംഭിക്കുമ്പോഴുള്ള എന്റെ നില; ഇപ്പോഴത്തെ എന്റെനില നീ തന്നെ ഇവ തമ്മിൽ ഒന്നു് താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുക, അപ്പോൾ നിനക്കു മനസ്സിലാകും ഈ കലയിലെനിക്കുള്ള നൈപുണ്യം. അഭിനയത്തിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനത്തിനു ഒരു "റൊണാൾഡ് കോൾമാനു"ണ്ടെങ്കിൽ, സംഗീതത്തിനു് ഒരു "ബിംഗ് ക്രാസ്ബി"യുമുണ്ടെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും നമ്മുടെ ഈ "അപൂർവ്വ കലയ്ക്കു്" ഒന്നാംസ്ഥാനത്തിനർഹനായി ഈയുള്ളവനും കാണും.

പലരും പലതും പറയും; ചിലർ ചിലതു ചെയ്യുമെന്നും വരാം. പക്ഷെ, എപ്പോഴും അവയെല്ലാം അസൂയയിലുടലെടുത്തതാണെന്നു് നീ വിചാരിക്കണം. ഇന്നാളൊരാൾ എന്നെക്കുറിച്ചു പറകയാണു് "അമ്പോ, കണ്ടില്ലേ, അയാൾക്കു് എട്ടു പത്തു കാറു്, പത്തിരുപതു വീടു്......"എന്നൊ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ക്കെ. എന്നാൽ ഈ ഞാൻ അതു കേട്ട ഭാവമേ നടിച്ചില്ല. എന്തറിഞ്ഞിട്ടാണു് ഈ വാനരങ്ങൾ പുലമ്പുന്നതു്? എന്റെ കണ്ണുനീരിന്റെയും കഷ്ടപ്പാടുകളുടെയും ഫലമാണു് ഇന്നെനിക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഐശ്വര്യത്തിനൊക്കെ കാരണം. എത്രയെത്ര ഇടവഴികളിലൂടെയാണു് മൂങ്ങാമൂളുന്ന രാത്രികളിൽ ഈ ഞാൻ തലച്ചുമടുകളും മററുമായി ഓടിച്ചാടിപ്പോയിട്ടുള്ളതു്. എന്നെ കളിയാക്കിയ ആ മറയൻ കാലുകൾക്കിടയിൽ കൈയും വെച്ചു കൂക്കം വലിച്ചു കിടന്നുറങ്ങുമ്പോൾ ഞാൻ ഊണും ഉറക്കവുമില്ലാതെ മഞ്ഞിലും മഴയിലും ഒന്നുപോലെ വ്യവസായതല്പരനായിരുന്നു. എല്ലാവരും ഉറങ്ങുമ്പോളെനിക്കുറക്കമില്ല. എല്ലാവരും ഉണരുമ്പോൾ ഞാനുറങ്ങിത്തുടങ്ങും. "കാക്കി"യെന്നു കേട്ടാൽ മതി ഞാൻ ബോധംകെട്ടു പോകുമായിരുന്നു.

ഹാ! ഞാൻ ഒരു കവിയായിരുന്നുവെങ്കിൽ എത്രയെത്ര ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ എന്റെ ഈ കഷ്ടപ്പാടുകളെക്കുറിച്ചു കുത്തിക്കുറിക്കുമായിരുന്നില്ല. എന്റെ വിലാപകാവ്യങ്ങളിൽക്കൂടി ലോകം ഒരു സാധുവിന്റെ "കണ്ണുനീരിന്റെ കഥ"യറിഞ്ഞു് അനുകമ്പാപൂർവം ബാഷ്പകണങ്ങൾ അടർത്തിവീഴ്ത്തിയേനേ. എന്തു ചെയ്യാം. മനുഷ്യനൊന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നു; ദൈവം മററൊന്നും.

അത്മമിത്രമേ; നീ, ഇനി അല്പവും ഭയപ്പെട്ടു പോകരുതു്. എന്നെപ്പോലെ നീയും സുധീരമായ ഒരുനില സ്വീകരിക്കുക. വിജയം നിശ്ചയം. അചിരേണ, നിനക്കും നാലഞ്ചാറു കാറുകൾ, ഏഴെട്ടുപത്തു വീടുകൾ പത്തിരുപതു വേലക്കാർ ഇവയൊക്കെ കരഗതമാകും. പക്ഷേ ഒരു സംഗതി. ബിസിനസ്സ് ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രം യാതൊരുതരം വിട്ടുവീഴ്ചയും നീ സന്നദ്ധനാകരുതു്. ഒരു ചില്ലിക്കാശു കുറഞ്ഞാൽ കൊടുക്കരുതു് എന്നു ദൃഢവ്രതം കൊള്ളണം. അപ്പോഴേ കാര്യമെല്ലാം ശരിയാവൂ.

നിന്റെ കഴിഞ്ഞയെഴുത്തിൽ മനുഷ്യത്വം, മനസ്സാക്ഷി, ഭദ്രതയ എന്നൊക്കെ ചിലതു നീ കെട്ടിക്കോർത്തിരുന്നതായി കണ്ടു. ഈ അസഭ്യവാക്കുകളുടെയൊക്കെ അർത്ഥം നീയും പിശാചിനടിമപ്പെട്ടുപോയിയെന്നാണു്. നിന്റെ തലതിരിഞ്ഞു പോയതിലെ നിരതിശയമായ കുണ്ഠിതമുണ്ടു്. പാവം! നിന്നെ ഏതോ കുബുദ്ധികൾ വഴിതെററിക്കുവാൻ നോക്കിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും സമയം തീരെ വൈകിയിട്ടില്ല. നിനക്കു നല്ല ബുദ്ധി തരുവാൻ ഞാൻ നിത്യവും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടു്. ഞാനൊന്നു ചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. നാമാണോ സാമാനങ്ങളുമായിട്ടു് ഈ വാങ്ങുന്നവരുടെയെല്ലാം പുറകെ എപ്പോഴും നടക്കുന്നതു്? അവരല്ലേ ഓരോ സാധനങ്ങൾക്കായി നിഴൽപോലെ നമ്മുടെ പുറകെ നടക്കുന്നതു്? ഒന്നിനു പത്തല്ല, ഇരുപതു തരാൻ അവർ സന്നദ്ധത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും നാം ഒന്നിനു പത്തേ സാധാരണയായി വാങ്ങുന്നുള്ളു. നമ്മുടെ മഹാമനസ്കതയുടെ ഒരുത്തമദൃഷ്ടാന്തമല്ലേ അതു്? ഇതിലാരാണു കുററക്കാർ? വാങ്ങുന്നവരോ, വിൽക്കുന്നവരോ? തീർച്ചയായും വാങ്ങുന്നവർ തന്നെ. അതെ, ഞാൻ പറയുന്നു വാങ്ങുന്നവരെ വേണം അറസ്റ്റു ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നു്. അല്ലാതെ ദീനാനുകമ്പയാൽ വിൽ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ക്കാൻ പ്രേരിതരാവുന്ന ഈ നമ്മളല്ലെന്നു്.

ഇപ്പോൾ ഇതാ ഒരുവാർത്ത പരന്നിരിക്കുന്നു സകല പ്രാദേശികഗവൺമെൻറുകളും "കരിഞ്ചന്തക്കാരെന്നു്" മുദ്രണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നമ്മൾക്കുനേരെ അണിനിരക്കുന്നുവെന്നു്. അവർ വിചാരിക്കുന്നു ഇതുകേട്ടു നാമെല്ലാം പരിഭ്രാന്തരായി ബോധംകെട്ടു വീഴുമെന്നും മററും. അതുകൊണ്ടൊന്നും ഈയുള്ളവൻ ഭയപ്പെടാൻ പോകുന്നില്ല. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ ഏതൊരുവനും യഥേഷ്ടം ഏതു വ്യാപാരവും സഞ്ചാരവും നടത്തുവാനുള്ള വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടു്. പിന്നെ ആരെ നാം ഭയപ്പെടണം? വേണ്ടിവന്നാൽ സുപ്രീംകോടതിവരെ നമുക്കു പൊയ്ക്കളയാം. അഥവാ അവിടെയും നാം പരാജയപ്പെടുന്നുവെന്നിരുന്നാൽ ജയിലിൽ പോകുന്നതിനു് ഇത്ര വൈഷമ്യമെന്താണു്? മഹാത്മജിയും പണ്ഡിത്ജിയുമെല്ലാം ജയിലിൽ പോയിട്ടുള്ളവരല്ലേ?

എങ്കിലും, നമ്മുടെ അവശതകൾക്കെല്ലാം, പോംവഴിയില്ലയോ, എന്നു നീ ചോദിച്ചേക്കാം. ഉണ്ടു്. ഒരേ ഒരു പോംവഴിയുണ്ടു്. നാം സംഘടിക്കണം. വേണ്ടാത്തതു എഴുതിക്കൂട്ടുവാൻ എഴുത്തുകാർ സംഘടിക്കുന്നു; ദൈവത്തെ അവഹേളിക്കുവാൻ ചിലർ സംഘടിക്കുന്നു; ഇങ്ങേയററം പരീക്ഷയില്ലാതെ പാസ്സാകുവാൻവരെ സംഘടിക്കുന്നു. ഇവർക്കെല്ലാം സംഘടിക്കാമെങ്കിൽ നമുക്കെന്തുകൊണ്ടു സംഘടിച്ചുകൂടാ? അതെ നാമും സംഘടിച്ചു് നമ്മുടെ അവശതകൾക്കായി വിജയംവരെ അടരാടണം. പണിമുടക്കു്, സത്യാഗ്രഹം, നിരാഹാരസത്യാഗ്രഹം മരണംവരെ ഉപവാസം, മൈതാനപ്രസംഗങ്ങൾ സൈക്കിൾജാഥ മോട്ടോർജാഥ ഇങ്ങനെ എത്രയെത്ര ചക്രായുധങ്ങളാണു നമ്മുടെ മുന്നിലുള്ളതു്. നമുക്കും ഒരു കൈയു് നോക്കിക്കളയാം. വേണ്ടിവന്നാൽ ഒരു "വിമോചനജാഥ"വരെ നടത്തുവാൻ നമുക്കു കെൽപ്പുണ്ടെന്നു് അവർക്കു് നാം മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കണം. നിൻെറ ഉള്ളഴിഞ്ഞ സഹായസഹകരണങ്ങൾ ഇതിൽ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

"കരിഞ്ചന്തവ്യാപാരം, സിന്ദാബാദ്"

എന്നു്, എപ്പോഴും നിൻെറ

ബി. എം. ചെവനാണ്ടി.

P. S. മറുപടി കവറിൽ മാത്രമേ അയയ്ക്കാവൂ; ആരെയും ഭയമുണ്ടായിട്ടു ഞാൻ പറയുന്നതല്ല.

(ഒരു കരിഞ്ചന്തവ്യാപാരിയുടെ മനഃസ്ഥിതിയാണു് ഈ കത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. അതിൻെറ ഗുണദോഷം വായനക്കാർക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ വിഷമമുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ലല്ലോ).

കാൻസർ.

P. R. K. Nair, I. U. C.

കവിൾവാർപ്പെന്നും, അർബുദമെന്നും അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു രോഗമാണു് ഇതു്. കവിളിൽ ഈ രോഗം സാധാരണ കാണുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഇതിനെ കവിൾവാർപ്പെന്നു വിളിച്ചു വരുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ രോഗം കവിളിൽ മാത്രമല്ല കണ്ടു വരുതു്. കാൻസർ ചുണ്ടിലും, പല്ലിലും സ്ത്രീകളുടെ ഗർഭാശയത്തിലും, സ്തനങ്ങളിലും ഉണ്ടാകാറുണ്ടു്. ഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി ഈ സുഖക്കേടിനെപ്പററി വിലയേറിയ പല അറിവുകളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തൃപ്തികരമായ പ്രതിവിധി കണ്ടുപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

കാൻസർ പെട്ടെന്നു വളർന്നു വ്യാപിക്കുന്ന ഒരു തരം രോഗമാണു്. ഇതിന്റെ പ്രാരംഭലക്ഷണങ്ങൾ നാം അറിയാതെ തന്നെ ശരീരഭാഗങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ബാലന്മാരിലും, യുവാക്കന്മാരിലുമാണു് ഈ രോഗം കൂടുതലായി ബാധിക്കാറുള്ളതു്. ഈ രോഗത്തിന്റെ ചികിത്സയ്ക്കായി നവീനരീതിയിലുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി വരുന്നുണ്ടു്.

ശരീരത്തിലെ ചില കോശങ്ങൾ പെട്ടെന്നു വളരുകയും ക്രമേണ തടിച്ചു കട്ടിയാകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ അതിന്റെ കാരണം അജ്ഞാതമാണു്. ചില ദിവസം ചെല്ലുമ്പോൾ ആ തടിച്ച ഭാഗത്തിനകത്തുനിന്നു രക്തവും പഴുപ്പും ഒലിച്ചു തുടങ്ങുകയും ക്രമേണ ശരീരം ക്ഷീണിക്കുകയും ചെയ്യും. അർബുദത്തിന്റെ അണുക്കൾ രക്തത്തിലാകമാനം വ്യാപിച്ചതു നിമിത്തമാണു് അപ്രകാരം സംഭവിക്കുന്നതു്. താമസിയാതെ തന്നെ ശരീരഭാഗങ്ങളിലങ്ങുമിങ്ങും കണ്ടു തുടങ്ങുന്ന മുഴകൾ അത്തരം അണുക്കളുടെ ആവാസസ്ഥാനങ്ങളായും തീരുന്നു. ഉരസലും സമ്മർദ്ദവുമാണു കാൻസറിനു ഹേതുവെന്നത്രെ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. പല്ലിന്റെ ഉരസൽ കൊണ്ടു കവിളിലും, പുക വലിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന കുഴലിന്റെ സമ്മർദ്ദംകൊണ്ടു ചുണ്ടിലും കാൻസർ ഉണ്ടാകാറുണ്ടത്രേ.

ശരീരത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തു യാതൊരു വേദനയും കൂടാതെ തടിച്ചു കാണപ്പെട്ടാൽ ആരും അതിനെ അത്ര കാര്യമാക്കാറു പതിവില്ല. എന്നാൽ ദിവസങ്ങൾ ചെല്ലുന്തോറും കവിളിലും, ചുണ്ടിലും, മുലത്തടത്തിലും കാണപ്പെട്ട നിസ്സാരമായ ഈ തടിപ്പു് കാക്കപ്പുള്ളിപോലെ കറുത്തു വലുതാകുന്നതായി കാണാറാകും. അതോടു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

കൂടി മലമൂത്രങ്ങളിൽ രക്തം കലർന്നിരിക്കുന്നതും സൂക്ഷിച്ചാൽ കാണാൻ കഴിയും. ചിലപ്പോൾ കണ്ണിലും മൂക്കിലും കൂടി ഇടവിടാതെ ജലപ്രവാഹവും ഉണ്ടായെന്നും വരാം. ഇവയെല്ലാം രോഗലക്ഷണങ്ങളാകയാൽ ഒട്ടും താമസിയാതെ വിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു ഡാക്ടറെ സമീപിച്ചു് ചികിത്സയാരംഭിക്കുകയായിരിക്കും ഉത്തമം. അപ്രകാരം ചെയ്യാതെ ഉദാസീനരായി രോഗം വർദ്ധിക്കുന്നതിനിടയാക്കുന്നപക്ഷം അതു നിമിത്താകഷ്ടതകൾ മാത്രമല്ല മരണവും സംഭവിക്കാവുന്നതാണു്.

റേഡിയം കൊണ്ടുള്ള ചികിത്സാസമ്പ്രദായമാണു് ഈ രോഗം ശമിപ്പിക്കുവാൻ പാശ്ചാത്യർ കണ്ടുപിടിച്ചു സ്വീകരിച്ചു പോരുന്നതു്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ ഡാക്ടറന്മാരിൽ പലരും ഈ ചികിത്സാരീതിയിൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടിയിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നതു നമുക്കു് അഭിമാന ഹേതുകമാണു്. ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്തും, എക്സ്റേ പരിശോധന നടത്തിയും റേഡിയം പ്രയോഗിച്ചും കാൻസർ രോഗികളെ അവർ വേണ്ടവിധത്തിൽ ചികിത്സിച്ചു വരുന്നുണ്ടു്. മിക്ക ആശുപത്രികളിലും ഈ രോഗം പിടിപെട്ടവരെ ചികിത്സിക്കുവാൻ പ്രത്യേകമായി "ഐസലേഷൻ" വാർഡുകൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഏററവും ആശ്വാസകരമത്രേ.

ചികിത്സയ്ക്കായി കാൻസർരോഗംബാധിച്ച രോഗികൾ ആശുപത്രിയിൽ ചെന്നാൽ ഡാക്ടർ ആദ്യം ചെയ്യാറുള്ളതു് എക്സ്റേയുടെ സഹായത്താൽ കോശങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു് അണുക്കളുടെ അക്രമണസ്വഭാവം നിശ്ചയിക്കുകയാണു്. അതിനു ശേഷമേ റേഡിയംപ്രയോഗിക്കേണ്ട വിധത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുകയുള്ളു. നല്ല പരിചയവും, നൈപുണ്യവുമുള്ള ഡാക്ടറന്മാർക്കല്ലാതെ റേഡിയം കൈകാര്യം ചെയ്യുവാൻ സാധ്യമല്ല തന്നെ. പരിശീലനം പരിപൂർണ്ണമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരാണു് റേഡിയം പ്രയോഗിച്ചു ചികിത്സിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതിഭയങ്കരമായ വേദനയും, ചിലപ്പോൾ മരണത്തിനു തന്നെയും രോഗി അധീനനായിത്തീർന്നേക്കാനിടയുണ്ടു്. രോഗബാധിതങ്ങളായ കോശങ്ങളിൽ ഉചിതംപോലെ "റേഡിയം ലൈററു് അടിച്ചു" രോഗത്തിന്റെ വളർച്ചയെ തടഞ്ഞു നിറുത്തുവാനും, ക്രമേണ രോഗിയെ രോഗവിമുക്തനാക്കുവാനും സമർത്ഥരായ ഡാക്ടർമാർ ചെയ്യുന്ന ശ്രമം വലുതായ അനുഗ്രഹം തന്നെയാകുന്നു.

രോഗം പിടികൂടിയതിനു ശേഷം ചികിത്സിച്ചു ഭേദപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ രോഗം ബാധിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുകയാണു് നാം ചെയ്യേണ്ടതു്. പുകയിലകൂട്ടി മുറുക്കുന്നതുകൊണ്ടു കാൻസർ പിടിപെടാറുണ്ടെന്നു സിലോണിലെ ഒരു ഡാക്ടർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കവിളിലെ തൊലി കട്ടി കുറഞ്ഞതാകയാൽ അതു പുകയിലക്കഷണങ്ങളുമായി ഉരസുമ്പോൾ അവിടം വ്രണപ്പെടുകയും അതു കാൻസറായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്യുംപോലും. അതിനാൽ കഴിയുമെങ്കിൽ പുകയില ഉപയോഗിച്ചു മുറുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം വർജ്ജിക്കുന്നതു് ഉത്തമമായിരിക്കും. കുഴൽ ഉപകരണമാക്കി പുകവലിക്കുന്നവരുടെ ചുണ്ടുകളിലും കാൻസർരോഗം

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ബാധിക്കുന്നതിനും കാരണം മറ്റൊന്നുമല്ല. അതിനാൽ അവരും ആ സമ്പ്രദായം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതു് ഉത്തമമായിരിക്കും. ശരീരത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗത്തു തടിപ്പു കാണപ്പെടുകയും, വേദന തോന്നാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതായാൽ ഉടൻതന്നെ വിദഗ്ധനായ ഒരു ഡാക്ടരെ സമീപിച്ചു പരിശോധിപ്പിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. രോഗാരംഭത്തിൽത്തന്നെ ചികിത്സിക്കുന്നപക്ഷം രോഗശമനം സുകരമായിരിക്കും. ഏറ്റം കാലേകൂട്ടി ആലോചിച്ചു ചെയ്യുന്നതു ഗുണകരം തന്നെയാണല്ലോ.

കാൺസ്റ്റബിൾ:— എടാ നീ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാണോ സോഷ്യലിസ്റ്റാണോ?
മനുഷ്യൻ:— അയ്യോ...! ഞാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുമല്ല സോഷ്യലിസ്റ്റുമല്ല, വെറും ഒരു [illegible]!!

നമ്മുടെ കലാലയം.

G. Vaidyanatha aiyar, M. A.

ഒരു മാതൃകാസർവ്വകലാശാല സ്ഥിതിചെയ്യേണ്ട സ്ഥലത്തിനുള്ള യോഗ്യതകളെപ്പററി, വിദ്വച്ഛിരോമണിയും വൈദികാഗ്രണിയും ആയിരുന്ന കാർഡിനാൽന്യൂമാൻ "The Idea of a University" എന്ന വിശ്രുതഗ്രന്ഥത്തിൽ സരസമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതെല്ലാം മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് അവധാനപൂർവ്വം സ്ഥാപിച്ചതാണോ "മാർ ഇവാനിയോസ് കാളേജ്" എന്നു് ഏതൊരു സന്ദർശകനും തോന്നാതിരിക്കയില്ല. അത്രകണ്ടു പ്രകൃതിരമണീയമായ ഒരു ഭൂവിഭാഗത്താണു് ഈ മഹാപാഠശാല സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്.

നഗരത്തിന്റെ ബഹളത്തിൽനിന്നു് ഒഴിഞ്ഞുമാറി പ്രശാന്തസുന്ദരമായ ഒരു പറമ്പിൽ ഈ കലാലയം നിലകൊള്ളുന്നു. ഈ സ്ഥലത്തിന്റെ വിസ്തീർണ്ണത ഉദ്ദേശം നൂററിയിരുപതിലധികം ഏക്കറാണെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഇതിന്റെ വിശാലത എത്രമാത്രമാണെന്നു് ഊഹിക്കാം. വിജനമാണെങ്കിലും, വൃക്ഷലതാദികളാലും പക്ഷിമൃഗാദികളാലും ഈ സ്ഥലത്തിനു് അനന്യസാമാന്യമായ ഒരു മനോഹാരിത ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുകതന്നെ വേണം. കണ്ണിനും കരളിനും കുളിർമ്മ നല്കുന്ന ഈ പ്രദേശത്തു് എപ്പോഴും വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇളംകുളിർക്കാററു് അവാച്യമായ നിർവൃതിയാണു് അരുളുന്നതു്. ഇതുപോലെ ആരോഗ്യത്തിനു പററിയ സ്ഥലങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അതിദുർല്ലഭമത്രെ.

വിഖ്യാതമായ ശാന്തിനികേതനത്തോടു് ഈ സ്ഥലത്തെ താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണു്. പ്രകൃതിദേവിയുടെ നൃത്തരംഗങ്ങളാണു് രണ്ടിടവും. പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും രണ്ടല്ല ഒന്നാണെന്നു തോന്നത്തക്കരീതിയിൽ അകൃത്രിമരമണീയമായ പരിതഃസ്ഥിതികളാണു രണ്ടു സ്ഥലത്തും. മനസ്സിന്റെ വികാസത്തിനു സർവ്വഥാ പ്രയോജകീഭവിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷങ്ങളാണു രണ്ടിടത്തും ഉള്ളതു്.

ഏകാന്തത കുടികൊള്ളുന്നുവെങ്കിലും ഈ സ്ഥലം നാഗരികന്മാർക്കു് അപ്രാപ്യമല്ല. മെയിൻറോഡിനോടു തൊട്ടാണു് ഈ കലാലയപ്പറമ്പു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അതിനാൽ പ്രശാന്തത വളർത്തുവാനും അതേ സമയം തന്നെ നഗരവുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുവാനും ധാരാളം സൗകര്യമുണ്ടു്.

സുവിസ്തൃതമായ ഈ സ്ഥലം ഒരു കുന്നിൻപുറമാണു്. ഇവിടെ നിന്നാൽ കാണാവുന്ന കാഴ്ചകൾ എത്രയും നയനമോഹനമാകുന്നു. ആഞ്ഞടിക്കുന്ന അലയാഴി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

തെക്കും പടിഞ്ഞാറും; നീണ്ടു നിവർന്നുകിടക്കുന്ന പർവ്വതപംക്തി കിഴക്കും വടക്കും; ആരും കണ്ണെടുക്കാതെ വളരെ നേരം നോക്കിനിന്നു പോകും; അത്രത്തോളം വിലോഭനീയമാണ് ആ ദൃശ്യങ്ങൾ.

മാതൃകാപരമായ ഈ പറമ്പിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കാളേജ്കെട്ടിടവും മാതൃകാപരമാകുന്നു. ശില്പകലാവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിന്റെ മൂർദ്ധാഭിഷിക്തോദാഹരണമായി രണ്ടു നിലയിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കെട്ടിടത്തിലാണ് അദ്ധ്യാപനം നിർവഹിച്ചു വരുന്നത്. അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ മനസ്സിനു വിശാലതയും ഉന്നതിയും പ്രദാനം ചെയ്യാൻ ഉതകുന്നതായിരിക്കണം കാളേജ്കെട്ടിടവും പരിസരവും എന്നുള്ള തത്ത്വം മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടു തന്നെയാണ് ഈ കലാലയം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കും.

പാഠപദ്ധതിയനുസരിച്ചുള്ള വിവിധ ശാഖകളിൽ അദ്ധ്യാപനം നടത്തുന്നതിനു വേണ്ട സകല സൗകര്യങ്ങളും ഇവിടെ ഉണ്ട്. ഓരോ ശാഖയിലും വൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടിയ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്മാരെയാണു ലക്‍ചറന്മാരായും, പ്രൊഫസറന്മാരായും നിയമിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ അതിസമർത്ഥമായ രീതിയിൽ —മാതൃകാപരമായ രീതിയിൽ —ആണ് ഓരോ വിഷയവും പഠിപ്പിക്കുന്നതെന്നുള്ളത് അതിശയോക്തി കൂടാതെ പ്രസ്താവിക്കാം. വിജ്ഞാനജിജ്ഞാസുക്കളും യൗവനോന്മേഷഭരിതരുമായ അനേകമനേകം വിദ്യാർത്ഥികളാണ് ഇവിടെ അദ്ധ്യയനം നടത്തിവരുന്നത്.

വിദ്യോദയത്തിന്റെ അരുണകിരണങ്ങളേറ്റു വികസിച്ചു തുടങ്ങുന്ന ആ പൂമൊട്ടുകൾ ഈ കലാശാലയുടെ അരുമസന്താനങ്ങളാകുന്നു. മതപണ്ഡിതന്മാരായും മന്ത്രിസത്തമന്മാരായും ഉദ്യോഗസ്ഥരത്നങ്ങളായും മറ്റും ലോകസേവനം നടത്തി യശോധനന്മാരാകാനുള്ള ആ യുവകേസരികളിൽ എത്രയെത്ര പ്രതീക്ഷകളാണെന്നോ കലാശാല നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ പ്രതീക്ഷകളോരോന്നും യഥാകാലം സഫലമാകുമെന്നാണ് ആ വീരജനനിയുടെ വിശ്വാസം. ആ വാത്സല്യഭാജനങ്ങളിൽ കലാശാല അത്യധികം അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു.

അദ്ധ്യയനം ചെയ്യുന്നതിനു മാത്രമല്ല, അധിവാസം ചെയ്യുന്നതിനും വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇവിടെ സൗകര്യമുണ്ട്. അതിനുവേണ്ടി മൂന്നു നിലയിലുള്ള രണ്ടു കെട്ടിടം മാതൃകായോഗ്യമായ രീതിയിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിവിസ്തൃതമായ ഒരു കുന്നിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ തന്നെയാണ് അതിന്റെയും സ്ഥാനം. അസ്ഥിഭാരം കെട്ടിയുറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള മറ്റൊരു നാലു നില കെട്ടിടത്തിന്റെ പണി ആരംഭിച്ചു ദ്രുതഗതിയിൽ നടന്നു വരികയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ മഹാപാഠശാലയുടെ സ്ഥാപകൻ മഹോന്നത ദിവ്യ മഹിമ ശ്രീ. മാർ ഇവാനിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താതിരുമേനിയാകുന്നു. ക്രൈസ്തവസംസ്കാരലതികയിൽ വികസ്വരമായ സുരഭിലസൂനമാണ് ആ മഹാശയൻ. വിജ്ഞാനവാരാശിയുടെ മറുകര കണ്ട ആ പുണ്യശ്ലോകൻ വൈദികലോകത്തിന്റെ അഭിമാനസമ്പത്താകുന്നു. കോട്ടയം എം. ഡി. ഹൈസ്ക്കൂളിലെ പ്രിൻസിപ്പാൽ,

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL LIBRARY REPOSITORY

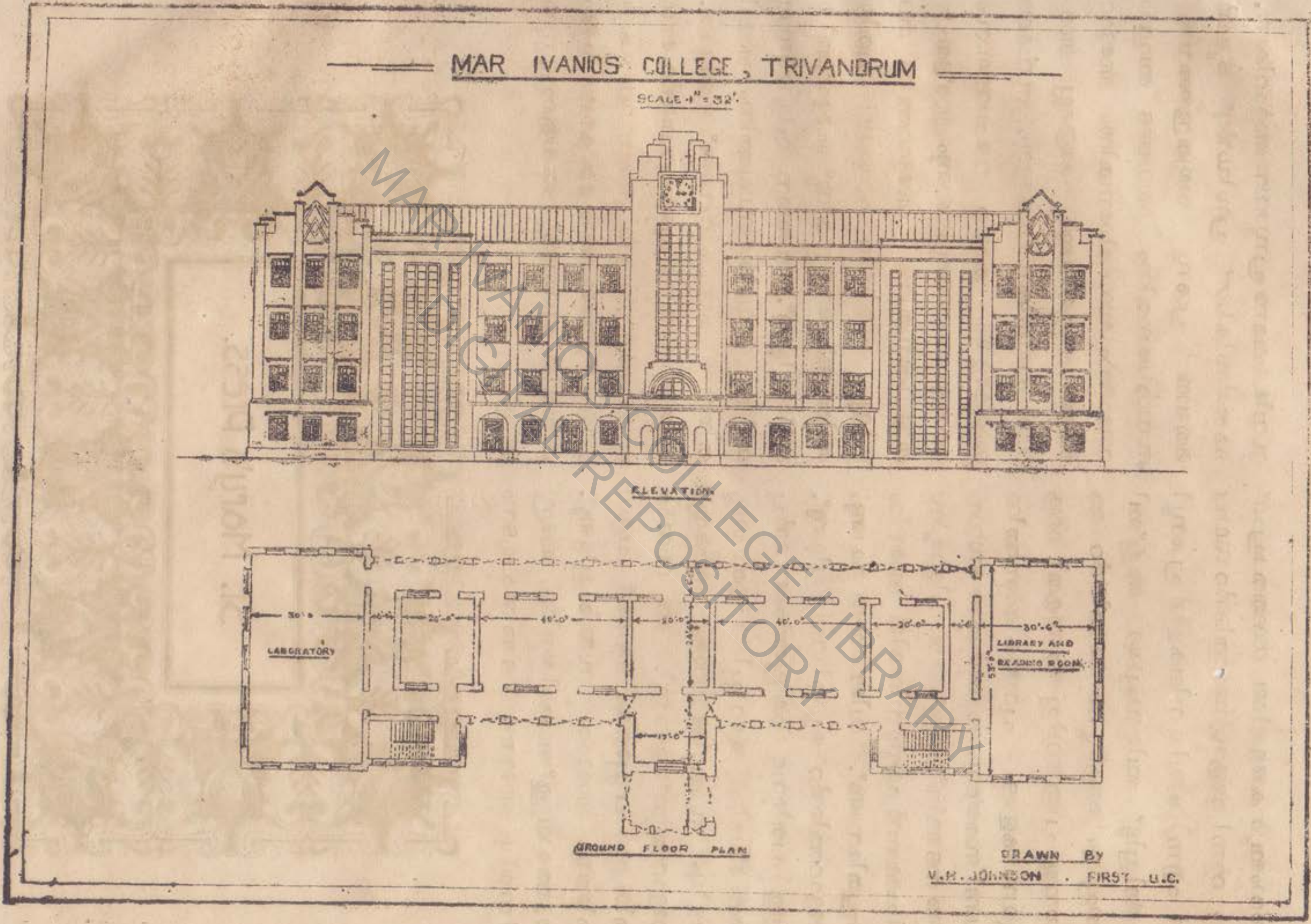

നമ്മുടെ പുതിയ "കലാലയ" കെട്ടിടത്തിന്റെ പ്ലാൻ.

സെറാംപ്പൂർ കാളേജിലെ ധനതത്വപ്രഫസർ, റാന്നി ക്രൈസ്തവമഠത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ, എന്നീ വിവിധ നിലകളിൽ പ്രശസ്തി ആൎജ്ജിച്ചിട്ടു് ബിഷോപ്പായും ആൎച്ച്ബിഷോപ്പായും ക്രൈസ്തവലോകത്തിന്റെ ആരാധനയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ച ആ സുകൃതി ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ പുനരൈകീകരണത്തിനു വേണ്ടി സമൎത്ഥവും സഫലവുമായ സേവനമാണു നടത്തിയിട്ടുള്ളതു്. ഒരു വിദ്യാഭ്യാസവിചക്ഷണൻ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം അപ്രതിമനാണു്. വിദേശയാത്ര കൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖ്യാതി വൎദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പത്തു പതിനെട്ടു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപു തന്നെ റോമിലും യൂറോപ്പിലെ ഇതര രാജ്യങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കുവാനുള്ള സൗകൎയ്യം അദ്ദേഹത്തിനു് ഉണ്ടായി. ആ സന്ദൎഭത്തിൽ മാർ പാപ്പയേയും ജോൎജ്ജ് ചക്രവൎത്തിയേയും അദ്ദേഹം സന്ദൎശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അടുത്തകാലത്തു് അമേരിക്കയിലും, ആസ്ത്രേലിയായിലും അദ്ദേഹം നടത്തിയ പൎയ്യടനം സവിശേഷമായ പ്രസ്താവന അൎഹിക്കുന്നു. മെക്കൻസികിംഗ്, പ്രസിഡൻറു് ട്രൂമാൻ മുതലായ പ്രശസ്ത രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരെ സന്ദൎശിക്കുന്നതിനും അവരുടെ ബഹുമാനാദരങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനും ഭാഗ്യമുണ്ടായി. മാത്രമല്ല, അനവധി പണ്ഡിതസദസ്സുകളേയും സൎവ്വകലാശാലകളേയും തന്റെ വചോവിലാസം കൊണ്ടും, വൈദുഷ്യംകൊണ്ടും അദ്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി പുതിയ ബിരുദങ്ങൾ നേടുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ വിദ്യാമണ്ഡലത്തിലും, വൈദികമണ്ഡലത്തിനും അദ്വിതീയനായ ഒരു മഹാനാണു് അദ്ദേഹം. [illegible]നായ ഒരു പുണ്യപുരുഷന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ വളൎന്നു വരുന്ന ഈ കലാശാലയ്ക്കു് ഉത്തരോത്തരം ഉത്കൎഷം ഉണ്ടാകുന്നതിൽ എന്താണു് ആശ്ചൎയ്യപ്പെടുവാനുള്ളതു്.

St. Mary's Press.

IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY